

**РЕЙМЪНД ФИЙСТ, ДЖОЕЛ
РОЗЕНБЕРГ
УБИЙСТВО В ЛАМЪТ**

Част 2 от „Легенди за Войната на разлома“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2006

chitanka.info

Дърайн, Кетол и Пайроджил са трима наемници, прекарали двайсет години от живота си в чужди войни: срещу цураните, Буболечките и таласъмите. Но вече цураните, Буболечките и таласъмите за убиване са като че ли на привършване...

На Фриц Либер и Доналд Е. Уестлейк

Благодарности

Бих искал да благодаря на Фелиша, Джуди и Рейчъл за очевидното; на Елеанор за обичайното; и на Рей затова, че позволи да си взема от моите играчки, за да си поиграем с тях в задния му двор.

Джоел Розенберг

Както обикновено, задължен съм на първоначалните създатели на Мидкемия и отново им благодаря.

Също така искам да благодаря на онези, които ме крепяха през последните две години, знаете кои сте.

И бих искал да благодаря на Джоел за клонирането на трима от любимите ми герои от неговата вселена и прехвърлянето им в моята. Не са точно „Тримата мускетари“, но са трима от най-забавните негодници за една хубава история.

Реймънд Фийст

ГЛАВА 1

НОЩ

Беше тъмна и бурна нощ. Дърайн нямаше нищо против.

Не че богинята Килиан, чиято сфера беше времето, го питаше за мнение. Както и който и да било от боговете — и от смъртните, между другото.

За повече от двайсет години войнишки живот, било то обвързан с васална вярност или наемнически — както и през смътно запомненото време, преди да хване меча и лъка — малцина от началниците на каквото и да било питаха Дърайн за мнения, преди да си вземат решенията.

И за това нямаше нищо против. Хубавото на войнишкия живот бе, че човек можеше да се съсредоточи върху малките, но прости решения, например накъде да насочиш следващата забивка на меча си, а да остави големите решения за други.

Все едно, нямаше смисъл да възразява: оплакването не правеше нощта по-топла, мърморенето не спираше лапавицата, ругатнята не пречеше на леда да се лепи по натежаващото му все повече върхно палто от корабно платно, докато вървеше полузаслепен по калната улица.

Кал.

Калта като че ли вървеше с Ламът, както солта върви с рибата.

Но Дърайн и за това нямаше нищо против. Газенето през полузамръзналата кал си беше просто част от занаята, а тук и сега тя поне беше най-обикновена гадна киша, не онази отвратителна кал, получена от пръст, омесена с кръвта и лайната на издъхващи мъже. Виж, гледката и особено миризмата на онази кал можеше да задави дори Дърайн, а през живота си беше виждал предостатъчно от нея.

Това, за което не беше съгласен, бе студът! Беше скапано студено. Пръстите на краката му бяха престанали да чувстват студа и болката, а това не беше добре.

Местните приказваха за „затопляне“, нещо, което явно очакваха, след като средата на зимата бе зад гърба им. Дърайн вдигна очи към лапавицата, биеща в лицето му, и реши, че „затоплянето“ е доста странно. Според него тази сипеца се от небето полузамръзнала гадост не беше никакво затопляне. Да, преди поредната буря имаха три дни ясно небе, но промяна във въздуха нямаше: все още си беше скапано влажен и скапано студен.

Твърде студен за боеве може би?

Е, да, може би за Буболечките и за цураните, а това беше добре. Бяха се били на север с цураните, таласъми и Буболечки и цураните, таласъмните и Буболечките за избиване вече като че ли бяха попривършили — поне наоколо, — а щом нещата се позатоплеха достатъчно, беше време да им платят — на него и на другите — и да си хващат пътя.

Няколко месеца гарнизонна служба досега си беше съвсем добре. Всъщност докато стояха заклещени тук, Дърайн предпочиташе гарнизонната служба пред това да му се плати накуп и да трябва да си харчи парите за ядене и спане. Идеалното положение за Дърайн беше графът да плаща до хипотетичното затопляне за всичко, освен за пиене и курви — това ограничение вмъкваше само защото не смяташе, че дори Пайроджил ще може да измисли начин да изкръпка от работодателя ейл и курви — а после да им плати заплатите в деня, в който тръгнат на юг за Илит и да вземат кораб за по-топли места.

Коего правеше настоящето почти идеално, въпреки калта и студа.

Тежките сражения напоследък уж се водеха при Крудий, което означаваше, че единственото място, накъдето тримата със сигурност нямаше да заминат, беше Крудий. Напролет каперът „Мелани“ тръгваше за Илит. На капитан Торн можеше да се разчита за бърз превоз, както и че няма да се опита да ги убие насън. Щеше да е нездравословно, както беше схванал предшественикът на Торн в мига, в който Пайроджил заби нож в десния му бърбек, докато покойният капитан стоеше с меч в ръка над онова, което беше взел за спящия Дърайн. След като Торн дължеше капитанството си на мнителния нрав на Дърайн и приятелите му, според него трябваше да се навие да ги превози и безплатно.

Докъде обаче?

Все едно, това не беше грижа на Дърайн. Кетол и Пайроджил да му мислят за това. Кетол все щеше да може да намери някой, на когото му трябват трима мъже, знаещи с коя част от меча се сече и с коя се маже маслото на филията. А Пайроджил все щеше да може да договори цена, която да е поне веднъж и половина по-висока от онова, което работодателят си е мислел, че е готов да плати. От Дърайн се очакваше само едно: да убива хора.

За което нямаше нищо против.

Но докато ледът се стопи, единственият начин да напуснат Ябон щеше да е пеш, на кон или с кола по суша до Крондор. Единственият друг избор бе да тръгнат обратно на север за още битки, а засега бяха спечелили достатъчно — когато наистина им платяха, разбира се — тъй че наметалата им щяха да са толкова натежали от златни монети, а кесиите толкова издути със сребърници, че повече битки нямаше да ги привличат.

Стига.

Тази работа му беше добавила още няколко белега към богатата му колекция плюс липсващ пръст на лявата ръка от деня, в който не я беше издърпал достатъчно бързо, докато довършваше една Буболечка с боздугана си. Май никога вече нямаше да може да свири на лютня. Не че се беше опитвал някога, но му се въртеше в ума, че може току-виж да се научи някой ден. Та липсващият пръст и една дълга червена резка от вътрешната страна на бедрото му напомняха, че вече не е толкова млад и ловък като някога.

Но пък Дърайн си се беше родил стар. Добре, че поне беше силен. Щеше просто да чака. Да остави дните да се нижат, да върши разни дреболии и скоро затоплянето щеше да дойде, корабът си беше в пристанището и с другите двама щяха да тръгнат. Някъде на топло — Саладор да речем, където жените и вятърът бяха топли и меки, а студената бира беше добра, евтина и се лееше на воля като кръв от отворена рана. Като им попривършеха парите, щяха да вземат някой кораб за Източните кралства. Хубави малки дружески войни. Местните там си падаха по добрите в занаята, в смисъл по хора, които знаят как най-ефикасно да очистят съседите, а и плащаха добре, макар и не толкова добре като графа на Ламът. А от гледна точка на Дърайн най-хубавото на Източните кралства бе, че нямаше Буболечки, което беше дори по-хубаво от това да се разкара от този ужасен студ.

Или ако наистина искаха топло, можеха да се върнат в Долината на сънищата и да спечелят добри пари, като се бият с войниците-псета на Кеш и ренегатите на лорд Съдърленд.

Не, реши Дърайн, Долината на сънищата с нищо не беше по-добра от замръзналия разкалян Ламът, все едно как изглеждаше той в тази студена окаяна нощ; предния път, когато слязоха там, се чувстваше почти толкова зле в жегата, колкото сега в студа.

Защо не можеше някой да започне някъде война на хубав чистичък плаж?

Сноповете светлина, струящи от вратата на кръчмата „Счупеният зъб“, бяха неговият маяк и водач, обещаващ някакво подобие на топлина, нещо наподобяващо топла храна и нещо толкова близко до приятели, колкото изобщо можеше да има един наемник.

Това беше съвсем добре за Дърайн.

Засега.

Дотътри се до верандата на странноприемницата.

Под навеса пред вратата стояха двама мъже, загърнати в плащове.

— Началникът на мечовете иска да те види.

Единият дръпна плаща си, все едно Дърайн можеше да види в тъмното пришитата на табарда му вълча глава, за която знаеше, че трябва да е там.

Бяха ги разкрили.

Мародерството, като повечето престъпления, се наказваше със смърт (или направо на бесилото, ако графът се окажеше в лошо настроение, или от изтощение и оскъдна храна, докато се мъчиш да преживееш двайсетте години тежка каторга в планинските кариери), макар самият Дърайн така и да не виждаше нищо лошо в него. На мъртвите войници едва ли щяха да са им от полза няколкото жалки монети в кесииите им, нито пък плащовете щяха да им вършат повече работа. Дърайн и двамата му приятели държаха повечето си пари по тялото, пришити в скрити джобове в подплатата на куртките си или в пешовете на плащовете, в кесии под дрехите, овързани с кожени каишки, за да не дрънчат. Благородникът може да прибере богатството си в подземно хранилище и да наеме въоръжени хора да го пазят; търговецът може да си вложи парите във вещи, които не можеш лесно да отнесеш; магьосникът може да си остави имането на открито и да

разчита, че ако благоразумието и личният интерес не могат да го опазят от крадци, то заклинанията могат и ще го опазят — Дърайн веднъж беше видял как един се опита да ограби свърталище на магьосник.

Или по-точно онова, което бе останало от нещастника.

Но наемният войник може или да носи имането по себе си, или да го похарчи, а Дърайн нямаше добро обяснение за онова, което щеше да открие по него едно подробно претърсване точно в този момент.

Един благородник щеше просто да мине между двамата — нямаше да посмеят да му се изпречат на пътя, — но Дърайн не беше благородник. Освен това не му се щеше да остави тия двамата на разстояние едно лесно мушване с нож зад широкия си гръб — не бяха най-подходящите кандидати.

Не си беше правил сметки да умре точно по този начин, но ако се окажеше необходимо, какво пък? Макар че му се беше случвало да се оправя и с двама наведнъж, без да го убият.

Какво пък толкова.

Бездруго денят беше много студен, мокър и жалък за живеене.

Престори се, че залита върху грубите дъски, а дясната му ръка бръкна под наметалото за най-близкия нож. В края на краищата едва ли щяха да му оставят време да си извади меча.

Двамата отстъпиха и единият подвикна:

— Чакай бе!

— Леко бе, човек — рече вторият и изпъна ръце с дланите навън в непогрешимия знак, че намеренията му са мирни. — Началникът на мечовете каза, че иска да говори с теб. Ноцта е много студена и гадна за умирање и това важи колкото за мене, толкова и за тебе.

— А и какъвто е едър, ако се наложи, сигурно ще трябва да му скочим и двамата, за да го утрепем — измърмори другият.

Дърайн изсумтя, но както обикновено запази мислите си за себе си. Сигурно щеше да включи не само двамата. Най-малкото, сигурно щеше да включи и другите двама, появили се в тъмното зад него, онези, които не би трябвало да забележи.

Само че Дърайн предпочиташе да остави фукнята за други.

— Да вървим. Тука няма да стане по-топло.

И се изправи. Но ръката си задържа близо до ножа. Просто за всеки случай.

Беше тъмна и бурна нощ. Но за щастие това беше отвън.

Тук вътре беше топло и задимено под окачените на тавана фенери, тъй че беше много горещо и много студено в същото време.

Кетол често си мислеше, че животът на наемния войник винаги е или прекалено деен, или прекалено досаден. Или се пръскаше от скука, докато се мъчеше да не заспи на пост, или газеше през гмеж от цурански войници и се надяваше, че ги сече достатъчно бързо, за да не минат през него до Пайроджил или Дърайн. Или гърлото му пресъхваше от жажда, или се давеше в пороен дъжд. Или отвсякъде го притискаха други некъпани и вмирисани мъже, или беше съвсем сам на пост посред тъмна нощ и се надяваше, че тихото шумолене, което чува откъм леса, е само поредната сърна, а не някой промъквач се към него цуранец, и съжаляваше, че не е сред некъпаните си и вмирисани — но въоръжени — другари.

Дори и тук, в относителния уют на кръчмата „Счупеният зъб“, работата пак се свеждаше до всичко или нищо.

Във всяка кръчма, във всяка студена нощ, няма такова нещо като „всичко е наред“ — винаги се оказваш или твърде близо до огнището, или твърде далече. Ако имаше избор, Кетол предпочиташе твърде близкото, с гръб към огнището, защото зиме за човек е много трудно да мисли, че му е прекалено топло, макар че по-късно съжалява, като излезе в студената нощ, за да се върне в казармата, и вятърът го среже като нож през влажните от пот дрехи.

А имаше по-добри начини човек да се поизпоти.

Някои от другите наемници го правеха в момента — харчеха с мъка спечелените си кървави пари горе в стаите и непрекъснатото скърцане, долитащо през тавана, свидетелстваше как точно си харчат с мъка спечелените пари. Но макар Кетол да нямаше нищо против да потроши един-два медника за бърза врътка с някоя от тукашните курви, студът свиваше страстите му почти толкова, колкото беше свил съответните части от анатомията му, а не виждаше смисъл да харчи добра пара за смърдящо легло, след като в казармата го чакаше също толкова смърдящият хамак, при това безплатно.

Следеше внимателно играта на плочки. Тази игра — пакир или каквото там я наричаха, не му беше от познатите, но играта си е игра, а

комарът си е комар, тъй че трябваше само да погледа добре, да я понаучи достатъчно, за да избегне капаните, в които влизаха пияниците, и тогава щеше да поиграе.

Мъжете хващаха меча по всевъзможни глупави причини. Чест, семейство, отечество, родно огнище. Кетол го правеше за пари, но не държеше да печели всичките си пари с острието на меча.

Междувременно няколкото медника, похарчени за определено слабата вкисната бира на Ламът, си бяха добре похарчени медници. При изобилните доставки на хубавия варен от джуджетата ейл — Кетол така и не беше сигурен дали го правят с магия, но беше много по-добър от всичко, което варяха хората — беше ясно, че човешките пивовари имат само един изход: да правят бирата колкото се може поевтина и да се отнасят към неща като хубавия ечемик, неизгнилия хмел и измиването на бъчвите между две варенета като към ненужни дреболии. Тъй че когато плащаше някой друг, Кетол си поръчваше джуджешки ейл; плащаше ли си сам, взимаше от евтиния. Не че щеше да изпие много в края на краищата. Само щеше да се прави уж че е изпил много.

Беше си вложение, както щеше да каже Пайроджил. Малко вложение, което да накара противника да си мисли, че прекалява с пиенето и сигурно няма да е внимателен в играта. По някоя глътка, плискане на повечето от гадната течност на пода от време на време, а седнеше ли на масата за комар, няколкото празни халби щяха да свидетелстват, че е готов да го вкарат в играта. Чак тогава щеше да нагази в сериозния комар. Да, беше си вложение.

Толкова вложение, колкото бяха и мечовете на тримата. Оръжията, които можеха да секат през кожа и плът до кокала, вместо да се нащърбят и огънат, неведнъж бяха доказвали цената си. Пестенето на пари беше хубаво нещо, но последната област, в която Кетол щеше да мисли за икономии, бяха сечивата на занаята им.

Още помнеше ококорените очи на цуранеца, чието оръжие се беше пръснало върху щита му миг преди върхът на неговия меч да се хлъзне под ръката на врага и в меката става под мишницата, защитена отстрани с чаталест нараменник. Нищо лично не беше имал срещу цуранеца, но пък не беше изпитвал кой знае каква лична омраза към никого от мъжете, които беше убивал. Освен това имаше много общо с цуранците — те бяха нахлули в Мидкемия за метал, според странните

разкази, а човек, който преживява, като убива със стомана заради злато и сребро може да разбере това. Ако Кетол можеше да избира между метали, щеше да избере стоманата десет пъти от десет — стоманата, както показваше опитът му, може да ти донесе злато по-сигурно, отколкото златото да ти донесе стомана.

Освен това тук уменията му бяха от полза.

Сливането с околността беше умение, което човек, започнал живота си като син на лесничей, можеше да приложи и в други дейности.

Номерът беше да не преиграваш, да не се опитваш да изглеждаш прекалено тукашен и да забележат, че си фалшив и да събудиш подозрения. Просто вкарваш малко от твърдия акцент, малко от местното щракване с пръсти, значещо „зарежи, не е важно“, гледаш да си дружелюбен и усмихнат, без да се опитваш да си прекалено фамилиарен, и дори околните нямаше да забележат, че едва те забелязват.

Беше подействало в юмручния бой в онова малко селце край Родез — преди Пайроджил да убие досадния дребен сержант и на тримата отново да им се наложи да си плюят на петите — и беше подействало, когато се научи да хвърля заровете в Северен страж.

Просто научаваш играта, научаваш се да се слееш с нещата наоколо и да си трезвен, като в същото време не изглеждаш никак трезвен, и ще забележат, че си ги надвил, чак след като работата е станала и вече си духнал.

Все някой трябва да печели в края на краищата.

Защо да не е Кетол?

Трима мътски здравеняци, единият с нови ефрейторски нашивки на ръкава, наведени над грубата маса, оглеждаха плочките пред тях, а други четирима зяпаха отстрани. Всички бяха в сивкавите ливреи на редовната мътска войска и всички си говореха на твърдия ламътски акцент, който Кетол можеше да имитира, без изобщо да се замисли.

— Добра игра, Оусик — рече един, докато другият прибираше купчината медници пред себе си. — Бях сигурен, че ще те победи.

— Случва се — отвърна Оусик. Обърна се към Кетол. — Кехол — заговори му, бъркаше с произнасянето на името така, че някой погорделив щеше да се обиди, — не искаш ли да влезеш в следващата

ръка? Само два медника да видиш няколко плочки, но по-натам може да стане скъпо.

Кетол беше наблюдавал достатъчно дълго и вече имаше някаква представа за силата на комбинациите. По-важното бе, че мътците бяха пили достатъчно, тъй че за трезвен човек нямаше да е трудно да отгатне кой в пиянския си ступор мисли, че държи добра комбинация, а това трябваше да е съвсем достатъчно.

В света на пияниците трезвеният беше най-малкото оземлен барон, а в по-добър ден — и граф.

— Що пък не — отвърна Кетол и изсипа на масата от кесията си благородно малка купчина зеленясали медници. Имаше значително повече по себе си, разбира се, но най-добре си беше да не изглежда толкова богат.

— Зеленото не мирише — каза един от мъжците, а другите се изсмяха на шегата, стара още откакто Кралството беше ново.

Сигурно беше рискована идея да се забърква в игра с редовни. Но понякога трябва да се рискува.

В отсрещния ъгъл, близо до миризмата на овнешко, която лъхаше от кухнята, вървеше игра на „палци“ между двама кешийски наемници: лудото джудже Макин и един мършав, плешив, подпухнал тип, който се наричаше Майло: Кетол беше сигурен, че е обявена цена за главата му, под друго име, и тукашна цена при това — иначе защо толкова се стягаше, щом се появеше приставът? — и точно там трябваше да седне да играе Кетол.

Ако някой от тях се ядосаше от печеленето на Кетол, шансът другият да се намеси щеше да е малък. Човек може да спечели много в нощ, когато изглежда, че удряш здрави глътки от бирата, докато всъщност не си глътнал почти нищо.

Тук рискът беше по-голям, но и печалбата щеше да е повече. За Кетол това си беше просто поредното бойно поле. Трябваше само да се подчини на същата система правила: пазиш себе си и приятелите си; гледаш да не привличаш прекалено много внимание към себе си; и гледаш да си един от стоящите на краката си, когато всичко свърши. И точно както най-добрият момент за атака е преди разсъмване, когато врагът все още спи, най-доброто време за комар е късно през нощта, когато мозъците на другите са замъглени от многото пиене и малкото сън.

А ако това изглеждаше нечестно и неблагородно — какво пък, толкова по-добре за Кетол. Той в края на краищата беше наемник, служеше на по-добрите от него за пари и също като курвите на горния кат, гледаше да му се плати колкото може по-добре за колкото може по-малка услуга.

Тъй че кимна, седна, хвърли два петака в средата на масата и получи плочките си от тежките ръце на раздавача.

Тъкмо щеше да почне първата си игра, когато на масата зад него избухна свадата.

Човек би могъл да си помисли, че хората, изкарващи хляба си с воюване, ще правят в свободното си време по-приятни неща от освежаващия кръчмарски пердах.

Какъв смисъл има от него в края на краищата? Ако е за упражнение, е глупаво упражнение. Нито цураните, нито Буболечките, нито никой от тези, срещу които Кетол бе вдигал меч или копие, щяха да излязат срещу оръжие с голи юмруци, ако разполагат с нещо остро или дебело, или тежко, с което да цапардосат другия. А ако боят наистина си струва, струва си човек поне да убие, а ако това те прави разбойник — какво пък, Мидкемия беше достатъчно просторно кралство, за да те обявят за разбойник на повече от едно място и пак да има къде да се препитаваш, нещо, което Кетол знаеше от личен опит.

Обикновено беше заради едно от трите неща: пари, жена или „днес ми е кеф да се държа като идиот“. Често бяха и трите.

Кетол нямаше представа за какво е боят, но много скоро пъшканията преминаха във викове, а виковете бяха последвани от месестите тупания на юмруците.

Зърна нещо с крайчеца на окото си и успя да се наведе достатъчно бързо, за да избегне хвърчащия стол, но в движението се сблъска челно с плещестия войник отдясно, а ламътецът инстинктивно реагира и го перна силно в дясната скула с опакото на ръката си.

Светлината в дясното око на Кетол угасна, но на мястото на зрението се задействаха рефлексите. Той наведе глава, натресе я в корема на ламътеца и двамата се строполиха с трясък на дървения под. Кетол се озова отгоре с надеждата, че е изкарал въздуха на другия. За малко осигуровка заби с юмрук в корема му, точно под ребрата. Надеждата си е хубаво нещо, но да си сигурен си е още по-добре. Нищо лично нямаше към човека, когото пердашеше, но беше свикнал

да убива хора, към които няма нищо лично, тъй че някой и друг юмрук в кръчмарска свада не се зачиташе. После заби коляно в слабините му и се претърколи невъзмутимо. Този бой беше въпрос на самозащита, не на гняв.

Точно това Кетол така и не можеше да разбере у другите: другите — дори Пайроджил и Дърайн — често се ядосваха по време на бой, оставяха се гневът им да ги обземе. За Кетол всичко беше само въпрос да правиш каквото трябва. Човек се ядосва за други неща — жестокост или измама, некадърност или прахосване — не и при бой.

Докато се надигаше присвит, няколко безразборни удара заваляха по гърба и краката му, но не го забавиха; добре поне, че все още нямаше извадени ножове или мечове. Все пак това си беше кръчмарски бой и дори пияни, войниците едва ли щяха да стигнат до нещо повече.

Някъде отдалече припряно заби алармена камбана. Най-вероятно гостилничарят викаше градската стража, защото скоро на камбаната отвърнаха свирките на стражата. Стражарите явно бяха наблизко, подкрепени от отделение редовни войници, назначени от гарнизона да поддържат мира в града. Графът на Ламът можеше да е млад и нов на поста си, но за него и началниците му едва ли беше изненада, че войниците от гарнизона имат склонност да се пердашат помежду си, когато не могат да си намерят по-интересно занимание, а най-добрите благородници на Кралството бяха свикнали да приемат и да се справят с неизбежното.

Не беше изненада и за Кетол — той почти беше очаквал да избухне свада и макар да не разчиташе на нея, се беше надявал. Беше време да направи хода си.

При един бой няма нищо изненадващо в това някой да падне пребит, тъй че когато изпъшка и се свлече на пода, никой не обърна особено внимание на малката подробност, че падането му не беше предшествано от удар. Фактът, че падна точно до една маса, от която се бяха пръснали няколко дузини монети, беше само въпрос на съвпадение.

Засъбира ги набързо в шепа, без да се притеснява от дрънченето им: първо, нямаше да се чуе от виковете и пъшканията, и второ, всички наоколо бяха твърде заети, за да забележат подобна дреболия — като се постара първо да отбере сребърните реали, преди да се занимае с

медниците. Всички монети отидоха в скрития джоб, пришит под куртката му; той ги затисна с парцал да не дрънчат и стегна здраво връзките на джоба.

После запълзя колкото може по-бързо на четири крака към вратата: вече си беше взел заплащането за този бой и беше време да си ходи.

Кръчмарският бой си има своя динамика: след първите няколко мига всеки срещу всички някои щяха да се търкалят на пода и да ги боли; други щяха да са се разделили на двойки и да си избиват с юмруци нови или стари сръдни.

Но трети скоро щяха да направят същото, което Кетол бързаше да свърши: да не се мотаят повече и да чакат боят да обърне на кръв, и особено да не чакат градската стража, а да се пръснат кой накъдето види. Нищо чудно, че онзи Майло пръв беше драснал през вратата, а след него и други. Кетол нямаше нито да е първият, нито последният, и толкова по-добре.

Хвърли се през калното антре и от калното антре — през дебелия платнени завеси на входа, пуснати да пазят кръчмата от мразовития въздух.

И се закова на място.

Отвън го чакаха: отделение редовни, с ефрейтора им на кон; грамадният черен кон пристъпваше нервно по здраво отъпкания сняг, ровеше го със странно зъбчатите подкови, каквито Кетол бе виждал единствено в Ламът.

А пиката му — насочена право в него.

— Ти трябва да си Кетол, наемникът — чу се глас в тъмното. Върхът на пиката беше недвусмислено остър, глупаво беше да отрича. Ако имаше проблем, трябваше да се измъкне веднага с приказки — или да се измъкне с бой по-късно.

— Да — отвърна той и разпери питащо ръце. — Проблем ли има?

— За мен — не. Началникът на мечовете иска да те види.

— Мен?

— Теб. И трима ви.

Нямаше нужда да пита кои трима има предвид ефрейторът.

— Тъй че да тръгваме.

Кетол сви рамене.

С откраднатите монети в скрития джоб, вече нямаше никаква работа тук, включително да мре на улицата. Засега.

Беше тъмна и бурна нощ, а и да съществуваше някъде такова нещо конюшня, в която да не духа, Пайроджил така и не го беше виждал, тъй че не го изненадваше хапливият студ, който го пронизваше, докато буташе поредната бала сено, за да я пусне да падне от плевника долу върху здраво отъпканата пръст.

Животните бяха свикнали с тупането на балите по пода — само едрият сив кон, пазен за Началника на конницата, цвилеше и тропаше с копита в яслата си.

Пайроджил нямаше нищо против наряда с гледането на конете — всички конярчета бяха насила взети на служба като вестоносци бегачи в предпоследната битка и всички бяха избити било от цурани, било от Буболечки — но не държеше особено да го върши в конюшня, която бе толкова студена и ветровита, че потта по носа му замръзваше.

Беше си трампа, като повечето неща в живота. Колкото по-малко се оплаква човек от това, че трябва да изчисти торта от няколко ясли, толкова по-вероятно е името му да иде на първо място в списъка в ума на капитана, когато се наложи да прати патрул да види дали наистина в леса дебнат цурани в засада. А ако можеш да добавиш към работата и няколко здрави глътки от бутилка евтино червено вино от Тир-Сог, която нямаше да трябва повече на покойния сержант — дано Тит-Онака, богът на войниците да го плесне по яката космата гръд! — какво лошо?

Работата беше гадна, но лека.

Просто нахлузваш въжето на шията на коня, отвеждаш го в друга ясла, като гледаш да я затвориш добре, и изгребваш с вилата старата, оцапана с пикня й фъшкии слама, а после пръскаш от прясната. Старата слама слагаш в ръчната количка, количката я тикаш по рампата и през двете тежки люлеещи се врати и я изсипваш в колата за торта, след което тя престава да е проблем. Не Пайроджил, а някой друг трябваше да я изкара от града и да я разтовари. Разправяха, че тъкмо заради торта на ламътските коне местните картофи били като фъшкии, но Пайроджил не отбираще много от гледане на зеленчуци.

Нито го интересуваха.

Знаеше, че може да е изключително сложна личност, поради което понякога му допадаха много прости неща. Например да не мисли за неща, които не го засягат. В края на краищата нямаше смисъл да напряга умствения си капацитет без основателна причина. Дръпна още една глътка вино, нажабурка устата да очисти събралата се хрчка и грижливо затапи бутилката, преди да я остави на пода до стълбата. Стълбата можеше да се използва за слизване на пода, но имаше и въже. А само на стъпка встрани от плевника стоеше подканящо хубаво огладеният прът.

Пайроджил се спусна лесно по пръта — дебелиите му кожени ръкавици почти не загоряха от триенето — и леко стъпи на пода. Точно в това е номерът, беше решил. Спираш точно на пода от собственото триене, не да си набиеш краката в твърдо отъпканата прът.

Беше глупаво да се съсредоточава човек върху такова нещо, но имаше и по-лоши работи.

Например начинът, по който го гледаха жените. Дори курвите.

Сви пренебрежително рамене. Грозният мъж си е грозен мъж, но богатият грозен мъж е богат мъж, а все някой ден щеше да стане поне умерено богат мъж, стига да не станеше преди това мъртъв мъж. Човек трябва да си трупа неговото и да чака подходящия момент, а междуременно...

Междуременно можеш да се забавляваш с мечти за богатство, докато чакаш предопределеното копие да ти промуши корема или съдбовният меч да намери сърцето ти, или неизбежната стрела да ти потърси окото.

Вилем, последното конярче, беше заминал на война с бащиния си щит и го върнаха на него. Щитът бе окачен на стената на конюшната с другите, излъскан до такъв нелеп блясък, че някой явно бе трябвало да си намери по-подходящ начин да си прекарва времето.

Направо огледален блясък.

Пайроджил не изпитваше особена нужда да гледа ръбестото си чело, тежко надвиснало над рунтавите вежди, над хлътнолите уморени очи и носа, чупен толкова пъти, че се беше сплескал и го принуждаваше да диша през устата.

Опила четинестата брада, покрила челюстта му. Никога не оставаше между пръстите му — никога не я пускаше да порасте толкова, че да може да я сграбчи някой враг.

Човек невинаги може да разбере хората само като ги погледне. На този свят има грозни хора, но мнозина от тях са добри и сърдечни. Пайроджил отдавна бе решил, че собственото му лице е огледало на душата му. Нещо по-различно от нежна душа му трябва на човек, решил да прекара повечето си живот в мушкане с меч в чужд корем, а останалото — в чакане да мушне с меч чужд корем или на който и да е от стотината други начини да се убива, с които Пайроджил бе навикнал да си изкарва заплатата.

Нещо прошумоля, ръката му се стрелна към колана и той рязко се завъртя.

Отпусна се. Само някакъв плъх, изшумолял в ъгъла срещу сандъка с овеса.

Нарастващ проблем, човек да си помисли, че магьосниците най-после ще заделят малко време за него от толкова натоварения си график. Не можеха ли там да... засучат пръсти, да си измърморят заклинанията или каквото там правеха, и да разкарат плъховете от овеса, морковите и ечемика? Какво пък, не беше негова работа. Не спеше в студената конюшня, а и никой не му плащаше да убива плъхове.

Нещо изсвистя покрай ухото му и изгътна в дъските на сандъка с овеса.

— Сипах го!

Висок дългурест мъж пристъпи от сенките и затъкна втори нож в канията на дясното си бедро. От колана му висеше рапира с кръгъл предпазител — тънко, идеално за дуел оръжие, не като по-широкия и по-дълъг меч на редовите войници. Том Гарнет грижливо подбираше оръжията си.

Това, че мечът на Пайроджил висеше на шест крачки встрани, окачен на куката, докато работеше, не означаваше кой знае какво. Капитан Том Гарнет, най-старият от васално обвързаните с графа на Ламът капитани, макар и отдавна прехвърлил четиридесетте, беше много по-добър фехтовач, отколкото Пайроджил изобщо можеше да се надява да стане. Все едно дали беше вроден талант, или бе придобил уменията си през тридесетте години, в които половината му будни часове бяха минали с оръжие в ръка — най-вероятно и двете, — в дуел Гарнет без проблем можеше да го накълца на мръвки.

А и явно го биваше в мятането на ножове също така, макар че Пайроджил имаше по-добро мнение за него. Не беше чувал досега някой да е убил някого с хвърлен нож и значи беше абсолютно глупаво да си харчи човек парите за добре балансиран нож за мятане.

Безсмислено наистина.

Тъй че Пайроджил си задържа ръцете настрана от своя нож за мятане, скрит под пеша на куртката му. Все пак, макар да не беше чувал досега някой да е убил някого с хвърлен нож, беше виждал как разсеяха едного за достатъчно време, та да го убият по друг начин. А и всяко нещо винаги може да стане за първи път. Просто отказваше да плати толкова злато за добър нож, а и да го беше направил, нямаше да рискува да го похаби, за да убие някаква твар. Унесен в такива мисли, Пайроджил изгледа мълчаливо как Том Гарнет отиде да си прибере ножа и му показа хубаво нанизания плъх.

Гадинката се беше отпуснала неподвижно, мъртва. Том Гарнет тръсна телцето от ножа си в количката, пълна със слама и фъшкии, наведе се, взе от прясната и изтри острието, преди да го прибере в канията.

Беше с цяла глава по-висок от Пайроджил, който също не беше от ниските. Но докато Пайроджил беше и едър почти колкото Дърайн, Том Гарнет бе по-мършав и от Кетол. Косата му беше катраненочерна, тук-там прошарена със сребро, и освен тънките мустаци и острата козя брада лицето му беше гладко обръснато, с богата колекция белези по страните и челото. Човек би очаквал, че висок кокалест мъж като него ще се движи тромаво, но той стъпваше като танцьор, винаги с плавно изящество.

— Май те изненадах — заговори капитанът и цъкна през зъби.
— По-добро мнение имах за тебе, Пайроджил.

Пайроджил наведе глава.

— Капитанът е много любезен, че ме помни.

— И нелюбезен, че те критикува? Аха. Би могло. — Гарнет посочи плъха. — Възразяваш, че убих плъха?

Пайроджил поклати глава.

— Съвсем не, капитане. Можех и сам да го направя. — Сви рамене.

— Ако си беше направил труда. — Тонът на капитана стана леко насмешлив.

— Ако си бях направил труда.

— А защо не си направи труда, Пайроджил? — попита Гарнет някак прекалено вежливо.

Пайроджил отново сви рамене.

— Не виждах смисъл. Убиеш един, после на негово място дойдат десет. Не ме притесняваше, а и не помня да са ми заповядали — или плащали — да трепя плъхове. — Подпря се на вилата. — Искате да ми плащате да ловя плъхове ли, капитане?

Том Гарнет поклати бавно глава.

— Аз не. Виж, Началникът на мечовете, от друга страна, може да има за теб няколко плъха за ловене, или поне да си отваряш очите за тях. Пратих да доведат приятелите ти; вече би трябвало да са в Орлово гнездо. Много ли си против да дойдеш с мен? — Попита вежливо, все едно че беше просто молба.

Пайроджил поклати глава и излъга:

— Съвсем не. — Всъщност нямаше избор.

Том Гарнет се усмихна.

— Винаги е разумно човек да приема спокойно неизбежното, Пайроджил.

— Това не го казахте, когато Буболечките за малко щяха да ни надвият, капитане. Май си спомням как ревахте, че ще умрем, но ще умрем като войници. Или паметта ми нещо греши?

Том Гарнет се ухили. Усмивката не беше приятна, по-скоро напомняше озъбен вълк.

— След като не ни надвиха, значи не е било неизбежно, нали? — Капитанът се обърна, без да дочака отговор: явно очакваше Пайроджил да го последва.

Пайроджил реши да изпълни очакванията му и мълчаливо излезе след него от конюшната.

Погледна към отворената порта от другата страна на тренировъчния двор, зърна за миг светлините на сградите покрай главната улица под хълма в същинския град и се замисли доколко мъдро е било да се построи замъкът на височината над първоначалния град. За отбрана позицията му беше чудесна, стига да не ти се налага да тичаш нагоре-надолу по хълма в такова калпаво време. Но пък, премисли Пайроджил, тези, които вдигаха замъци, обикновено не ги

пращаха да тичат нагоре-надолу посред буря. Тази работа я оставяха за хора като Пайроджил, Дърайн и Кетол.

По дяволите. Вече съжаляваше, че спомена за атаката на Буболечките. Заряза тягостните мисли и се затътри след капитана.

ГЛАВА 2

ГРИЖИ

Вандрос забеляза нещо.

Във въздуха на Орлово гнездо се беше затаила нотка пачули и смирна от парфюма на лейди Мондегрийн, макар че вероятно никой друг нямаше да го долови над сярната воня от дъха на Фантус, зеления огнедрейк, който току-що се беше оригинал доволно, след като дойде от вечерята си долу в кухнята.

Графът на Ламът и неговият Началник на мечовете се спогледаха, щом съществото се настани до огъня. На Началника на мечовете не му стана никак весело от присъствието на огнедрейка, още по-малко от това, че Фантус си беше избрал Орлово гнездо за предпочитана резиденция, вероятно заради лесния достъп през стария соколарник.

Вандрос още не беше наясно как съществото успява да отвори вратата между жилището на Началника на мечовете и птичарника горе, където предишните владетели на Ламът десетилетия наред бяха приютявали ловните си птици. Сега го обитаваше нелепа според Стивън Арджънт сбирщина от гълъби вестоносци под грижата на Хаскел, гълъбаря, когото Стивън саркастично наричаше „Началника на птиците“ — не и пред самия Вандрос, разбира се.

Хаскел уж трябваше да държи огнедрейка горе в птичарника, но единствените врати, които заключваше грижливо, бяха на клетките на подопечните му, всяка етикирана „Цитадела Мондегрийн“ или „Ябон“, или пък „Крудий“, или където отглеждането и инстинктът щяха да накарат обитателя ѝ да се върне, щом го пуснат; много по-неблагонадежден беше, станеше ли въпрос за вратата към птичарника.

Дори когато Началникът на мечовете Стивън Арджънт лично се погрижеше да залости вратата, огнедрейкът все някак успяваше да се спусне по дългото каменно стълбище и да се добере до жилището му. Но през последните няколко дни Арджънт явно се беше примирил със

съквартиранта си и чакаше херцогът на Крудий да се върне напролет от Съвета в град Ябон и да си прибере огнедрейка.

Фантус въздъхна доволно, изпъна дългия си гущерски врат и отпусна брадичка върху сгорещените камъни пред огнището. Бе сгънал изящно огромните си криле на гърба; пламъците придаваха алени и златни оттенъци на зелените му люспи.

Огнедрейкът беше пристигнал преди неделя с дворцовия магьосник на лорд Боррик Кълган и когато херцогът на Крудий и свитата му преди два дни заминаха за общото щабно заседание в замъка на херцог Брукал в град Ябон, се задържа.

Никой не беше много наясно какво да се прави с него: повечето от домашната прислуга бяха твърде уплашени от драконоподобното същество, за да направят нещо повече, освен да се отдръпват от пътя му при ежедневните му набези в кухнята за храна; все пак на неколцина, в това число и на графа, им беше забавно.

Дори миризмата да го отвращаваше, Вандрос беше достатъчно дискретен да не спомене за нея, както и обичайно навъсеният слуга, който постави подноса на масата и им наля вино.

— Нещо друго трябва ли, господарю — обърна се Иривън към Стивън Арджънт, вместо към Вандрос — и съвсем правилно, защото макар Вандрос да беше с по-висок сан от Началника на мечовете и неговата резиденция да беше целият замък като граф на Ламът, Орлово гнездо бе жилището на Началника на мечовете, а хаузкарлът официално помагаше на Стивън Арджънт, като домакин, да забавлява младия граф — дълг на домакина беше да се погрижи за удобството на своя гост.

Стивън Арджънт се усмихна на слугата — Началникът на мечовете държеше на изящността в гостоприемството, както и във всяка друга работа.

— Нищо повече, благодаря, Иривън — отвърна той след бързото кимване на Вандрос. — Смятайте службата си за приключена за тази вечер и моля, предайте най-сърдечните ми пожелания на Бека и на вашата дъщеря.

И без това намусеното лице на Иривън помръкна още повече, но той все пак се усмихна насила.

— Ще предам, господарю, и желая на вас и негово благородие приятна вечер и лека нощ.

Вандрос дори не повдигна вежда; запази спокойствие, докато Иривън не излезе. Не че щеше да го коментира. Похожденията на Началника на мечовете бяха легендарни, но да ги коментира в този момент щеше да е невъзпитано — все едно дали слуха за авантюрата му с хубавата дъщеричка на хаузкарла (невярно), или с лейди Мондегрийн (вярно). Стивън Арджънт бе не само войник, но и прочут ухажор и успехът му в тези две области предизвикваше завист и враждебност от страна на немалко важни особи в областта. На няколко пъти през последните две десетилетия фактът, че Арджънт само е разменил няколко учтиви думи със съпругата на дребен благородник или търговец, бе довеждал до спречквания, а веднъж — и до дуел. Този дуел бе основната причина Арджънт да изостави бързата си кариера в кралската армия в Риланон и преди дванайсет години да дойде на запад, първо като капитан в гарнизона на бащата на Вандрос, а после — като Началник на мечовете. Макар обикновено Вандрос да минаваше за прям и открит, беше преживял повечето от своите двайсет години в учение, за да стане граф на Ламът, и можеше да е деликатен, щом се наложи: знаеше кога не бива да коментира.

След като вратата се затвори, той каза:

— Още ми е трудно да повярвам, че между нас има предател. Но...

— ... но нещастните случаи напоследък станаха твърде много — довърши Стивън Арджънт. — А на мен ми е трудно да приема, че всичко е наред. Твърде спокойно е на север напоследък — а едно от нещата, които научих още докато вие бяхте увит в пеленки, е, че когато всичко върви прекалено добре, е време човек да се огледа за капан.

— Но как биха могли изобщо цураните да намерят предател? Едва ли са могли да облекат някой свой в кралско облекло и да го пуснат да обикаля из Илит, уж че е търговец от Сарт. Способни ли са изобщо на подобен заговор?

Стивън Арджънт поклати глава. Явно и той не разбираше тази част.

— Не знам. Но съм загрижен. Разбира се, ако има предател, не е задължително да е нает от цураните. Ако те се опитваха да убият някого, едва ли щеше да е барон, макар и важен. Щяха да се целят в графове и херцози, бих се обзаложил. Не, ако говорим за платено убийство, има твърде много подходящи кандидати. Знаете, че не

харесвам много барон Морей — кръвната вражда между неговата фамилия и тази на барон Ферхайен е от поколения, а си е създал и предостатъчно други врагове — но мисля, че ще е най-добре да не допуснем да бъде убит, докато е в нашия град. Това ще подразни херцога.

Вандрос се усмихна.

— Няма да се хареса и на графа, мога да ви го заявя с още по-голяма увереност.

— Да падне в битка? Това бихме могли да го преживеем — този риск го поемаме всички. Но...

Вандрос въздъхна.

— Трудно ми е да повярвам, че лорд Ферхайен е способен на подобно нещо. Има гореща кръв и буйна глава, определено. Но да поръча убийство? Не му е присъщо. — Графът поклати глава.

Бащата на Вандрос бе назначил Морей за военен ковчезник на Ламът в началото на войната, а Вандрос бе утвърдил избора на баща си, след като преди две години наследи титлата, защото Морей беше добър в работата си. А като граф, Вандрос знаеше по-добре от всеки, че всяко графство, както и армията — особено във военно време — преживява толкова от месо и зърно, колкото и от злато и сребро.

Ако зависеше от Стивън Арджънт, графът трябваше да затвори барон Морей в Кулата с неговите книги, сметки и торби с пари, докато и последният цуранин не бъде прогонен от Мидкемия, но това политически не беше възможно, а дори заселването му в град Ламът започваше да прилича на лоша идея.

Време беше да го изведат от града, поне за известно време.

— Би могло да е съвпадение. Но има една стара поговорка, милорд: първият път е случайност; вторият път е невероятно съвпадение; третият път е заговор.

Вандрос се усмихна широко.

— Мисля, че баща ми трябваше да избере за Началник на мечовете някой добър ламътец вместо упадъчен източник. Риланон може да е добро място за изучаване на тънкостите на фехтовката, но смятам, че нещо в кралския двор подклажда не само дух към заговорничене, но и подозрителност за заговори, все едно дали съществуват, или не.

— Винаги съществуват заговори, милорд. Все някъде.

Лицето на Вандрос за миг помръкна и макар да остана неизречено, Арджънт разбра какво му е минало през ума. Разривът между краля и принца на Крондор вероятно заплашваше в перспектива кралството не по-малко, отколкото Разлома, през който бяха нахлули цураните. Слуховете се ширеха: че кралят е заповядал да пленят и затворят чичо му, принца; че вицекралството на Ги дьо Батира било само претекст Ги да бъде наложен за принц на Крондор; а напоследък — и че принц Ерланд всъщност е загинал от ръката на Ги.

Между армиите на Запада и Крондор течеше официална връзка, минаваща през ръцете на Брукал и Боррик, и Вандрос знаеше само каквото му съобщят, но като мярка на практичност не вярваше и на половината от него.

Поне това беше казал на своя Началник на мечовете. Стивън Арджънт не знаеше дали да приеме изцяло, или не скептицизма на графа, макар да беше достатъчно благоразумен, за да не изрази съмнения. В края на краищата слуховете често се оказваха първият предвестник на неудобна истина. Но това младият граф едва ли щеше да признае, открито или не. Проливането на кръв бе нещо обичайно за благородното съсловие, особено в такива неспокойни времена, когато някой безспорен наследник — на баронство или на херцогство — можеше да загине в битка и да остави наследяването неясно. Стивън Арджънт бе виждал същото при лов на вълци: щом убиеш водача на глутницата, по-дребните мъжкарци изкарват следващите няколко недели в битки за надмощие, докато не ги избиеш всичките. Но точно това сравнение едва ли щеше да допадне особено на граф Вандрос, особено като се имаше предвид фамилният му герб. А повдигането на темата за наследството, макар и в най-общ смисъл вероятно щеше да подразни графа: той беше неописуемо докачлив на теми, засягащи собственото му вероятно бъдеще като херцог на Ябон, след като най-сетне се оженеше за дъщерята на херцог Брукал Фелина.

Ето защо Стивън Арджънт побърза да смени темата.

— Мисля, че вие в Запада...

— Служил си на баща ми — а вече и на мен — над десет години и все още сме „вие в Запада“ — прекъсна го със смях Вандрос.

— ... вие в Запада сте склонни да подценявате източняците. Имаме си доста способни войници, а и не малко изключителни бойци впрочем.

— Може би. — Вандрос не изглеждаше убеден. Обичаше да се заяжда шеговито с Началника на мечовете. Между Източните и Западните владения на Кралството открай време съществуваше съперничество. Графът знаеше, че исторически постоянните погранични борби с Източните кралства са създали едни от най-добрите и най-способни командири в Истока, а и немалко изключителни бойци. Амбициозните войници често отиваха на изток, защото това бе пътят към бързото повишение и политическите възможности. Там щяха да се сражават със съседни войски, под погледа на барони, херцози и крале, докато повечето западни гарнизони прекарваха времето си в унищожаване на банди таласъми и гонене на разбойници под командите на сипеци ругатни сержанти и рядко — по някой низш офицер. Но седемте години непрекъснато воюване с цураните беше дало на войските на Запада здраво ядро от пусkali кръв ветерани, а събираните напролет новобранци бързо се обучаваха в бойното изкуство... или ги убиваха.

Или и двете, често.

Цураните бяха сурови учители в бой — толкова корави, че Вандрос за първи път се беше принудил да привлече наемнически отряди, за да укрепи силите си — просто не разполагаше с достатъчно годни за оръжие мъже, за да изпълни дълга си към херцога на Ябон, ако не използваше наемническите мечове да подменят мъртвите и ранените. Да, цураните бяха сурови учители, но ламътските войници си бяха научили уроците добре; граф Вандрос можеше спокойно да изкара най-добрата си рота срещу най-добрата от който и да е източен гарнизон. Усмихна се хитро.

— И двамата си знаем силата на бойното поле.

Стивън Арджънт повдигна вежда.

— Какво ще кажете да продължим с обсъждането на тази тема на тренировъчния плац, след като се върнете от следващия си патрул?

Да заплашиш член на благородническото съсловие по приемлив начин си беше цяло изкуство, човек или се раждаше с него, или го усвояваше с учене, а Стивън Арджънт бе заделил много време от живота си на изучаването му, тъй че изобщо не се изненада, когато усмивката на Вандрос се разшири.

— Не мисля! — засмя се графът. — Имам достатъчно синини от теб. — Стана отново сериозен. — Да се върнем на текущия проблем:

Морей. Не смяташ, че е съвпадение това, че за малко щеше да загине?

Началникът на мечовете поклати глава.

— Паднало от сграда гърне — макар че, доколкото знам, в този момент в онези жилища не е имало никого...

— Което води до мисълта, че може просто да е бил вятърът.

Стивън Арджънт кимна.

— И ледът на стъпалото на барон Морей може да е бил от разлята кана, и каишката на седлото на коня му може просто да се е износила и да не е била подменена от небрежност, макар че не държа да го намеквам пред Началника на конницата.

Отиде до бюрото си и опипа края на каишката, която лично беше взел от седлото за внимателен оглед. Да, изглеждаше протритата, а не срязана, но той бе успял да дублира този ефект, като потърка каишката с остър камък.

— Напълно възможно е да е просто съвпадение. Но е невероятно.

— Но Ферхайен?! Знам, че между двамата има кръвна вражда, но чак платено убийство...

— И аз се съмнявам, но не бих казал, че е невъзможно. — Стивън Арджънт поклати глава. — Според мен е по-вероятно да има измяна. Просто нямам представа кой, как и защо.

— Искам по този въпрос да не се шуми — каза Вандрос. — Все още сме във война и не е време за безразборно хвърляне на обвинения, не и след като съветът на бароните ще се свика тук веднага щом могат да се съберат. Смятам, че моментът ще е подходящ да се прояснят тези въпроси, наред с другите.

Стивън Арджънт кимна.

— И на мен ми мина същото през ума. Смятам, че барон Морей трябва да бъде изпратен с отряд добри войници на дневния патрул, докато аз поразпитам дискретно и видя какво мога да открия.

Морей не се беше отличил особено във войната, но не беше и голямо разочарование, а и беше добре обикновените войници да се държат под око, макар и не под пряката команда на член на благородническото съсловие.

Вандрос се намръщи.

— Дали да не го изпратим до Мондегрийн с дамата и да помогне в ескорта на барон Мондегрийн обратно за баронския съвет, да речем? Предстои ни да сменяме баронските войски на Мондегрийн и Морей в

Ламът — тъй че пращането му да наблюдава това ми изглежда подходящо.

— Милорд е изключително мъдър. Бих се осмелил да намекна, че още по-добре ще е да го задържим извън Ламът по време на съвета, но...

— Не. Така ще се създаде впечатление, че взимам страна срещу него във враждата му с Ферхайен.

Стивън Арджънт кимна.

— Съвсем вярно, милорд. — Клекна и почеса Фантус под брадичката. Кожата на драконовата порода беше по-здрава от най-добрата щавена кожа — трябваше да почегърта с тежкия пръстен на средния си пръст, преди огнедрейкът да извие гръб в дъга и да се надуе гордо.

Вандрос кимна замислено и каза:

— Присъствието на барон Мондегрийн ще помогне нещата да минат по-спокойно.

— Вярно е. Той е болнав старец, но добродушен — отвърна Стивън Арджънт. — Въпреки че има доста стомана под тази повърхност според мен. — Почеса пак огнедрейка по шията. — Добре, Фантус. Добро момче.

— Имаш ли добри бойци?

— Всички, които носят табарда с герба на графа на Ламът, са добри бойци, разбира се.

Вандрос раздражено поклати глава.

— Имам предвид особено добри. За това.

— Мислех си за ротата на Том Гарнет — отвърна Началникът на мечовете. — С трима от наемниците, като лична охрана за Морей. — Сведе формално глава. — Стига, разбира се, графът да намери съвета ми за уместен. Смятам, че би било по-добре, ако тези заповеди дойдат от вас. — Стивън Арджънт беше войник и беше свикнал да приема заповеди, но отдаването на заповеди, свързани със знатното съсловие, бе нещо, което избягваше при всяка възможност.

Вандрос кимна.

— Ще ги издам, а след това ще трябва да оставя този въпрос и всичко друго в Ламът в твои ръце. Следващата неделя трябва да съм на общото щабно заседание на херцог Брукал в Ябон, тъй че трябва да тръгна днес.

— Ще донесете ли пощенски гълъби?

Вандрос се засмя. Това беше стара шега между двамата. Всеки път, щом графът тръгнаше за някъде, Арджънт му напомняше да донесе пощенски гълъби, все едно че щеше да забрави без натякването. Графът смяташе, че Стивън Арджънт е прекалено загрижен, че няма да е в състояние да прати вест достатъчно бързо в случай, че в Ламът стане нещо важно, а току-що бе пуснал последните гълъби, за да потвърди скорошното си тръгване за Ябон.

— Да, ще донеса гълъби. И няколко бутилки хубаво вино за легендарната ви жажда. Можете да си поиграете на добър домакин пред сприхавите барони в мое отсъствие. Поставянето на Мондегрийн за ръководещ на мое място може да се окаже мъдър ход. И Морей, и Ферхайен уважават стареца — както и всеки благородник, за когото мога да се сетя, освен може би онзи надут глупак Визтрия — а това би трябвало да им наложи прилично поведение. Колкото до вероятния платен убиец, надявам се, че мога да разчитам на вас по този въпрос?

Стивън Арджънт кимна.

— Разбира се, милорд.

Патрулът киснеше на пътя и на Кетол това не му харесваше, но никой не го питаше.

Лейди Мондегрийн и двете ѝ слугини отиваха в Мондегрийн, за да се погрижат за боледуващия барон и да го придружат обратно до Ламът за Баронския съвет — или най-малкото за известно време дамата нямаше да ляга в благородни легла в Ламът — и барон Морей бе настоял патрулът да възвие на север, за да я пази по пътя за дома. Кое то беше разумно може би. На ден-два път от Мондегрийн имаше конен отряд и по този начин можеше да ги задължат да служат около самия град.

Неприятното беше, че така наречената от Пайроджил „пълзяща мисия“ се оказа точно това: пълзеше и растеше, пълзеше и растеше, и ставаше все по-неуправляема.

Отначало рутинният патрул, който трябваше да възвие на северозапад и да се върне в Ламът, се беше превърнал в ескорт за тръгналите за Мондегрийн, както и за тези, които трябваше да бъдат придружени обратно от Мондегрийн и Морей. Заклепени между

челото и тила на колоната се движеха близо две дузини цивилни: отец Финти и младото момче, което той наричаше свой клисар, но за което Пайроджил подозираше, че е неговият катамит; трима от онези рядко питомни цурани — бивши роби, които най-покорно се бяха предали, след като господарите им били убити — наети за ратаи в някои от владенията на оземлени в Мондегрийн; лейди Мондегрийн и угодливите ѝ грозни слугини. Сбирщина от слуги, носачи и лакеи довършваше пъстрата група.

Не че Кетол щеше да има нещо против компанията на дамата при други обстоятелства: беше мила, дружелюбна и доста приятна за окото. Някои жени разцъфтяваха в началото на двадесетте, но към тридесетата си година вече презряваха — гушата и гърдите им увисваха, косата им си губеше блясъка си. С лейди Мондегрийн изобщо не беше така. С изключение на единствения бял кичур, който придаваше чар на дългата ѝ черна коса, можеше да мине за момиче. Това навярно имаше нещо общо с бездетството ѝ или пък с връзката ѝ с фамилията Кондуин — те обикновено се състаряваха добре.

Онези, които не загиваха в битки, разбира се.

Лицето ѝ беше сърцевидно, с малко тежка брадичка, която щеше да прилича почти на мъжка, ако не бяха пълните, зрели устни отгоре. И дори под облеклото за езда с пластовете плат под късия кожен жакет гърдите ѝ изглеждаха достатъчно щръкнали, за да го засърбят дланите. Дългите ѝ аристократични пръсти с късо изгрисани нокти като на момиче от просто потекло — Кетол намираще това за изключително очарователно — стискаха юздите с привична лекота, а стройните ѝ бедра, стегнати в кожени бричове, стискаха здраво седлото, щом грамадната ѝ червена кобила запристъпваше нервно. Дамите обикновено се возеха в карети при дълги пътувания и тя най-вероятно щеше да го предпочете, но най-прекият път от Ламът до Мондегрийн минаваше през пресечен терен и тя се беше качила на конски гръб без недоволство, а и яздеше като мъж, вместо на дамско седло.

Зад нея, на две невероятно мършави кранти, двете ѝ слугини се свиваха нервно в наметалата си, здраво вкопчени в седлата, без изобщо да управляват конете с юздите. Горките животни примирено се тътреха след конете пред тях, което според Кетол беше вероятно причината Началникът на конницата да избере за пътуването точно тези две кранти. От време на време ездачите зад тях плясваха крантите по

задниците, за да ги подкарат напред, особено когато спираха да си пощипнат някоя тревичка край пътя. Може би слугините все пак щяха да добият някаква смътна представа как се язди, докато стигнеха Мондегрин, мислеше си Кетол.

Трудно му беше да различи Елга от Олга — Елга ли беше с тънкото мустаче и големия корем, или с гъстия мустак и по-малкия корем? Смяташе, че е важно да се научи да ги различава коя коя е. С толкова нехаресвани жени като тези двете човек трябваше да внимава много: всеки, служил с Пайроджил, го научаваше, а Кетол имаше опит.

— Кротко, кротко — мърмореше Том Гарнет на високата си черна кобила.

Кетол така и не можеше да разбере защо човек ще иска да яхне толкова сприхаво животно — „темпераментно“ според възприетия термин, — след като има на разположение съвсем прилични кротки коне. Струваше му се глупаво. А кобилката на Гарнет като че ли беше от конете с най-гореща кръв, които беше виждал. Капитанът явно я беше избрал заради красотата и бързината ѝ, което според Кетол беше възможно най-глупавият избор. Виж, един обучен боен кон, това не беше трудно да се разбере. Виждал беше как бойните коне тъпчат пехотата в битка и макар да бяха буйни, струваше си — това даваше на ездача допълнителни оръжия: четири, ако броиш поотделно четирите копита, или пет, ако конят можеше и да хапе. Но кон, който е просто нервен, това си беше съвсем глупаво за Кетол, при всякакви обстоятелства. Е, добре поне, че капитанът бе проявил благоразумието да не избере жребец, не като онзи тъпак, на когото бяха служили в Батира. Само това им трябваше — жребец, който да се побърка, ако някоя от кобилите се разгони, или някоя от слугините, ха-ха.

Бяха спрели. Том Гарнет не бе харесал брястовата горичка в другия край на поляната и беше изпратил трима конници да огледат за възможна засада. Очакваше се цураните да са зад отбранителните си линии за зимата, поне на двадесет мили на запад оттук, но Кетол бе виждал не един труп с изненадано изражение заради това, че нещата не са се развили точно според очакванията.

Съгледвачите бяха разумна мярка. Вярно, в боя в горски условия цураните не можеха да се мерят с хора като горяните на Натал или самия Кетол, но се учеха бързо. Прекалено бързо.

Точно това беше проблемът с воюването срещу противници, без да ги изтребеш до крак: убиваш слабите, тъпите и тия без късмет, а за по-късно ти остават силните, умните и късметлиите. Ако зависеше от Кетол, войната трябваше да приключи с гонитба на цураните през гадната дупка, през която се бяха появили, и с изтребването им до последното бебе — въпреки явно преувеличените приказки колко многобройни били на Келеуан — но поне засега този въпрос дори не беше поставян.

Общо взето, беше си повече от основателен аргумент за Кетол, Пайроджил и Дърайн да си вземат заплатите и да се разкарат оттук веднага щом съветът на бароните свърши и ледът на юг се поразчисти.

Топли ветрове и меки ръце...

Скоро може би. Макар че... Кетол подуши въздуха. Не можеше да определи как го разбра, но идваше буря. Не скоро, не веднага. Небето на запад беше ясно и синкавосиво, със съвсем далечни пухкави облаци. Но буря идваше, в това беше сигурен.

Хвърли поглед към чакация барон Морей — неподвижен, колкото неподвижен бе и пъстрокафявият му кон. Беше едър мъж и щеше да изглежда по-скоро хубав, отколкото чаровен, ако не беше грижливо пресметнатата донякъде опърпаност на простоватото скроеното му връхно палто и практично невзрачната дръжка тип „драконова кожа“ на големия му меч, окачен на седлото в противовес на късата рапира, увиснала от бедрото му. Чертите му бяха някак прекалено правилни, обръснатото лице — прекалено гладко, движенията му — прекалено плавни и точни... когато изобщо се движеше.

Погледът, с който отвърна на Кетол, бе изпълнен с презрение.

— Както виждате, няма никаква причина да се боите — рече той с достатъчно тих глас, така че думите му да стигнат до ушите на лейди Мондегрийн и капитан Том Гарнет.

Кетол не се хвана на въдицата. Не го интересуваше какво мисли за него баронът. Седеше сковано и гледаше приближаващите се към съгледвачите редовни бойци на Ламът. По-скоро усети, отколкото чу как Дърайн се размърда зад него, а на лицето на Пайроджил се бе изписало онова грижливо неутрално изражение, говорещо много и много за мнението му за хора, критикуващи професионалисти в работата им.

Том Гарнет ги измъкна от положението, щом нервната му кобила направи няколко пъргави стъпки напред; спря я само с леко дръпване на юздата и стягане на коленете.

— Съжалявам, че трябва да го кажа, барон Морей, но се боя, че грешно сте разбрали неохотата на Кетол да тръгне напред.

— О, така ли?

Кетол леко поклати глава. И Том Гарнет ли?

Както обикновено, поради някакво неразбиране, хората, които не познаваха истински тримата, оставаха с впечатлението, че Кетол е водачът. Дърайн беше твърде едър и прекалено кротък, а Пайроджил — нелепо грозен; по някаква причина това ги караше да си мислят, че тъкмо той е старши на другите двама.

— Бях с Началника на мечовете, когато назначи тримата да ви пазят, барон Морей — продължи Том Гарнет. — Не помня да е казвал, че са на ваше подчинение.

Премълча факта, че Началникът на мечовете също така не беше поставил отряда на Том Гарнет под командата на барон Морей — подробност, която като че ли непрекъснато убягваше на барона.

Не беше изненадващо. Знатните обикновено бяха изрядни за такива неща помежду си, но не толкова с простолюдията, независимо от военния ранг. Това бе едно от нещата, които Кетол харесваше в работата си в Западните владения: макар войниците навсякъде да разбираха, че благородното потекло не е заместител на разумната преценка и опита, тук войската беше приятно лишена от амбициозни службогонци. Ако Том Гарнет служеше в Източните владения и се домогваше до скуайърско звание или брак с дъщеря на дребен благородник, щеше да целува задника на Морей и да го пита учтиво коя буза да цунка първо.

Лесът се извисяваше напред, сив и суров. Скоро щеше да се запролети и зеленият живот — да се върне. Това им беше хубавото на горите: човек можеше да разчита на една гора, че ще се съживи сама от опустошенията както на зимата, така и на нашествениците.

С хората беше друго.

Том Гарнет даде знак колоната да продължи и Кетол скрита коня си в лек галоп, което го отпрати пред барон Морей, докато Дърайн и Пайроджил заеха местата си от двете страни на барона.

След толкова години работа заедно можеше почти да чете умовете на приятелите си, без да се налага да си кажат и дума. Кетол щеше да поеме челото не защото бе по-подходящ за жертване от тях, нито защото беше водач на тримата, а защото беше отраснал в гориста земя и ранните му години бяха настроили сетивата му за миризмите, звуците и мълчанията на гората по начин, който можеше да се усвои само от рождение.

Някъде в далечината чукаше кълвач, силно, почти болезнено за ушите му. Явно тупкането на конските копита по твърдата замръзнала земя не беше достатъчно застрашително, за да стресне птицата.

Кетол вдигна ръка за внимание, извика като горянин и чукането за миг секна, после подхвана отново. Добре. Птицата беше достатъчно дива, за да замълчи в присъствието на хора, но и достатъчно свикнала с хора, за да подхване отново работата си; а това му помогна да се увери, че все още са сами в леса.

Продължи напред усмихнат. Човек можеше да развие почти приказна способност в чуването на неща из горите, стига да остави горските създания да помогнат.

Откъм запад задуха студен вятър, понесъл мраз и едва доловим мирис на дим — сигурно от близките домове и ниви на волници. Бреза, примесена с аромата на бор, доколкото Кетол можеше да прецени. А той можеше.

Морей зад него сипеше непрекъснат поток изпълнени с негодувание към волниците му ругатни, а Кетол ги слушаше с половин ухо, и то само защото баронът ругаеше по-добре от повечето стари сержанти в конницата.

Според едикт на графа, а сигурно и на самия херцог, границите на имотите на свободните селяни бяха ненакърними от бароните — които все гледаха да увеличат именията си и да заселят крепостници във всяка пустееща земя, — но самата къща по закон и на практика беше собственост на барона и макар на свободните да им беше забранено да разширяват кирпичените си постройки, от бароните се изискваше да правят необходимите ремонти на „своята“ собственост.

Ако можеше да се вярва на мрънканията на барон Морей, не само бойците на цураните бяха насадили червеното цвете на всеки сламен покрив в баронството му последната есен, като го бяха принудили да похарчи значителни суми за наемането на дърводелци,

бояджии и покривчии, но и калта и сламата в Ламът неизбежно рухваха само ако някой отпрати зла мисъл в тяхна посока.

Явно с барон Мондегрийн, наследствения ковчезник на графството, трябваше да се уредят някои неща за заеми от Короната, а барон Мондегрийн беше прочут със своята стиснатост за парите на Короната толкова, колкото с личната си щедрост; пък и вероятно между двамата съществуваше и някакъв конфликт, като се имаше предвид, че Морей служеше като военновременен ковчезник на графа, макар и само защото беше по-подвижен и здрав от Мондегрийн. Постът му позволяваше — и му налагаше — да плаща на войниците, все едно дали васално обвързани, или наемни, както и да осигурява с продоволствие войските, но не му даваше правото да бръкне дълбоко в кесията на Короната за ремонти в собственото си баронство.

Най-благоразумният ход за Морей едва ли беше да чука жената на барона, докато в същото време се опитва да го склони да разреши заем, но Кетол отдавна беше решил, че благоразумието и благородничеството май вървят заедно само по случайно съвпадение.

Тесният селски път, по който минаха през Северните гори, възви надолу и продължи по равно, а после се заиздига през тясна седловина между два ниски хълма. Графският път цепеше през билата на хълмовете, но не беше най-бързият до Морей или оттам до Мондегрийн.

Лейди Мондегрийн остави слугините си назад и подкара до Кетол. Той ѝ кимна за поздрав и небрежно вдигна ръка до челото си.

— Искам да ви благодаря, че ме придружавате — почна тя. Гласът ѝ беше изненадващо нисък и приятно мелодичен.

— За нас е удоволствие, милейди — отвърна Кетол.

Нямаше значение, че идеята не беше негова и че щеше да му е най-добре, ако можеха да я оставят на следващия конен отряд на Мондегрийн да я отведе в баронството. Колкото по-голяма беше групата, толкова по-добре, разбира се — но това беше в сила само ако броиш годните да се бият мъже, не и щом добавиш такъв багаж като благороднички, колкото и приятни да са за окото.

— Има нещо... плашещо в горите в късна зима — продължи тя. — Погледнеш ли клоните с крайчеца на окото си, понякога ти приличат на пръсти на скелети, сякаш посягат към тебе. Добави и

няколко черни халата и можеш да си въобразиш, че те е заобиколило Тъмното братство.

Яздеше почти коляно до коляно с него.

— Така си е — съгласи се Кетол. — Но аз винаги съм харесвал гората. Всички гори.

— Дори когато изглежда толкова гола и самотна ли? — попита тя с весел тон.

— Външността може да заблуждава, милейди. — Ножът се появи в ръката му, без да е помислил, че трябва да го извади, и Кетол срязва вейка от един надвиснал клон. Нокътят на палеца му се връза в сивата пъпка на вейката и оголи зеленото отвътре. — Колкото и мъртво да изглежда, тук винаги има скрит живот.

Пепелявите дънери на изгорени дървета отпред подсказваха, че бушувалият тук пожар е оставил рани на гората. Кетол помнеше този пожар, разпален от бягачи цурански войски, и стисна зъби от спомена.

— Зиме дърветата просто... спят — продължи той. — Но след по-малко дни, отколкото можете да си помислите, ако разровите с пръсти или с пръчка в основата на изгорял дъб, ще видите протегнали се към небето нови израстъци.

— Разбирам.

— Така е. — Кетол се усмихна. — След десет години няма да можете и да познаете, че някой цурански кучи син е палил гората тук като куче, повръщащо върху храна, която не може да отмъкне, за да попречи на някой друг да я изяде.

Посочи с клонката хълмчето встрани от пътя.

— А ей там след двайсет-трийсет години ще има малка хубава дъбова горичка — ниски дъбчета, да, но истински дървета, а не просто фиданки — засмукали соковете си от земята.

Тя се засмя, със звук като далечни сребърни звънчета. Кетол обикновено не обичаше да му се смеят, но смехът ѝ изобщо не беше обиден.

— Виж ти, Кетол — рече тя по-скоро стъписана, отколкото изненадана. — Човек би помислил, че си поет и философ, а не войник. Дъбове, казваш? Че защо пък дъбове, а не брястове, борове или брези? И как можеш да знаеш, че ще израстат точно там, а не на друго място?

— Мога... — Не. Овладя се и сви рамене. — Сигурно няма как да знам със сигурност. Но вярвам, че ще се случи. Ето какво ще ви

кажа, милейди: елате тук след двайсет години и си помислете с добро за мен, ако намерите дъбова горичка.

— Като нищо ще дойда, Кетол — отвърна тя. — Всъщност обещавам да дойда и ако все още служиш при графа, ще заложа един сребърен реал срещу твоя медник, че ще са брястове или борове, или нещо друго вместо дъбова горичка, стига да си готов да се обзаложим.

Той се усмихна.

— Ами, съмнявам се, че все още ще съм в Ламът дори до пролетта, но ако след двайсет години съм в графството, ще почукам на портата на замъка ви, за да си взема печалбата от облога.

— Или да си платиш загубата. — Тя повдигна вежда и му се усмихна. — Освен ако не избягаш от кралството, за да не загубиш един медник?

— Не, не бих направил това, милейди.

Нямаше смисъл да споменава, че облогът е сигурен. Точно на това хълмче с Пайроджил и Дърайн бяха заровили силовия командир на цураните, заповядал да се разпали пожарът, и пръснаха няколко шепи жълъди над голите му гърди, преди да запълнят гроба. Цуранецът се облещи, когато започнаха да ринат пръстта. Но устата му бе затъкната с кожен ремък, й то така, че да остане полуотворена, и не бе могъл да каже нищо — само пъшкаше, а овързан за лактите, глезените и бедрата, не можеше да иде никъде. Не отгпкаха много пръстта, след като го заровиха; сигурно бе имал няколко минути да размисли колко разумно е било да заповядаш да изгорят нещо, което не можеш да завладееш.

Кетол нямаше нищо против това, че цуранецът се бе опитал да го убие — това си му беше работата, — но повреждането на гората бе приел като лична обида и нито Дърайн, нито Пайроджил възразиха; просто му помогнаха да нарина пръстта. Съжаление не изпитваше, но заравянето на жив човек не беше нещо, за което държеше да спомене пред хубава жена, още по-малко благородничка, не и когато тя флиртуваше с него.

А тя явно го правеше.

Може би само за да събуди ревност у барон Морей, но Кетол нямаше нищо против. Тази нощ сънят му щеше да е стоплен от мисли за нея и дори тя да спеше под барона, все едно.

Все пак...

Спряха по пладне за оскъден обяд със студен хляб, наденица и по глътка евтино вино за войниците: благородниците си поделиха стъклена бутилка с нещо по-фино.

Пайроджил щеше да накара бившите роби цурани да напоят и нахранят конете — изглеждаха съвсем питомни в края на краищата и като че ли все още не схващаха, че вече са свободни — но Том Гарнет имаше друга идея: както обикновено, по един боец от всяко отделение бе заделен да се погрижи за животните на отделението, докато другите ядат и отдъхват. На патрул, на човек не му остава много време да се отпусне, тъй че изглеждаше разумно да си вземе малкото почивка, която можеше.

Пайроджил не възрази. Просто остави Кетол да си изкара смяната с трите им коня, а сам той изяде хляба и наденицата много набързо, за да избегне привкуса на гранясало, после изпи виното още по-бързо. Позатопли го в тоя студ.

Все пак...

— Ще ида да намеря нещо за поливане — рече той на Дърайн, метна оръжейния колан на лявото си рамо и закрачи нагоре по склона да се облекчи.

Един от редовните, дългурест мъж с голо петно на черепа, където го беше пернала една Буболечка, извади гайда, друг — малък барабан и скоро въздухът се изпълни с нестройна свирня и думите на стара бойна песен:

*Вървие към Босония, Босония, Босония,
вървие към Босония, Босония сега...*

Цураните както обикновено изглеждаха объркани. Сигурно в Империята войниците не пееха и не биеха барабан, ако не им заповядат. Сигурно и не пърдяха без изрична заповед. Е, скоро тези бивши роби щяха да разберат, че служенето при местни благородници и волници е доста по-хлабава работа.

Пайроджил присви устни. Цураните бяха по-тежък случай и от кралските редовни, станеше ли дума за проява на индивидуалност.

Какво му беше доброто в живота на един редовен войник, щом го лишаваше от всякаква инициатива?

Изпика се зад един стар дъб под акомпанимента на цвърченето на една катеричка. Докато се закопчаваше, беше само въпрос на рефлекс да опипа дали дръжката на меча му е подръка.

Зад гърба му изпраця клонка и мечът му вече не му беше просто подръка, а в ръката. Извъртя се рязко и видя...

Дърайн. Хилеше се.

— Спокойно, Пайроджил. Май трябваше да се окашлям, вместо да стъпвам на клонка.

Пайроджил се засмя. Пукането на клонки като предупреждение за атака беше главен момент в среднощните приказки край лагерния огън. Общо взето клонките се огъваха и не издаваха звук, освен в най-сухо време. Освен това в реалния живот врагът рядко биваше така вежлив да те предупреди преди нападението: това някак разваляше цялата идея за изненадваща атака.

Пайроджил сниши меча си. Може и да бяха приятели и отдавнашни съратници, но ръката на Дърайн така и не се отдръпна от дръжката на неговия меч, докато Пайроджил не прибра своя в ножницата. Някои навици трудно се изкореняват и навярно не си струва да се изкореняват.

— Прощавай — рече Дърайн, възпитано му обърна гръб и се разкопча.

Струята задимя в ледения въздух и димя невероятно дълго.

— При толкова места да се изпикаеш наистина ли трябваше да ти ставам свидетел?

Дърайн се закопча.

— Ами, честно казано, наистина предпочитам ти или Кетол да сте зад гърба ми, докато държа нещо толкова голямо и нежно... но всъщност реших, че трябва да поговорим.

— Ами говори.

Дърайн поклати глава.

— Не ми харесва тая работа. Да си охрана на офицер е едно — не ти се налага да се тревожиш, че някой от твоите войници му има зъб...

Пайроджил вдигна вежда и го изгледа на верев.

— Добре де, обикновено не ти се налага да се тревожиш, че някой от твоите войници му има зъб и иска да си го върне точно когато вражеските бойци му досаждат и е зает с ръководенето на боя. Охраняването го обичам. — Потупа се по кръста.

Пайроджил кимна, но не го погледна в очите. Не че отбягваше погледа му. За него си беше просто рефлекс след толкова време с Кетол и Дърайн: автоматично си разделяха околния свят на зони; беше им спасявало живота доста пъти.

— Знам. — Службата като охранител обикновено носеше още няколко монети отгоре, а яденето в повечето случаи беше по-добро и макар да си достатъчно близо до предната линия, за да не ти доскучае, все пак не си толкова, близо, че да се притесняваш да не ти скочи някой, докато събираш малко плячка. — Не бих се писал доброволец точно за това, но не помня някой да ни е питал за доброволци, нали?

— Тогава защо точно ние?

— Не знам, макар че имам някои идеи. То пък една полза от тях. — Пайроджил сви рамене. — Не мисля, че е защото Началникът на мечовете ни смята за по-добри от неговите бойци.

— По-добри сме.

Пайроджил неволно се ухили.

— Добре, аз мисля и ти мислиш, и Кетол мисли, че сме по-добри от тях. Но бас слагам, че тукашните не мислят така.

— Техен проблем.

— Не. Наш проблем. Какви сме тримата в случая не играе, което е добре.

— Добре ли?

— Добре е за нас. От нас не се очаква да взимаме страна в местни съперничества, което значи, че можем да очакваме да не ни срежат гърлата затова, че сме направили грешния ход в грешния момент.

— Значи това ти харесва?

— Не казах, че ми харесва. Лошото е, че не сме въввлечени...

— Каза, че това е доброто.

Дърайн понякога просто загриваше бавно. Не че Пайроджил се дразнеше от това — Кетол беше още по-зле.

— Добре е и е лошо — заговори той бавно и търпеливо. — Повечето неща са така. Лошото има две части: някой може да се опита

да ни среже гърлата само защото му пречим.

— Нищо ново.

— И ставаме за жертва.

— И тук нищо ново.

— Повече от обикновено.

— Аха! — Дърайн кимна, най-сетне разбрал. — Политика. —
Каза го като ругатня.

— Политика. — Пайроджил кимна. — Погледни го от политическата страна. Ако, да речем, барон Морей вземе, че падне от някое стълбище и си счупи врата, графът може или да го приеме за нещастен случай, или за наш провал. Ако е нещастен случай, какво пък, политически проблем няма и Люк Ферхайен не е виновен. Виновни няма.

— И това е добре, нали?

— Разбира се. Но ако не е нещастен случай — ако, да речем, баронът е убит — тогава чия е вината?

— На убиеца?

Пайроджил не знаеше да заплаче ли, да се засмее ли.

— Точно: на убиеца. А кой е убиецът? Ферхайен, наследственият враг, който гледа към графската титла точно колкото Морей? Или тримата мародери, които разполагат с прекалено много пари? Да не мислиш, че няма да ни претърсят всички дупки?

— Тогава какво правим?

— Очевидното: опитваме се да опазим барон Морей да не падне от коня и да си счупи врата, или да падне от стъпалата и да си счупи врата, докато сме в Морей и Мондегрийн. Връщаме го в Ламът цял и непипнат и там се надяваме да ни освободят от този наряд. Ако някой се опита да го убие, спираме го; ако не можем, гледаме да спипаме поне един от убийците и гледаме да може да каже кой му е платил, за да не се окажем ние.

— А ако не можем?

Пайроджил само му се намръщи. Беше очевидно.

— Избиваме всички наоколо, прибираме им конете и всичко ценно и гледаме да надбягаме цената за главите ни.

— И какви според теб са шансовете ни за това?

— Шейсет на шейсет...

— Оптимист.

— ... в добър ден. — Пайроджил повдигна вежда. — Ако имаш по-добра идея, недей да седиш на нея — тръскай я на масата и да я обсъдим.

Дърайн поклати глава.

— Не. Нямам по-добра идея. Факт.

— Тогава да останем на...

— По конете! — чу се отдолу. Гласът на Том Гарнет ехтеше добре. — Губим дневна светлина.

— Я да побързаме, че ще вземат да тръгнат без нас — подкани Пайроджил.

— Май да. — Дърайн кимна и грамадното му чело се набръчка. — Но разбирам какво имаш предвид. Много умно от страна на Началника на мечовете, а?

— А?

— В смисъл, ако някой наистина успее да убие тука барон Морей, или ако наистина го сполети фатална злополука, Началникът на мечовете няма ли да знае, че ние ще сме обвинени и че ще трябва да бягаме?

— Хм. Да.

— Значи той печели и така, и така.

Пайроджил бе принуден да кимне. Вярно, Началникът на мечовете щеше да спечели и в двата случая. Един умрял барон не беше непреодолим проблем — войната бе почти толкова смъртоносна за благородниците, колкото и за простите войници — но враждуващи барони, на които им е хрумнало, че платеното убийство е нещо приемливо, беше съвсем друго нещо. Много по-добре щеше да е да се обвинят тримата мародери, несвързани с благородническите вражди. Някой щеше да посочи, че просто са решили да убият и ограбят барона — а дали Пайроджил, Кетол и Дърайн щяха да са убити, заловени или избягали беше несъществено; това щеше да е официалната версия.

Дърайн май изобщо не беше толкова глупав.

Началникът на мечовете със сигурност не беше.

Мамка му.

Бяха само на час път южно от Мондегрийн, когато цураните нападнаха.

Признаци за нападение нямаше, или Дърайн поне нищо не беше забелязал, дори след това, когато превъртя наново всичко в главата си.

В един миг групата яздеше в раздърпана двойна колона по селския път, замръзналото поле се точеше от двете им страни, а в следващия ги нападаха облечени в черно-оранжева броня войници — бяха лежали край пътя, скрити под пластове сено и слама.

Дърайн пришпори коня си срещу войника, който — с широк двуръчен меч — настъпваше към Морей. Конят блъсна цуранина и го събори, докато Дърайн скачаше от другата страна.

Това му беше лошото да се биеш на кон. Твърде много зависиш от движенията му и с всичко друго, освен със страхотно обучен боен кон под задника, положението ти е безнадеждно. Трябваше му здрава земя под ботушите, ако държеше да стои на място и да се бие, а той щеше да стои и да се бие.

Скочи назад да избегне дивашкия замах на друг цурански мечоносец, после се хвърли напред и изрита измамно крехката на вид броня, докато посичаше срещу друг противник.

Наоколо отекнаха викове и болезнени писъци, но барон Морей все още беше на кобилата си и Дърайн я плесна по задника с плоското на меча, и я отпрати в галоп по пътя с отчаяно вкопчилият се в шията ѝ барон към все още останалите на конете си Кетол и Пайроджил.

Винаги е съблазнително да подцени човек местните — един професионален наемник, ако оцелее, преживява повече бой от всички, освен най-изпитаните войници на Изтока и много повече от тези на Запада — но Том Гарнет съвсем не беше неопитен капитан, жаден да влезе в цурански капан: вече беше повел челото на колоната през полето в опит бързо да заобиколи нападащите, а не просто да се натресе в галоп на вторичната засада, която почти със сигурност очакваше групата по-нататък по пътя.

Дърайн се оказа залят от море нашарена с оранжево-черна броня. Риташе, размахваше и меча, и левия си юмрук с надеждата да си отвори достатъчно пространство, за да се измъкне, преди цураните да го сгащят.

По-скоро усети, отколкото видя или чу Пайроджил откъм гърба си, а след няколко мига към него се присъединиха половин дузина пиконосци, явно заобиколили, за да ударят цураните в гръб.

Един конник наниза на пиката си надал писък цуранин и за миг го надигна от земята, преди пиката да се прекърши със силен пукот. Ламътецът замахна дивашки със счупената дръжка на пиката и успя да събори още неколцина, преди един да скочи зад него и да го смъкне на земята.

Дърайн щеше да му се притече на помощ, но самият той беше зает с двама цурани. Изрита единия към скочилият от коня си Пайроджил — той тъкмо беше довършил поредния си противник и щеше да се справи лесно със залитация войник, — после се сниши под дивашкия замах на друг цуранин с широк двуръчен черен меч, след което посече навътре и нагоре, през гърлото му.

Кръвта швирна, все едно че беше изтръгнал чепа на буре, пълно с алено вино.

Погледът в очите на човек, когото убиваш, винаги е един и същ. „Това не може да се случи с мен“, така казва, на всеки език. „Не и на мен“. Дърайн често беше виждал това изражение на лицето на човек, изправен пред неизбежността от някой да се превърне в нещо, и не искаше да го вижда отново. Изрита издъхващия настрани.

Трима цурани се вкопчиха в краката на едър сив кон и събориха ездача на земята, а животното изцвили с онзи странен писклив плач, с който човек така и не можеше да свикне. Но единият не пресметна добре: конят се строполи върху него и с пукот го премаза в черната му броня.

Единственото, което успя да направи Дърайн, беше да не се изсмее.

Цураните, както винаги, бяха решителни и способни, но числено отстъпваха, а лежането с часове в засада в жестокия студ ги беше омаломощило и беше само въпрос на минути, преди повечето да нападат по земята, мъртви или издъхващи.

Крясъците бяха непоносими.

Дърайн клекна. Задъхваше се. Колкото и дълго да убива човек, това винаги му отнема нещо.

Един от цураните на земята до него изстена, после запищя. От раната в слабините му по замръзналата земя бликаше кръв. Дърайн се изправи и го посече в тила. Цуранинът изрита, замря и утихна, чу се само пльокащ звук — изтърва се в смъртта си.

Във внезапната смърт рядко има достойнство.

— Стой! — Том Гарнет скочи от коня си и го хвана за раменете. — Когато можем, взимаме пленници. Този можеше да е някой от робите на цураните и да не е опасен за нас.

Дърайн не отвърна.

— Не ме ли чу?

— Извинете. — Пайроджил пристъпи между тях. — Вижте това, капитане. — Коленичи над мъртвия и го обърна по гръб. Главата на цуранина клюмна, все още се крепеше за тялото.

Пайроджил изрита с ботуша си камата в ръката му, изправи се и рече:

— Надали бихте искали последната ви мисъл да е, че сте проявили неуместна милост, нали, капитане?

Дърайн не беше видял никаква кама, а и едва ли щеше да е важно. Цуранинът бездруго умираше и едва ли щеше да е от значение дали ще издъхне сега, или след няколко минути. Така поне крясъците му нямаше да усилят главоболието му.

Достатъчно беше, че щяха да изтормозят сънищата му.

Редовните бяха заловили двама намусени цурански пленници и сега те бяха със здраво стегнати китки и с примки на шиите, под охраната на двама пиконосци, макар че това едва ли беше нужно, тъй като не се съпротивляваха. Пленените цурани или се държаха необуздано — и човек рано или късно трябваше да ги убие, колкото и да си ги спукал от бой или колкото и добре да си се държал с тях, докато са достатъчно добре оковани, за да ги държиш под контрол, или съвсем кротко. Един от тукашните се бе опитал да обясни на Дърайн, че имало нещо общо с цуранската представа за чест: щом ги пленели, приемали, че боговете им са ги прокълнали или някаква подобна глупост; но Дърайн знаеше, че щом се предадяха, като че ли се примиряваха да изкарат остатъка от живота си като роби. Това той не го разбираше, а и не държеше особено да го разбере; трябваше му да знае само в кого да забие мечата си. Макар да помнеше, че един ламътец му бе обяснил, че тия с черното и оранжевото се наричали „минвабади“ и че били изключително корава и зла сган кучи синове. Сви рамене и се отдалечи. Не смяташе да се задържи на север достатъчно дълго, за да научи как се казват другите им племена и колко корави или зли са. Всички цурани изглеждаха достатъчно корави.

Двамата примирени пленници обаче бяха единствените оцелели цурани. Близо две дузини от враговете лежах мъртви на земята, придружени в смъртта от четирима ламътци и два коня. Един войник коленичи и заплака над коня си, след като опипа шията му да се увери, че сърцето му е спряло да бие.

Глупак. Толкова да се привърже към нещо, направено от месо. Месото умира и се разваля.

Лейди Мондегрийн и барон Морей седяха на конете си, високо над цялата сцена. Красивото лице на барона изглеждаше равнодушно, макар и леко пребледняло, но дамата беше съвсем бяла и толкова разсеяна, че изтри струйката повърнато от ъгълчето на устата си с ръкав, вместо с носната си кърпа.

— Аз... никога не бях виждала битка — тихо промълви тя.

— Битка ли? — Барон Морей поклати глава. — Това беше най-обикновена засада.

— Какво ще правите с тях? — попита тя.

— Оставяме ги на земевладелеца. Той да му мисли.

Дърайн кимна. Толкова по-добре, че нямаше да е негова работа да копае замръзналата пръст и да заравя труповете; щеше да е дълга и тежка работа, но явно нямаше да е негов проблем — махането на труповете щеше да остане за земевладелеца или за волниците според това на кого е нивата. Ламътските войници щяха да ги увият в одеяла, да ги отнесат и да изгорят подобаващо в Мондегрийн. Цураните най-вероятно щяха да наторят почвата.

Всичко това бе мръсна работа, разбира се, но ако местните се появяха достатъчно бързо — а щяха да се появят, — оставаха две стотини прясна конска плът за награда за труда им. Недостойно може би за един кон да свърши в селската яхния, но така ставаха работите.

Том Гарнет се метна на коня си.

— Пратих половината отряд да подгони стрелците в другата засада, а останалите ще тръгнат след онези, които избягаха оттук. До стъмване трябва да ги избием тия кучи синове, иначе ще почнат да нападат къщите и да избиват крепостници. Не са военна заплаха, но все пак...

Дърайн кимна.

— Но не искате да ги оставите да избиват хора.

Това беше проблемът с враг, навлязъл толкова дълбоко отвъд фронтвата си линия. Оттеглянето не беше практично решение.

Дърайн не разбираше много какво точно е или не е военна заплаха, но един уплашен мъж с черен меч, висок почти колкото него, не беше от нещата, на които държеше да се натъкне ненадейно.

Кетол явно не схвана моментално, че капитанът говори на него, и отвърна с малко закъснение:

— Да, сър.

Том Гарнет посочи двамата благородници и свитата им и каза:

— Вие тримата и отделението на сержант Хендърс ще отведете цивилните до Мондегрин. Ще се срещнем.

Кетол отдаде чест с меча си.

ГЛАВА 3

Пайроджил спря коня си, изчака колоната да го застигне и поеходом до посивелия сержант на пиконосците.

— Няма нужда от съгледвачи, сержант. По-добре всички да караме заедно.

— Много интересно, наемник — отвърна сержант Хендърс намръщено и саркастично, в противовес на спокойните думи. — Пак ще ти кажа: винаги се радвам да чуя друго мнение как да ръководя отделението си. И извика: — Изправи стойката! Ей, ти! Да, Сендарсън, пъпчив кучи сине. Двамата със Скръпъл в челото! — После се обърна към други двама ездаци. — Уилямс! Белоуз! Двамата по фланговете — и умната, че ще видим можете ли да тичате по-бързо пред конете си. Казах действай! — Обърна се отново към Пайроджил. — Винаги се радвам да ме съветват, особено хора като тебе. — Насмешката едва се прокрадна в ъгълчетата на устните и в гласа му. — Но все пак държа, да знам дали ни чака нова засада.

— Оттук до Мондегрийн няма да видим нова засада — отвърна Пайроджил. — Най-много един-двама изостанали от частта, но ще са много заети с бягане.

— Щом казваш. — Сержантът не понечи да спре съгледвачите.

Пайроджил прехапа устна и реши да опита отново.

— Виж, сержант, ако имаше още цурани на десет мили оттук, командирът им щеше да ги използва за засадата. Цуранските командири не са глупави, просто са алчни. Тоя си беше разделил силите на много малки групи, надяваше се, че атаката ще тласне колоната в стрелковата зона на лъковете им.

— Много ти благодаря за обяснението, Пайроджил. Но ако ме извиниш, имам да ръководя отделение. Защо не вземеш да си преброиш високата надница, да избършеш задника на барон Морей или да свършиш нещо полезно?

Пайроджил поклати глава. Нямахше смисъл да опитва повече. Невъзможно беше да убедиш човек, който не иска да бъде убеден, а

макар тримата да отговаряха за благородниците, не бяха им възложили изрично да водят цялата група, дори и отделението на сержанта. Ето, че вместо да пуснат един ездач пред колоната, сега имаха четирима откъснати от ядрото само заради един сержант, подразнен от това, че му дават добър съвет.

Том Гарнет трябваше да е по-точен и просто да постави групата под командата на Кетол. Тримата наемници бяха разбрали, че той имаше предвид те да командват, но сержантът не го беше разбрал — или се правеше, че не е. Пайроджил трябваше или да се примири с това, или да си иде с бой, с тримата с Кетол и Дърайн срещу цялото отделение; а след това щеше да се наложи да бягат, вместо да обясняват на Том Гарнет защо са избили всичките му хора — стига да можеха, разбира се.

Въздъхна и се отпусна. Така да бъде. Засега.

Вероятно щеше да се наложи да накара Дърайн да отведе в някой момент сержанта настрана и да се разберат по този въпрос насаме. Не му харесваше много да моли Дърайн да го прави, но беше свикнал с правенето на неща, които не му харесват. Налагало му се беше и преди. Едно му беше хубавото да накараш Дърайн да напердаши някого: не губеха уважението на съратниците си в боя от това, че Дърайн е поразмазал нечия физиономия. Малцина можеха да му излязат на Дърайн и никой — досега — не излизаше непокътнат от бой с него.

Опита се да погледне на нещата философски.

Отношенията между редовната войска и флибустиерите винаги бяха неудобни. Редовните войници гледаха на наемниците като не нещо не много повече от сухоземни пирати най-вече защото в мирно време или на ръба на война прекарваха повече време в избиването им, отколкото в работа с тях.

Дори когато ги наемаше Короната, в тези отношения бяха въткани конфликти. Флибустиерите обикновено се подчиняваха само на един офицер, от който се очакваше да има по-широк мироглед и да разбира, че твърде многото ненужни жертви сред наемниците неизбежно водят до широко разпространената сред тях склонност към дезертьорство или бунт. Нещата обикновено не тръгваха на добре, когато наемниците трябваше да се подчиняват на някой сержант, с много по-голяма охота готов да пожертва наемник вместо някой от своите, и макар че малко наемници умираха в леглото, още по-малко

държаха да похарчат целия си кратък живот на острието на меча или още по-лошо. Втория или третия път, след като заповядаха на някой наемнически отряд първи да прехвърли крепостната стена, хората започваха да премислят доколко разумен е бил изборът им с работодателя.

Отношенията между наемници и редовни едва ли щяха да станат по-добри в Мондегрийн. Редовните щяха да ги настанят в казармата на замъка. Но барон Морей щеше да се настани в резиденцията и заради това Кетол, Дърайн и Пайроджил също щяха да са там, щяха да спят на меки пухени постели и да ги обслужват хубави млади слугинчета. Така поне щяха да си мислят редовните.

Всъщност нямаше да е точно така, разбира се, но такива щяха да си ги приказват в казармените бараки. Нищо, че най-вероятно щяха да спят на влажна тръстика в кухнята, освен този, който изтеглеше късата сламка, за да изкара нощта на каменния под пред прага на спалнята на барона. А слугините почти със сигурност щяха да са стари, дебели и грозни или и трите наведнъж. Но редовните, виж, щяха да мрънкат, че наемниците са получили най-лекия наряд.

Пайроджил забави коня си, за да го застигнат барон Морей и Кетол, а Дърайн се задържа отзад след лейди Мондегрийн и слугините ѝ.

Кетол повдигна вежда. Пайроджил поклати глава. Кетол сви рамене.

Баронът ги изгледа е любопитство. След няколко мига, щом никой от двамата не отвърна на неизречения въпрос, се окашля да привлече вниманието им и попита властно:

— За какво беше всичко това?

— Нищо, за което си струва да се безпокоите, милорд — отвърна Кетол, след като Пайроджил не отвори уста. — Дребно разногласие между Пайроджил и сержанта.

— И всичко това от едно поклащане на главата? — Морей не скри скептицизма си.

— Да — рече Пайроджил. Но това едва ли щеше да задоволи барона. — Двамата с Кетол работим заедно от години. Дърайн е с нас почти толкова. След толкова много време заедно, милорд, всеки от нас знае как мислят другите.

Баронът вдигна недоверчиво вежди.

— Човек не си крие мислите от този, който пази гърба му, милорд. Ако някой държи да си пази мислите за себе си през цялото време — какво пък, намираш си някой друг да ти пази гърба.

Баронът се намръщи.

— Не съм чак толкова впечатлен от трима ви. Отличихте се с храброст по време на засадата, определено повече, отколкото човек би очаквал от банда мародери, но боравенето ви с меча беше тромаво — поне от това, което видях — а ако лейди Мондегрийн не беше пришпорила коня си толкова бързо, някой от цураните щеше да я свали на земята без никаква трудност.

Кетол понечи да отвори уста, но спря при мълчаливия знак на Пайроджил.

— Следващия път ще се постареем да сме по-добри, милорд — отвърна вместо него приятелят му.

За един следобед беше спорил достатъчно с хора, които не искат да бъдат убедени. Но не можеше да се разчита, че Кетол ще си държи устата затворена за такова нещо. Кетол щеше да почне да се обяснява — това бе една от слабостите му, — а това изобщо нямаше да помогне на никого.

Пайроджил посочи с пръст към челото на колоната, потупа се с пръст по гърдите, врътна палец към тила на колоната и пришпори коня си.

Лейди Мондегрийн погледна Кетол, щом той изостана и се изравни с нея на мястото на Дърайн.

— Скоро ли ще пристигнем?

Доколкото Кетол помнеше, а помнеше, външната стена на град Мондегрийн бе точно зад следващия завой, отвъд един поток и хребета след него.

— Мисля, че до час сме там, милейди. — Така и не разбра защо дамата на замъка Мондегрийн не познава района около крепостта по-добре от един войник, минал оттук само веднъж. — Тази нощ ще ви настаним жива и здрава в леглото и дано да ви е удобно.

— В собственото си легло се чувствам доста удобно, вярно — отвърна тя. — Съпругът ми е добър мъж, нежен, но е много болен, и е така от няколко години.

„О! И затова ли си прекарвате времето в топлене леглата на други мъже?“ Но си го премълча. Каза:

— Съжалявам, че чувам това. — Стори му се подходящ отговор. Тя присви устни за миг.

— Някои страдат много повече от мен.

— Баронът много по-възрастен ли е от вас?

Дамата се намръщи.

— Да, доста. Нещо нередно ли има в това?

— Ни най-малко. — Кетол поклати глава. — Но трябва да е трудно...

— Да, трудно е. — Потупа се по коремчето. — Трудно е, когато се омъжиш за по-стар човек и очакват да родиш наследник, а не раждаш. — Понечи да добави още нещо, но спря.

— Не е нужно да сте предпазлива с думите си край мен, милейди. Не съм с развързан език, а и не се меса в местните работи.

Няколко минути пояздиха мълчаливо.

— Изглежда съм доста обсъждана — най-сетне отрони тя.

— Може би. — Кетол сви рамене. — Не бих могъл да знам. Единствените клюки, които чувам, са дали някой сержант е службогонец, или че еди-кой си офицер няма никога да прати хората си напред, без да се налага — личният живот на благородниците не е тема за казармени разговори.

Което не беше съвсем вярно. Може и да не беше тема за казармени разговори на Кетол, но някои от ламътските войници клюкарстваха като жени на пазара и лейди Мондегрийн често се оказваше тема за дрънкането им. Ако човек вярваше на клюките — а Кетол нито ги вярваше изцяло, нито ги отхвърляше съвсем — дамата пърхаше от едно легло на друго с отчаяна отдаденост в търсене на удовлетворението, което престарелият ѝ съпруг не можеше да ѝ даде.

Тя го изгледа дълго и съсредоточено, сякаш се мъчеше да реши нещо.

Врана прелетя, кацна на клона над главите им и им изграчи. Какво пък, щом не му се изсра отгоре, нямаше нищо против.

Пайроджил поклати глава. Ако човек не знаеше как и накъде да гледа, замъкът изобщо не приличаше на оръжието, каквото всъщност беше.

Замъкът Мондегрийн се издигаше грамаден, як и тъмен на хълма, надвиснал над градчето. По върховете на шестте му кули стояха стражи, вероятно отегчени до полуда, но още по-вероятно щастливи от това, че се отегчени. Не беше нужен кой знае колко опит в битки, за да се научи човек, че боят в истинския живот е далеч по-малко романтичен, отколкото във всякаквите там сказания, балади и легенди.

Разбира се, скоро гледките и звуците, и особено миризмите на войната щяха да се заличат от паметта и скоро младите войници щяха да издуват гърди и да се перчат, да дърдорят какви велики подвизи ще извършат следващия път, когато роговете прокълтят за тревога. Някои щяха да се справят много добре. Някои щяха да загинат и всички щяха да се променят по начини, които мнозина от тях нямаше да осъзнаят години наред, ако изобщо ги осъзнаеха. Войнишкият живот даваше на човек много време за самоанализ, но мнозина просто го пропиляваха това време.

Самият Пайроджил беше пропилявал много часове, които можеше да изкара просто в мислене за това-онова. От друга страна, не беше пропилял всичките си часове и отдавна бе стигнал до извода, че е опасно да държиш оръжия много близо до себе си. Необходимо, да, но опасно — оръжията променяха хората, и не само омагьосаните.

Като самия замък.

Замък Мондегрийн бил построен от някакъв братовчед на фамилията Кондуин като средство за осигуряване на постоянен достъп в Ябон. Кралството бе поканено да помогне в прогонването на Братството на Тъмния път и съюзниците им, но ябонците не бяха очаквали, че ще се задържи в Ябон, след като врагът бъде изтласкан. Също като съседна Босония, Ябон беше далечна колония на Велики Кеш.

За разлика от Босония, в която живееха много кешийски колонисти, Ябон беше администриран район с по-малко кешийски благородници и с много ябонски племенни главатари и владетели. Позицията на Кралството беше, че след като Тъмните братя и цялата им сган са прогонени, местните няма да могат да се защитават сами и поради това в Ябон трябва да остане постоянен кралски гарнизон. Спасяването се бе превърнало в завоевание.

Някои владетели и главатари бяха посрещнали Кралството радушно и бяха възнаградени с титли и земи. Други местни, както

често става с местните, бяха намразили завоевателите си и през първите години бяха настръхнали за бунтове. През това време остатъците от стария режим дебнеха новите управители, изчакваха или понякога ровеха за слабости, готови да отхвърлят игото на новоназначения кралски граф и неговите барони-блюдолизци.

И точно затова беше вдигнат замъкът. Нека старият режим да събира войска в околностите, нека да сбират коне и мъже, лъкове, броня и мечове, и нека да беснеят и кипят колкото искат — стига новите управници да държат замъка.

Понякога бунтът можеше да се потуши от войските на барона, с излази и разпръсване на въстаниците. По-често бедата можеше да се спре при много по-ниските стени около града, които бранеха не само благородничеството в замъка, но и лоялните към новия режим, единствените през ранните години, на които се разрешаваше да живеят в града под пряката закрила на барона.

Но понякога окупационните войски трябваше да се изтеглят в замъка и да чакат помощта на войската на графа. Оръжейната на замъка беше пълна колкото със стрели за лъкове и арбалети, толкова и с храна и вода. Като завоювана земя, Ябон все пак беше сравнително спокоен и към третото поколение, след като Кралството бе анексирало бившата кешийска колония — точно поколението на Пайроджил, — ябонската и кралската реч бяха станали взаимозаменяеми, освен може би малко странния акцент в Ябон.

И тъй, замъкът си стоеше на мястото: паметник на устойчивостта, точно както порутените долни стени на града бяха паметник на променливостта, на това как нещата никога не остават вечни.

Пайроджил не можеше да прецени каква част от градската стена е унищожена във войната — цураните бяха прегазили град Мондегрийн на път към замъка — и каква е опоскана преди цуранското нахлуване от местните в търсене на строителен материал. След близо едно поколение мир стената около града представляваше по-скоро неудобство, отколкото предимство и беше нужен мъдър управител, за да си спомни, че стените са важни.

Стената около самата крепост обаче бе непокътната, макар и с белези от войната като останалия пейзаж наоколо. От обсадните кули, построени от цураните срещу западната стена, бяха останали само

пепелища, а южната стена, макар да стоеше здрава, беше прорязана с нащърбен пролом в зида над мястото, където цуранските сапъори неуспешно се бяха опитали да я подкопаят. Свличането при основата каза на Пайроджил всичко, което искаше да разбере за провалилия се опит. Гадна смърт, помисли той, тонове камък и пръст се срутват изведнъж върху теб и те смазват в тъмното като буболечка. Номерът беше да направиш тунела толкова широк, колкото ще е безопасно, с достатъчно греди, за да държат всичко отгоре, докато не се подготвиш да подпалиш подпорите, да срутиш тунела — само да си на безопасно в този момент — и така да срутиш стената над него, и да направиш хубав пролом, през който да могат да щурмуват другарите ти.

Пайроджил беше участвал в миньорска група в Долината и помнеше мириса на пръст и прах, нахлул в носа му, когато таванът на тунела рухна — върху главите на няколко от приятелите му — и го заклеци с останалите сапъори без никакъв изход, освен нагоре, и трябваше да се измъкнат през пожара и отломките на рухналата стена. Бяха заслепени, кихаха и кашляха прах и пушек, с пълното съзнание, че ще трябва да избият всичките защитници, че ще трябва да се бият — и да мрат — като приклещени в ъгъла плъхове.

Както бяха направили.

От време на време на някой капитан, херцог или принц му хрумваше страхотната идея, че трябва да подровиш тунела още напред, за да излезеш отвътре. Хубава теория, стига да не си сред идиотите, избрани първи да си покажат главите навън.

— Казах — повтори барон Морей, — че можете да отведете коня ми в конюшната, щом сляза.

Пайроджил кимна, излязъл от моментния си унес.

— Разбира се, бароне.

— Ще поговоря с иконома за настаняването ви. Сигурно ще могат да намерят място за трима ви в казармата вместо в конюшната.

Е, това можеше да се обсъди и после, не точно сега.

— Не, милорд — отвърна Пайроджил. — Няма да останем в конюшната. Всички ще останем в резиденцията и по един от нас ще стои на пост пред вратата ви.

Барон Морей не беше свикнал да му противоречат. Юздите трепнаха в пръстите му.

— Не виждам необходимост. Казармите или може би конюшните са съвсем подходящи за такива... за трима ви. Ако нещо ми трябва посред нощ, ще пратя слуга.

Пайроджил сви рамене.

— Щом казвате, милорд. Надявам се, че ще бъдете така добър да изразите това писмено. Ще пратя вестonosец до графа. Ако ни предложат достатъчно бърз кон, би могъл да стигне до Ябон, преди...

— Какво?

Е, баронът беше достатъчно умен да не повиши глас.

— Назначени сме от графа да ви пазим денонощно, милорд. Ако ви сполети някаква злополука или злодеяние, поради това, че сме пренебрегнали задълженията си, нашите глави ще отидат в клупа. След като няма да изпълнявам заповедите на граф Вандрос, мисля, че ще иска да разбере защо.

Баронът понечи да отвърне нещо, но Пайроджил го изпревари и каза тихо:

— Моля ви. Назначени сме да ви пазим, милорд. Не само тялото ви. Знайно е, че си говорим какво ли не нощем край огъня като всеки друг, но не клюкарстваме какво правят тези над нас.

„Ако си толкова глупав да въртиш любов с лейди Мондегрийн под носа на съпруга ѝ, така да бъде“. Не го каза. Баронът помълча за миг.

— Не съм такъв глупак, за какъвто ме взимаш, флибустиер. Схванах за какво намекваш, но не бих позорил дори селяк под покрива му, камо ли такъв добър човек като барон Мондегрийн, каквото и да си мислиш.

— Работата ми не е да мисля — отвърна Пайроджил. — Освен за пазенето ви.

— Така да бъде тогава. Пазете ме, щом трябва, но не ми досаждайте. — Цъкна на коня си и той затича в бърз тръс.

Пайроджил въздъхна. Дълго щеше да е това пътуване. Срѝга коня си и препусна да догони барона.

Висока, стройна и почти нелепо гърдеста слугиня донесе поднос с огромна овнешка плешка и само малко по-ниска купчина питки, още димящи от фурната. Беше доста хубава, с приятни гладки черти; впечатляващите ѝ гърди изпѝваха връзките на блузката, кафявата коса

бе прибрана и дългата ѝ нежна шия оставаше гола. Кичурчета коса галеха врата ѝ, докато вървеше, и Кетол им завидя.

Тя не каза нищо, само ги изгледа един по един, като едва успя да потисне отвращението си, след което тупна мълчаливо подноса на масата, остави ги сами в коридора и се запъти към витото стълбище с небрежна походка, безразлична към трите чифта очи, впити в нея.

Кетол я гледа, докато не се скри. С времето човек свиква да се държат с него като с боклук, или поне така се уверяваше сам. Животът на войника е пълен с лъжи.

— Хмм. Мисля, че ми трябва баня — каза Пайроджил. — Или още по-добре, ново лице.

— Една баня не изглежда зле. — Дърайн кимна.

— Ти вземи първата, аз после.

— Мога да изчакам — отвърна Дърайн. — Предпочитам да не бързам. Къпалнята пред казармата изглежда добра. Ти може да си поизтъркаш прахта от пътя и да излезеш, но колкото до мен, малко повечко киснене в гореща вода ми изглежда доста добре. Само гледай да си изтриеш ботушите на връщане, нали?

Пайроджил погледна ботушите си. Вече бяха изчистени от калта: икономът добре ги беше подковал тримата.

Западното крило на втория етаж на цитаделата беше заделено за гости. От дузината врати по коридора всички, освен две бяха отворени, явно в очакване на следващите си обитатели. Фамилните жилища се намираха в източното крило и на долния етаж. Ако се съдеше по ръмженето и мръсните погледи, които тримата получиха от войниците на стража долу, капитанът на гвардията на барона изобщо не беше доволен, че грижата за господаря му е в ръцете на външни, и беше поставил войници на пост на долния етаж, за да им го набие в главите.

Пайроджил все още се взираше след отдавна отишлата си слугиня.

— Тъжно е, когато хората не вярват на тройка главорези като нас. Дърайн се изсмя. Кетол сви рамене.

Докато Кетол беше стоял отвън да пази входа на покоите на барона, Дърайн и Пайроджил бяха обиколили стаите и после казаха, че нямало нищо необичайно: никакъв цурански убиец, дебнец в килерите; никаква банда зли Тъмни братя, скрили се в оръжейната — което не беше особено изненадващо.

Човек прекарва повечето си време точно в такава дейност — взима предохранителни мерки, които после ще се окажат ненужни, но е сигурно като мухите лете, че веднъж да не надникнеш под някое легло, ще се окаже, че убийците са чакали точно там.

В края на краищата, това че изглеждаш тъпо, е най-малката войнишка грижа.

Зад тежката дъбова врата барон Морей сигурно вече спеше в голямото си легло, топлен от огъня в малката камина и сторещените метални тави, пъхнати под дюшека му. Ако леглото му се топлеше от нещо друго — да речем, ако лейди Мондегрийн се бе промъкнала през някой от тайните проходи, с каквито изобилстваше всеки замък — за това Кетол нищо не можеше да направи, а може би и не трябваше да прави нищо, тъй че реши да не се тревожи.

Кетол си отрязва мръвка овнешко и го задъвка. Старо, кораво и препечено, но беше топла храна и навярно по-добра от онова, което ядяха във войнишките бараки. От друга страна, в казармата сигурно щяха да хвърлят зарове и щеше да е срам да го пропусне след толкова тежък ден на път. Друсането на конския гръб може да ти умори ума почти колкото силно пиене.

— Хмм... двамата имате ли нещо против аз да взема първата смяна тази нощ? — попита той.

Двамата свиха рамене.

— Що не — каза Дърайн, почеса се по гърба и стана.

— Мен ме устройва — отвърна Пайроджил и също се надигна. Двамата си отрязаха големи мръвки, сложиха ги върху топлите питки и тръгнаха по коридора към стаята, в която ги бяха настанили. След малко Пайроджил се появи с мешката на рамо и слезе по витото стълбище, явно тръгнал за банята; нагъваше последната хапка овнешко и хляб.

Кетол остана сам. Нямаше нищо против, макар да се чувстваше малко странно, че взе първата смяна. Като работиш заедно с други, привикваш към някакъв шаблон. Първия пост обикновено го взимаше Пайроджил, после Дърайн и накрая Кетол. Грамадният Дърайн можеше с воля да се накара да заспи почти моментално, каквото и да е ставало през деня, а щом Пайроджил си легнеше, не можеше да го събуди нищо, освен нападение.

Освен това Кетол обичаше да гледа зората, а източният прозорец в края на коридора щеше да му предложи хубава гледка към изгряващото над стената слънце.

Но просто не изпитваше желание за това. Не и тази нощ. Твърде много витаене в облаците май.

Приближи се до тежката дъбова врата и внимателно, лекичко, бавно опита бравата, избута едва на половин пръст вратата навътре, само колкото да се увери, че не е заключена.

Всякакво нападение беше малко вероятно, още повече такава, което ще стигне бързо до резиденцията, но човек трябва да вземе всички мерки, които може да му хрумнат, и да се моли на войнишките богове този път да се окажат ненужни.

Седна на големия кожен стол до масата в дъното на коридора и се зае с овнешкото. Недостатъчно чесън и твърде много сол, но това трябваше да се очаква. Може би и с доста кокал също така, но пък боклукът не може да очаква, че ще получи най-хубавите мръвки, нали така.

Ровичкаше с ножа остатъците от овнешката плешка, когато Дърайн най-сетне отново се появи на стълбището, с влажна и полепнала от банята коса. Кимна му бързо и се скри в стаята им.

Кетол щеше да предпочете Дърайн да поостане и да поприказват, но нямаше да го помоли. Времето за спане при тройната смяна беше достатъчно оскъдно.

Номерът със стоенето на пост самичък бе в това да останеш буден и нащрек. Прекалената храна беше лошо, а само идиот щеше да пие вино преди пост. Навремето в Родез Кетол познаваше един стар мустакат сержант, който твърдеше, че с два меха вино в корема бил пободър и с по-бистър ум. Та доколкото съществуваше справедливост на този свят — винаги лош залог, — някой му беше забил копие в червата скоро след като Кетол, Пайроджил и Дърайн бяха духнали, тъй като по онова време не изпитваха отчаяна нужда да служат под командата на идиот.

Това му беше хубавото да си независим: може да си придирчив, стига да не си прекалено придирчив. На Кетол не му пукаше какви са личните навици на сержанта — можеше да предпочита да спи с едрогърди руси жени или със слабички момченца с кестенява коса, или с проклети кози, хич не му пукаше на Кетол — но човек бездруго има

достатъчно възможности да го убият и без да разчита на някой, който само ще улесни врага.

Хъркането на Дърайн стигна до ушите му — ритмично и гръмотевично. Кетол не знаеше защо Дърайн никога не хърка на открито, когато нещо толкова невинно като хъркане може да подсказже на някого къде си, но и не се интересуваше много.

Номерът беше да не си затваряш очите на пост. Никога. Дори за миг.

Веднъж като млад беше решил да си притвори очите само за миг по време на пост, а в следващия момент слънцето грееше в очите му с ярък укор. Това, че му се беше разминало, че никой не разбра за срама му нито тогава, нито никога, го правеше още по-лошо, отколкото ако сержантът го бе намерил заспал и го беше скъсал от бой.

Проблемът беше...

Сепна се. Беше чул нещо.

„Проклятие!“ Откъм стаята на барон Морей се чуваха стонове.

— Пайроджил! Дърайн! — изрева Кетол, но не ги изчака; изрита вратата, без да му пука, че ще повреди рамката, и нахлу вътре с меч в ръка.

Стаята беше тъмна, осветена само от мигащия пламък в камината на стената.

В грамадното легло до отсрещната стена се боричкаха две тела. Най-простото, което можеше да направи, бе да забие меча, но...

— Стой. — Барон Морей седна в леглото; беше плувнал в пот. Пръстите му шареха за ножа на поставката до леглото, но беше приковал Кетол с гневен поглед.

Дърайн и Пайроджил нахлуха почти веднага — Кетол нямаше нужда да ги поглежда, знаеше, че Дърайн ще е вдясно от него, а Пайроджил ще го пази отляво.

Но не и от това.

Две очи надникнаха изпод завивките, придружени от кикот.

— Бих запитал какво точно означава това — каза баронът, — но се боя, че е повече от ясно. — Не обърна внимание на кикота, нито как приятелката му в леглото в усилието уж да се покрие с одеялото за миг откри особено пищен задник.

Баронът го потупа и изсумтя.

— Не виждам много смисъл да се криеш, мила Кейт.

Тя сви рамене и пусна завивките, и най-безсрамно показа две щръкнали млади гърди, точно такива, каквито си беше представял Кетол.

Точно както бе заподозрял — твърде късно изглежда — се оказа слугинята, която им бе донесла храната. Лесно беше за една млада парцалеса да вири нос на трима войници, след като явно вече си бе уредила много по-изгодна среща.

Зад и вдясно от леглото един дървен панел в облицованата стена бе отместен и зад него се виждаше тъмен проход. Явно през него беше минала любовницата на барона.

— Извинявам се, но... — почна Кетол.

— Напуснете — прекъсна го баронът. — Просто напуснете стаята ми. Веднага.

Моментът не беше добър да се спори с него, но тъй като баронът не повиши глас, а вероятно и не искаше да вдига врява, може би не беше и най-лошият.

— Не. — Гласът на Пайроджил бе тих, но настоятелен. — Не, милорд. Не и преди вратата към тайния проход да се затвори добре. — Поклати глава. — Не е наша грижа кой влиза и излиза от покоите ви с ваше разрешение, но изцяло наша грижа е никой да не проникне в тях, без да мине през нас.

Дърайн беше взел от стената един фенер и оглеждаше дървената ламперия на отсрещната стена.

— Тук има още един — изсумтя той.

„И не сте го видели одеде?“, помисли Кетол, но го премълча. Трябваше да помислят за това, но такъв вид охрана беше нещо ново за тримата, нямаше начин да не допускат грешки и на Кетол това хич не му харесваше. Знаеше как да действа, все едно че стените имат уши, но стени с врати, които можеха да се отворят и затръшват по-често от вратата на курвенски бардак?

Проклятие!

— Е, и какво смятате да направите?

Нищо особено необичайно или толкова опасно нямаше в това един барон да покани слугинче в леглото си, но Морей явно нямаше да иска да се разчуе, особено пред лейди Мондегрийн.

Кетол се приближи до отворения панел на скрития проход и го затвори. Имаше някаква хитра ключалка, скрита в дървения цокъл, но

той не ѝ се довери, а издърпа пред входа един тежък стол и закрепил отгоре му чистото все още нощно гърне.

Някой пак щеше да може да се промъкне в стаята, но не и без да вдигне доста шум.

Дърайн вече нагласяваше друга импровизирана аларма пред другата скрита вратичка. Пайроджил стоеше облегнат на вратата, скръстил ръце.

— Е, направихте каквото трябва. Сега напуснете — каза баронът. — Мога да ви уверя, че сутринта ще си поговорим за това.

Кетол много се съмняваше. Надяваше се, че баронът просто ще го премълчи, все едно че не е било, но последва примера на Пайроджил, поклонил се учтиво и излезе.

Дърайн само поклати глава.

На заранта барон Морей отиде в източното крило на цитаделата да посети болния барон Мондегрин, а Пайроджил, Дърайн и Кетол бяха изгонени от жилищата на замък Мондегрин.

Трябваше да се очаква. Том Гарнет може и да беше казал съвсем ясно, че Морей няма и по нужда да ходи, без тримата да го пазят, за да не изскочи някой от дупката и да намушка благородния му задник, но капитанът не командваше в Мондегрин, а заповедта им, подписана от графа на Ламът, не беше чак толкова изрична; размахването ѝ пред лицето на капитана на гвардията на Мондегрин щеше само да му направи вятър.

Освен това през повечето време законът е това, което каже най-старшият в момента, и хората бързо свикват с това.

Тъй че тримата награбиха оскъдната казармена закуска — хляб, глава лук и наденица — и присвити, в наметалата си заради студа, закрачиха през външния двор към лакеите и конярите, които подготвяха за път баронската каляска. Около тях търчеше дрипава тайфа хлапета в безкрайна игра на гоненка и ритни топка.

Доста студено беше за разумен човек да тича навън, без да му се налага. Дъхът на бягащите момчета излизаше на пара в мразовития въздух, от време на време някое се подхлъзваше върху ледено петно, непокрито с пясък и луга.

Но движението навярно ги загръвяше, а и поне беше нещо по-различно от ежедневните работи на ратайчетата.

— Шестък е — обясни един от конярите, като махна на Пайроджил да държи юздите, докато запрегне един от големите бели коне на мястото му, после подвикна на помощника си да изведе друг.

Пайроджил нямаше нищо против да помогне, макар очите му неволно да шареха към големия прозорец в източното крило, оттатък двора. Предполагаше, че в момента барон Морей обяснява на барон Мондегрийн над късната им закуска как трима невъзпитани флибустиери са му развалили съня.

— Шестък ли?

— Едно време щяха да имат само шестък следобеда да си го пилеят в търчане като тъпацы, но през войната работите се поохлабиха, а добрият ни барон беше... зает с други неща. Някогашният шестък следобед взе да почва все по-рано всеки шестък заранта.

„Други неща“. Например да умираш от изтощителна болест, която нито жреци, нито магьосници могат да изцерят, явно — въпреки че това не беше грижа на Пайроджил.

Конярят продължи:

— Малко пердах ще е по от полза за конярчетата, вместо да ми търчат тука като катерици, мене ако питаш, но Старшията на конюшната май повече го интересува мнението на стария Цедрик кои коне са готови за колача, отколкото аз какво мисля кой хлапак ще се научи по-добре с малко повече пердах и по-малко време за това, дето им се върти в празните глави.

Пайроджил не беше ужасно заинтригуван от проблемите на коняря, нито от боя на млади ратайчета, но не вредеше да го изслуша учтиво, поне засега.

Не че имаше нещо по-добро за правене в момента, за жалост.

Трябваше вече да са тръгнали. Ако той ръководеше нещата, пътуването обратно за Ламът щеше да започне от замъка в така наричаната в Долината „вълча опашка“ — сивкавата светлина много преди разсъмване, която скриваше всички цветове, без да заличава контурите.

От друга страна, забавянето явно беше дало добра възможност на знатните особи да изгледят различията си, а на тях донесе цели две третини нощен сън. „Не е зле, общо взето“, помисли той и скри

прозаявката си с ръка. Зачуди се дали ще се намери чай в очукания железен котел, къкрещ на печката в казармата, и дали ще е с достатъчно танин да му припари на езика; със сигурност щеше да е достатъчно горещ да стопли корема му.

Кетол и Дърайн бяха оставили оръжията си под грижата на тълпата момичета от замъка, които си бърбеха оживено и се правеха, че не обръщат внимание на младоците.

И се бяха включили в играта на момчетата.

Имаше моменти, в които Пайроджил беше почти сигурен, че двамата като деца са ги изтървали и са си паднали на главите.

Двама млади негодници, на ръст едва до пъпа на грамадния Дърайн, направо се опитаха да го съборят и той наистина тупна на земята и пусна опърпаната натъпкана с парцали топка, което навярно за другите изглеждаше съвсем чисто.

Пайроджил хвърли поглед към конюшната зад впряга. Прецени, че ще мине поне още час, преди отрядът на Мондегрийн да се приготи за път, а знаеше ли човек колко още щяха да чакат, докато и благородниците...

— Ти ли си Кетол?

Един войник в ливреята на Мондегрийн се беше приближил незабелязано зад гърба му. Пайроджил едва се сдържа да не посегне за меч. Провалът бе негов и той се постара раздразнението да не се изпише на лицето му. Остаряваше.

— Не. Аз съм Пайроджил. Кетол е онзи под купчината момчета ей там.

— Баронът иска да го види веднага. Ще го измъкнеш ли от купчината, или да го измъкна аз?

— Барон Мондегрийн?

— Да, барон Мондегрийн. — Войникът се намръщи отвратно. — Между тези стени кой друг да е баронът? Е, ще идеш ли, или да ходя аз?

— Я по-добре аз.

Имаше си рискове да прекъсва човек Кетол, когато е зает с нещо. Ламътецът сигурно щеше да го сграбчи за колана или за крака, а пипането на ръка по-силна от момчешка можеше да го ядоса.

— Побързай тогава. — Войникът се обърна и тръгна към цитаделата.

Пайроджил поклати глава и въздъхна.

Лейди Мондегрийн беше при съпруга си. Самият барон седеше в грамадно легло с месингови табли, подпрян на дебелите възглавници. Усмихна се и махна към другия стол до леглото.

Кетол остана прав и зачака. Не му бяха казали да седне в края на краищата, а човек никога не знае кога някой благородник ще реши, че си проявил нахалство.

В стаята миришеше на старост и смърт, а може би просто беше от самия барон. Според легендата на младини Мондегрийн бил едър и як мъж, но продължителното боледуване го бе превърнало в съсухрена останка от някогашния здравеняк. Съществува пред Кетол само дето не се задъхваше от усилието да седи.

— Моля... свалете наметалото — промълви баронът. — Иначе се боя, че ще се изпотите ужасно.

Гласът му беше немощен, но той се стараеше да не спира за дъх, преди да довърши всяка фраза. Смъртта щеше да вземе барон Мондегрийн по-скоро рано, отколкото късно и щеше да дойде по-скоро като благословия, отколкото като проклятие, но той нямаше да се предаде без борба.

Кетол смъкна наметалото и след като се огледа, го сгъна на гърба на стола.

Но и без наметало в стаята беше много горещо. Замъците бяха прочути с това, че са ветровити, но някой, изглежда, много се беше постарал да запълни пукнатините точно в тези стени, а огромните гоблени от пода до тавана преграждаха всякакъв приток на въздух.

Пламъците в камината срещу леглото грееха ярко и затопляха стаята толкова, че Кетол се зачуди как може баронът да издържа под дебелия купчина одеяла.

— Моля, седнете, сержант Кетол — рече баронът и пак посочи стола до леглото. — Закусили сте, надявам се?

— Да, милорд — отвърна Кетол и се настани. Така си беше, но миризмата в стаята бездруго щеше да убие всякакъв апетит.

— Длъжен съм да благодаря на вас и двамата ви приятели за безопасното пристигане на съпругата ми. Реших, че е повече от редно да го направя лично.

Кетол не знаеше какво точно да отвърне. Лейди Мондегрийн изглеждаше мила, беше хубава и се беше държала с тях, с наемниците, много по-вежливо, отколкото бе длъжна, но ако се наложеше да я види нанизана на цурански меч, докато пази да не одраскат Морей, щеше да направи точно това и изобщо нямаше да се притеснява.

— Моля, милорд. Но не мисля, че всъщност сме направили кой знае какво. — Това поне си беше вярно.

Баронът се усмихна разбиращо. На Кетол не му хареса погледът в старческите очи. Твърде много му напомняха за очи, видени в зацапано огледало.

— Да, и хиляда тона благодарности ще ви купят само халба ейл, и то ако вървят със зеления сал петак, нали?

— Е, да — кимна Кетол. — Но все едно, благодарностите са добре дошли, милорд.

— Да. Убеден съм, че са, сержант Кетол. — Барон Мондегрийн се разтrese в пристъп на кашлица, овладя се с мъка и се обърна към жена си. — Скъпа, ще бъдеш ли така добра да ми донесеш половин чашка от онзи чудесен чай, който вари Мениша? Бих накарал слугата да го направи, но ти сякаш винаги успяваш да добавиш точното количество захар.

— Но...

— Моля те, направи го като услуга на предания си съпруг — прекъсна я той нежно. — И стига да не го приемеш като голямо оскърбление, мисля, че сержантът също би искал да го опита, тъй че може би две чаши?

Със същата лекота можеше просто да каже, че иска да поговори насаме с Кетол, но тя се усмихна, кимна и го потупа по ръката, преди да излезе.

— А вие навярно се нуждаете от нещо повече от някаква си, благодарност — продължи баронът, — предвид, както разбирам, вероятността барон Морей да поднесе известни оплаквания — навярно само пред Стивън Арджънт, но може би и пред самия граф — за вашето уж невъзпитано поведение снощи с прекъсването на неговия... отдих?

Кетол нямаше да каже нещо умно, дори да имаше да каже нещо умно, тъй че само си седеше и чакаше баронът да продължи.

— Болнавите старци обикновено са свадливи — каза баронът. — Аз съм доброто изключение. — По тънките му устни пробяга усмивка. — Ще споделя няколко думи с Началника на мечовете и с графа във ваша полза. Кое то може да ви спести известни неудобства.

Не че неудобствата бяха толкова важен проблем за тримата, но...

Освен това как щеше да сподели няколко думи с тях? Приличаше на смъртник.

Все едно, беше много мило от негова страна, макар и да беше кухо обещание.

— Като оставим това настрана — продължи баронът и извади кожена кесийка изпод одеялата, — казано е, че златото винаги е искрено. — Подаде му я. — Написал съм писмо на графа и друго до Началника на мечовете, в които изказвам похвала за службата ви и обяснявам, че малкото... недоразумение снощи в замъка е изцяло по моя вина, след като не съм разпитал за... навиците на барон Морей със слугинчетата. — Погледна го в очите. — Едно е да се позабавляваш с момиче, готово да откликне на страстта ти. Съвсем друго е толкова да надскочиш границите си, че да не желаеш да осигуриш заченатото копеле. — Старецът сви устни. — Като ме гледате сега, едва ли ще си го помислите, но аз на младини съм направил няколко копелета и мога да кажа, че съм ги осигурил всички, а може би и още няколко от други бащи. — Потупа кесийката. — Писмата са тук, вътре. Сложил съм печата си върху подписа, вместо да ги затварям с него.

Е, това щеше да спести грижите на Пайроджил внимателно да затопли восъка така, че да може да ги прочете, без да счупи печатите. Кетол беше сигурен, че този барон държи на думата си — харесваше го и му вярваше, — но Пайроджил по природа си беше по-предпазлив.

Но писма?

— Значи няма да ни придружите до Ламът?

Освен извеждането на Морей от града и по-далече от предполагаемия убиец, завеждането на барон Мондегрийн в Ламът бе главната цел на тази експедиция. Останалото можеше да почака. Да, смяната на войските на Мондегрийн бе наложителна — бароните не обичаха войските им да се задържат много дълго извън собствените им земи, заради възможното им и нежелано привързване към неподходящи хора — но не беше толкова спешна...

— Смятам, че сте разбрали, че в този момент това е невъзможно. — Баронът поклати глава. — Според отец Кели едва ли ще преживея едно пътуване чак до Ламът, а пък и няма да преживея много повече, ако остана да си лежа тук. — Каза го все едно, че обсъждаха някаква дреболия. — Дългът ме принуждава, да. Но не може да принуди плътта да стане по-силна, отколкото е.

Защо тогава дамата трябваше да се влачи дотук и обратно? Кетол не разбра, но държането на барона, макар и необикновено дружелюбно, сякаш не подканяше към подобно фамилиарно любопитство.

Не беше взел кесията. Баронът я подбутна към него с треперещи пръсти.

— Ще очаквам да пазите съпругата ми и на връщане.

Пайроджил щеше да каже нещо в смисъл, че ще се постараят да го направят толкова добре, колкото и на идване, но в поведението на барона имаше нещо, което го затрудняваше да излъже, та дори и косвено.

Проклятие.

Нищо не му оставаше, освен да вдигне кесията. Надникна в нея — злато, не просто сребро — и я пхна под куртката си. Баронът се усмихна.

Какво всъщност ставаше? Докато Кетол се мъчеше да измисли начин да зададе някак въпроса — проклятие, защо не бяха повикали Пайроджил? Него го биваше в тези работи — вратата се отвори и лейди Мондегрийн влезе с две димящи чаши на поднос. Постави го на нощната масичка, седна на леглото до мъжа си и му помогна да вдигне глава, за да може да отпие от чая.

— Пригответ каляската — каза тя. — Но чух как отец Кели най-изрично каза, че си твърде болен за пътуване.

Баронът като че ли се стегна.

— Задължения, скъпа. Важно е Мондегрийн да бъде представен на Съвета и...

— И? — Тя млъкна и се обърна към Кетол. — Ако ни извините за миг, бих искала да...

— Моля те, спокойно, скъпа. Невежливо ще е да молим човек, който ни направи такава услуга, да напусне като слуга. — Махна с ръка към подноса. — Та той дори не е изпил чая си.

Дамата сви устни упорито.

— Е, добре. Притеснявай ме пред този човек, щом искаш.

— Да те притеснявам? Как бих могъл?

— Добре: искам да ми разрешиш да те представям на Съвета. Има прецедент. Рядък, но прецедент...

— Не бих могъл да поискам това от теб, скъпа — отвърна баронът. — Уморена си от пътуването.

Кетол седеше неподвижно. Поне ако престане да го забелязват, нямаше да се замеси в спор между барона и съпругата му. За какво точно беше спорът не разбираше — баронът току-що тъкмо беше казал, че тя се връща в Ламът...

— Щом не ми се доверяваш — добре. Защо ти трябва да говориш от името на Мондегрин? А лорд Вентен? Бентийн?

Кетол не знаеше тези имена — стоенето настрана от местната политика винаги беше умно решение, — но баронът се намръщи и вяло поклати глава.

— Ами, предполагам, че братовчед ми Алфон би могъл...

— Алфон е идиот и е хвърлил око на баронството.

Баронът се пресегна и я потупа по корема.

— Надявах се това да помогне. Но...

— Ще ви помоля още веднъж, съпруже. Пратете ме в Ламът, на Съвета, за да представлявам интересите ви. Нашите интереси.

Баронът въздъхна и кимна.

— Добре, скъпа. Както желаш. — Обърна се към Кетол. — Вярвам много на своите войници, но ще очаквам и вие да се грижите за жена ми.

Кетол започваше да разбира защо кесията е толкова тлъста.

— Да, милорд.

— Иска от нас да какво? — Дърайн поклати глава.

— Да пазим жена му.

— А Морей?

— Не каза. Но не мисля, че много го интересува.

Дърайн изсумтя.

— Да, но Том Гарнет и Стивън Арджънт ги интересува. Няма нужда да ставаме гувернантки на още една благородна особа. Ако пак

ни скочат цурани, ще си имаме достатъчно грижи да опазим Морей и ще трябва да отговаряме пред капитана и Началника на мечовете, ако не го направим.

— Не казвам какво трябва да направим. Казвам само за какво ни помоли. — Кетол подхвърли кесията в шепа. — И за какво ни плати със злато.

— Златото е чудесно, но не прави меча по-остър, нито китката побърза — отвърна Дърайн. — Ако нещата се сговнят, казвам да пазим барона, а лейди Мондегрийн да се пази сама.

Пайроджил ги слушаше мълчаливо, загледан в товаренето на впряга. Най-отгоре слагаха кафезите с пощенските гълъби, а и войсковата част трябваше да се осигури. Трябваше да се натоварят фургоните с чували зърно за конете; щяха да са нужни и платнените торби и дъбовите бурета с продоволствие за войската.

Напълно възможно беше пътните дрехи на дамата да са си останали опаковани, разбира се, и да са приготвили веднага нова двойка тантурести слугини; но товаренето на сандъци в каляската и наличието на втори фургон подсказваше някаква степен на приготвления.

Защо? Дамата беше достатъчно добра ездачка, след като бе предпочела на идване конския гръб...

Цялата тая работа не му харесваше. Ама никак.

— По този въпрос съм с Дърайн — най-сетне отсече той. — Не си се заклевал, нали? — Кетол имаше странни представи за спазване на обещания.

— Не. Но и не изсипах кесията.

— Мамка му.

— Хмм. — Дърайн потупа небрежно с пръст дръжката на меча си. — Започвам да си мисля, че май ще трябва да се опитаме да си измъкнем парите веднага щом стигнем в Ламът и да видим дали може да се сврем в Илит, докато се стопи ледът.

Пайроджил кимна. Политика. Явните наследници на барона бяха измрели и освен ако в корема на лейди Мондегрийн нямаше някой друг, след смъртта на Мондегрийн определено щеше да има спорове за баронството.

Проклет глупак, да остави последния си син и наследник, от предишната му жена, да замине и да се наниже на цуранско копие —

но кралските благородници си бяха такива. Сигурно беше трудно човек да заповядва на хора, след като изглежда твърде страхлив да ги поведе в битка.

— Та какво ще кажете да върнем кервана в Ламът — като държим под око барона, не дамата — да си вземем парите и после да мръднем в Илит да гледаме от някоя пристанищна кръчма как се чупи ледът? — рече Дърайн.

Кетол отвори уста да му отвърне, но спря.

— Продължавай — подкани го Пайроджил; знаеше какво ще каже.

— Харесва ми този барон — почна Кетол. — Не беше длъжен да се застъпва за нас заради снощното... притеснение и не беше длъжен да ни посипе главите със злато. Той моли само да направим каквото можем.

— Да. Каквото можем. Което намеква, че има някакво основание да се притеснява доколко са му верни поне част от хората му — каза Дърайн.

— Или има някаква представа колко сме добри в работата си. Оцеляването им бе достатъчно доказателство, че не само са късметлии, но и добри в работата си. Цураните бяха корави противници, поединично, както и колективно, и малко войници, било то редовни или наемници, бяха оцелели и след половината от битките, преживени от тях тримата.

Дърайн поклати глава.

— Не. Виждал ли си някога благородник, който да не ти каже с гордост, че неговите войници са най-добрите на света? Мисля, че това, което ни прави толкова привлекателни за този барон, е политическата ни необвързаност.

Пайроджил кимна.

— Май си прав. — Точно това си мислеше и той. Кетол се намръщи.

— Мисля, че можем да пазим и дамата.

— Да бе, можем и да...

— Шшт. — Пайроджил им махна за тишина. — Ако можете да млъкнете за малко и да ме оставите да помисля...

Ако баронът наистина беше толкова близо до смъртта, колкото твърдеше Кетол, то следващият по родословната линия за баронството

определено нямаше да има нищо против, ако лейди Мондегрийн например си счупи врата при падане от кон, което щеше да остави въпроса за наследството открит.

Но това щеше да е логично само ако...

... ако тя вече беше бременна и ако детето беше на Мондегрийн.

А според думите на Кетол съпругът ѝ изглеждаше съвсем негоден да свърши работата...

Което започваше да обяснява репутацията на дамата.

Тя не беше някоя незадоволена благородничка, готова да яхне всеки жребец. Беше се опитвала, може би дори с мълчаливото одобрение на съпруга си, да се сдобие с дете. Той се помъчи да си спомни всички мъже, с които я свързваха клюките. Дали всички те бяха, като Морей и Стивън Арджънт, тъмнокоси и със сиви очи като съпруга ѝ? Може би си избираше любовниците по тяхната физическа прилика със съпруга си, надяваше се да зачене дете, което да прилича на него?

Интереси, заплетени в други интереси, до безкрай.

От гледна точка на барона и дамата му, връщането ѝ у дома като че ли беше замислено само за да постави лейди Мондегрийн в съпругеското ложе, поне за един последен път, преди той да умре, за да стане детето неоспорим наследник, вместо баронството да бъде хвърлено в ожесточени спорове за наследство. Това беше най-нежеланото нещо навсякъде из Кралството, още повече тук, в Запада, където вече бяха започнали боричканията кой да смени Вандрос като граф на Ламът, след като той стане херцог, ако не се смятаха, разбира се, цураните, които изникваха къде ли не съвсем изневиделица, за да усложнят нещата още повече.

Всичко това бе логично, макар и непочтено, но на благородниците ако не друго, непочтеност не им липсваше.

По дяволите. Само преди няколко минути този барон бе успял да спечели Кетол, а последното, което им трябваше на тримата, бяха разногласия между самите тях.

Пайроджил кимна.

— Пазим и двамата. Но приоритетът е Морей, ясно? Бас слагам, че този меч го носи не само от суета и може да се окаже достатъчно глупав да го извади и да почне да го размахва, ако не сме до него. Тъй че гледаме до него да сме двама и един да е с дамата, който се падне

най-близо, ако нещата се объркат. И ако трябва да се избира, спасяваме първо барона... Печелиш, че трябва да пазим и лейди Мондегрийн, Кетол, но Дърайн печели, че трябва да си вземем заплатата и да се измъкнем от Ламът колкото може по-скоро. Никакво чакане за това топене повече — оставяме ги в замъка на графа в Ламът и тръгваме за Илит. Съгласни ли сме?

Кетол кимна. Дърайн се поколеба за миг, после кимна и той.

План, с който можеше да се примирят. Да, гарнизонната служба беше благодарна работа, но забъркването в местната политика — не, а сега тримата май бяха затънали до гуша в местната политика. Освен това златото от Мондегрийн щеше предостатъчно да компенсира още няколкото медника, които щяха да спечелят в мръзнене по бойниците на Ламът в следващата буря. Най-тежките зимни виелици най-вероятно бяха свършили и щяха да могат да поемат на юг, и да се порадват на оживлението, което носеше пролетта.

Кетол поклати глава.

— Казвам ви, идва буря.

— Кога?

— Не днес и не утре, но скоро. Твърде скоро.

Пайроджил сви устни. С малко късмет щяха да се махнат от Ламът с паричките си... но имаше чувството, че този път късметът няма да е с тях.

Не и този път.

По дяволите.

ГЛАВА 4

СТУД

Небето отново бе ясно.

Въздухът като че ли се беше постоплил — Дърайн вече не усещаше как сополът замръзва в носа му, — но все още беше адски студено, докато язدهа придружени от помощните отряди на Морей и Мондегрийн, назначени за служба в Ламът.

Може би това „топене“ наистина идваше. Щеше да е добре.

Групата бе доста по-голяма от тази, с която бяха дошли в Мондегрийн, и пак щеше да е по-голяма дори без частта на Морей: в столицата на графството пращаха веднъж и половина повече бойци, отколкото бяха върналите се, но защо бе така, Дърайн не знаеше.

Не му беше и работа всъщност.

Работата му бе да държи под око барон Морей и да не позволи на Кетол и Пайроджил да се издънят в това, поради намерението си да пазят лейди Мондегрийн, ако се случи неприятна случка.

При едно разклонение на пътя се срещнаха с лорд Вержайен и отряд негови войници, придружавани от трима наталийски рейнджъри.

Горските бойци както винаги бяха облечени в традиционните си тъмносиви туники, тъмносиви панталони и също толкова тъмносиви наметала. Дърайн така и не разбираше защо легендарните горяни не искат да приспособяват облеклото си — наметалата си особено — към околната среда. Макар с Пайроджил и Кетол по необходимост да пътуваха с малко багаж, винаги бе приемал възгледа на Кетол, че едно наметало е много повече от проста защита от студа и повече от основата за носилката, на която да изнесеш ранения си другар, в случай че решиш и можеш да си позволиш този лукс; така че тримата винаги старателно си избираха наметала, подходящи за сезона. Дори човек едър като него ставаше практически невидим в гориста местност, стига да стои неподвижен и да е облечен в подходящото наметало.

От друга страна, след като бе почти невъзможно човек да види рейнджър, освен ако той не го пожелае, значи знаеха нещо, което Дърайн не знаеше. Насочи вниманието си към приближаващия се благородник.

Люк Верхайен дръпна юздите и поздрави официално:

— Привет, Ернест, барон Морей.

Верхайен беше с едро телосложение, косата и брадата му бяха руси, с почти нездрава белота, в рязък контраст с потъмнялата от слънцето кожа. Устните му бяха кривнати в усмивка, а бръчиците покрай устата и около очите му подсказваха, че се усмихва често и много. Той, както и войниците му, бяха отметнали наметалата си, за да се видят кафявите табарди с червения кръст и единствения друг гербов знак — златния сокол в горния ляв ъгъл над сърцето. Дърайн забеляза, че мечът на кръста му е добре поддържан и добре използван: дръжката бе повече пригодна за бой, отколкото за украса. Връзваше се с репутацията му на един от най-опасните дуелисти в Запада.

Морей кимна и отговори:

— Привет, Люк, барон Верхайен. Студен ден за път.

— Така е.

Ако се съдеше по дружелюбния им разговор, човек можеше да си помисли, че са сърдечни приятели, но само ако не следи очите им. Дърайн следеше очите им внимателно, докато водачът на тримата горяни не подкара напред и не привлече вниманието му. Рейнджърът беше висок и строен и изглеждаше почти нелепо на малкото си пони, което, по начина, по който се движеше под него, със сигурност бе издръжливо и силно.

Рейнджърът поздрави барона, после очите му се плъзнаха по войниците в ливреите на Морей и Мондегрийн и накрая се спряха на тримата мъже без униформи.

— Привет, страннико — рече той, щом погледът му се прикова на Кетол: както обикновено, нещо във външността на Кетол го накара да реши, че той е главният. — Аз съм Гродан от Натал. Ливреята на другите я познавам, но вашата — не. — Погледът му подсказа, че под „вашата“ разбира и на тримата.

Наталийските рейнджъри винаги напомняха на Дърайн за стражари — гледаха подозрително всеки и се опитваха да изтръгнат

подробности, които според всякаква логика изобщо не бяха тяхна работа.

— Казвам се Кетол — отвърна Кетол и отметна наметалото си да покаже простия зелен табард. — На служба съм при графа на Ламът с приятелите ми Пайроджил и Дърайн.

Гродан кимна.

— В странни времена стават странни познанства.

— Така съм чувал — намеси се Морей. — Колкото до нас, придружаваме лейди Мондегрийн до Ламът, за същия баронски съвет, на който ще присъства и барон Верхайен. Воденето на войната е важно, но графството все пак си има своите нужди и ние трябва да...

— Нима? — Усмивката на Верхайен се разшири. — Мислех, че може би щях да съм по-полезен на заседанието в град Ябон, но... — Прекъсна и сви рамене.

— Ами, ако смятате, че в град Ябон ще ви посрещнат радушно, би трябвало да обърнете коня на северозапад вместо на юг. С тези рейнджъри за охрана съм сигурен, че ще закъснеете само с няколко дни, при здрава езда.

— Не мисля. — Верхайен разпери ръце. — Винаги съм смятал, че когато мнението ми кое е най-добре се различава от това на графа, е по-добре да направя каквото желае той.

— Извинете ме. — Гродан вдигна учудено вежда й се наведе напред. — Правилно ли чух да казвате, че в каляската е лейди Мондегрийн? Не баронът?

Кетол поклати глава.

— Баронът...

— Баронът — прекъсна го Морей, след като то стрелна със сърдит поглед да замълчи, — е неразположен и в момента не може да пътува. Не съм съвсем убеден, че това ви интересува, рейнджър.

Дърайн не виждаше много смисъл да се крие тежкото състояние на Мондегрийн. Старецът най-вероятно щеше да е умрял до няколко недели, ако не до дни. Но никой не го питаше.

— Моля за извинение — каза Гродан. — Както казах, в странни времена стават странни съюзи.

Горските бойци гледаха войниците на Ламът с не особено дружелюбни физиономии въпреки факта, че бяха съюзници. Вярно, съюзът бе по необходимост, не породен от братска любов. В края на

краищата тъкмо дядото на сегашния херцог на Крудий бе опустошил Валинар и бе подложил Натал на обсада, в опита си да завладее някогашната кешийска провинция Босония. Мнозина в Свободните градове гледаха на херцогство Крудий като на земи, загубени в тази война. Дърайн знаеше, че спомените се запазват задълго и че на хората, изпитващи вражда, обикновено не може да се разчита, че ще различават един херцог от друг или едно поколение от друго. Проклятие на историята, отсъди той. Понякога е по-добре някои неща да не се знаят.

Дърайн разбираше, че вражда или не, няма да се стигне до бой, но ако се стигнеше, щеше да е интересно да се види колко от местните щяха да свалят наталийците, преди да ги надвият. Но както бе казал рейнджърът, войната създава странни съюзи. Този сигурно щеше да се задържи здрав до ден-два, след като бъдеше премахнат и последният цуранин — стига това изобщо да се случеше. Или навярно за цяла неделя — Дърайн предпочиташе да гледа на нещата откъм светлата страна.

— Е, тогава мисля, че ще е най-добре да ви придружим по целия път до Ламът — каза Гродан.

Морей кимна.

— Ще съм благодарен за компанията ви, разбира се, а още повече — ако вие тримата тръгнете напред за съгледвачи. На път за Мондегрийн си имахме малка неприятност с банда цурани и би било добре да получим някакво предупреждение, ако се намират още като тях.

„Браво на него“, помисли Дърайн.

Кетол никога не беше виждал Ламът толкова пълен с войници — или с благородници, както и с хора от простолудието. Накъдето и да тръгнеше, гъмжеше от баронски табарди, всеки с различен герб, макар че васално обвързаните с графа на Ламът барони бяха не повече от дузина. И накъдето и да тръгнеше, все срещаше някой барон или дамата му, винаги с личната си охрана. Срещу всеки поземлен барон като че ли имаше по двама дворцови, което означаваше десетки скуайъри, пажове и други слуги, забързани от едно място на друго, всеки със своя знак на гърдите, знак, който смяташе за достоен за

почит, но който общо взето се подминаваше с безразличие от всички наоколо. Видя как един се сби с двама младежи, достатъчно глупави, че да не съобразят кого изпреварват при вратата на хана. Минаващите покрай тях ламътски стражи изглеждаха по-скоро развеселени, отколкото притеснени за реда и със злобно настървение напердашиха добре двамата млади „благородници“.

Кетол се стараеше да стои встрани от пътя им: достатъчно се беше излагал на капризите на знатното съсловие и самодоволните им слуги за цял живот, и то само за една неделя.

За да се усложнят нещата още повече, целият вторник в Ламът беше пазарен ден и военното затишие бе изпълнило пазарите въпреки хапливия студ. Долният град беше пълен с търговци, продаващи всичко, което Кетол можеше да си въобрази — освен наемнически услуги и пресни продукти. Второто щеше да изчака до пролетта, а ако в Ламът имаше граждани, на които да им трябва да наемат хора като него, Пайроджил и Дърайн, градските пазари едва ли бяха мястото, където щяха да ги намерят.

До щанда на пътуващ налбантин, пилчар продаваше стоката си — накокошинени от студа пилци или вече заклани и окачени на куките, където замръзваха бързо; и нарязани на мръвки и печаци се на шиш над огъня. Търговията му вървеше оживено, защото миризмата на сочно месо и чесън опразваше кесиите също толкова бързо, колкото и добър джебчия, и само желязната дисциплина и убедеността, че в цитаделата го чака топла храна, задържаха Кетол да не се прости с няколко медника.

Други обаче не бяха толкова сдържани. Един плещест войник, отметнал плаща си да се види гербът на Верхайен на табарда му, се пререди на опашката, изтласка с лакти двама бентонци и ако не се беше намесила стражата, за малко щеше да се стигне до люта свада.

Но стражата действаше бързо, тъй че човекът на Верхайен продължи по улицата, като ръфаше едно бутче, а двамата бентонци тръгнаха в обратна посока с печени пилешки гърди и две кошници яйца — явно бяха пратени на пазар.

На портата на цитаделата го познаваха и след бърз поглед в списъка — наемните войници не влизаха и излизаха през стените на замъка на графа на Ламът, когато им хрумне, а обикновено стояха в една казарма в Долния град — го пуснаха. Той мина през строевия

плац и през стаята за чистене влезе в преддверието на западното крило.

Командващият охраната сержант изсумтя:

— Много закъсня.

— Да, знам — отвърна Кетол. — Трябва да сменя двамата при покоите на ковчезника. Но това е работа между мен и Пайроджил и Дърайн — в смисъл, не се обиждай, но не е твоя грижа все пак.

Като повечето васално обвързани с графа на Ламът барони, Морей поддържаше малка резиденция в столицата на графството. Дори в мирно време бароните често идваха и си заминаваха, вършеха каквото трябваше да свършат в столицата, освен да измислят начини да изтръгнат повече данъци от селяните и волниците — нещо, което според Кетол поглъщаше повечето им време и усилия, макар че едва ли беше честно. Кетол се мъчеше да си внуши, че е честно, поне с ограничения си ум. Но в Ламът имаше и други привлекателни неща. Макар два-три от хазартните домове в града да бяха затворени в началото на войната, Ламът все пак си беше културната столица на кралството, освен политическата, и беше разбираемо, че благородничеството ще иска да прекарва времето си в столицата по много причини.

Морей имаше къща на улица „Черен лебед“, но също така и малко жилище в самата цитадела на графа, вероятно заради сана му на ковчезник, а и защото бе един от малцината, които знаеха тайната на ключалката на вратата на Хранилището. Златото и среброто бяха прилепчиви неща и ако някой благородник бе достатъчно глупав да позволи всеки да има достъп до неговото хранилище или счетоводните книги, то на Кетол определено щеше да му хареса да чуе за него. Щеше да е първият на опашката доброволци да стоят на стража цяла нощ пред вратата на съответното хранилище. Само за една нощ.

Сержантът поклати глава.

— Твоите хора може да си стоят с палци в задниците и да попазят вратата още малко, докато барон Морей си почива. — Тримата явно започваха да стават толкова популярни сред войниците в цитаделата, колкото бяха станали и в Мондегрин. — Началникът на мечовете иска да те види — продължи той. — Не ти ли го казаха на портата?

Кетол си помисли, че в живота има много страхотни моменти, в които е най-добре да си държиш устата затворена. „Ако ми го бяха казали на портата, сега нямаше да съм точно тук, нали?“ Но си премълча. Човек бездруго си създаваше достатъчно врагове в тази работа и той нямаше никакво желание да добавя още един.

— Не ми казаха.

Сержантът се намръщи и каза на един от охраната:

— Харт, я вземи да придружиш флибустиера до Орлово гнездо да не обърка пътя.

Кетол последва войника по коридора и нагоре по витото стълбище до Орлово гнездо. Реши, че тримата едва ли са в сериозна беда — инак на портата щеше да го посрещне цяло отделение.

Войникът почука отсечено на вратата и я отвори, без да пита.

— А — рече Стивън Арджънт и вдигна поглед от някакви листове в скута си. — Мудният Кетол най-сетне е тук. — Усмихна се широко. — Вече си мислех, че ще трябва да пратя патрул да те издири.

Стивън Арджънт хвърли поглед към Фантус. Огнедрейкът се беше проснал на пода пред огнището, разперил криле да попие колкото може повече топлина. Замъкът навярно беше твърде проветрив за вкуса му, но поне засега Фантус си беше намерил удобно място и Кетол можеше направо да му завиди.

— Нашият Фантус — продължи Началникът на мечовете — е точно обратното на тебе. Прекалено лесно може да го намери човек пред камината ми. Непрекъснато успява да се измъкне от соколарника, където му е мястото, а аз така и не успявам да го разкарам. Ако не беше любимец на магьосника на херцога, щеше да се озове в леса, и то много бързо, колкото и да е студено.

Дрейкът се размърда, сякаш разбрал закана, прикова със зло око Арджънт за миг и го затвори, явно доволен от участието си. Кетол вече бе убеден, че в някой предишен живот Фантус е бил любимата котка на богатата жена.

Арджънт се усмихна унило.

— Всъщност май започвам да свиквам с него. — Вдигна очи. — Ти обаче не си толкова лесен за намиране.

— Съжалявам, ако съм ви създам неудобство, Началник на мечовете — отвърна Кетол. Надяваше се да е отвърнал правилно и малко се поотпусна, щом Стивън Арджънт махна пренебрежително.

— Нищо такова. Само ме изчакай малко. — Посочи стола до камината. — Да взема да свърша с подписването на тези доклади, докато всичко не ми е избягало от ума. — Наведе се отново над листовите в скута си. — Тъжно е, когато един честен Началник на мечовете трябва да се залови с всички досадни подробности по управлението на цяло графство. Ще съм почти толкова щастлив да видя как херцогът и Кълган си вземат Фантус, колкото като видя графът да се върне, за да мога и аз да се върна към обичайните си задължения.

Кетол бавно приседна на посочения стол, поизнервен от близостта на огнедрейка.

— Обича да го чешат над очите — рече Стивън Арджънт, без да вдига глава от документите. — Щеше да мърка, ако беше котка.

— Мисля да си запазя ръцете, ако нямате нищо против — отвърна Кетол.

— Аз нямам — рече Арджънт, пак без да вдига глава. — Но Фантус може да има други идеи.

Сякаш го беше чул и разбрал, Фантус долази до Кетол и му тикна главата си да го почеше.

Кетол никога не се беше озовавал толкова близо до огнедрейк. Веднъж преди години бе зърнал полет на новоизлюпени. Беше по време на друга война, не толкова студена, но по-кална, и за миг се бе зарадвал на ярките цветове в небето, макар и само като ранен признак за идващата пролет. Драконите, големи или малки, винаги го изнервяха и не беше никак склонен да се доближава до тях на повече разстояние от изстрел с лък. Очите им сякаш виждаха твърде много. Някои твърдяха, че драконите можели да говорят като хората, но Кетол не държеше да провежда подобен експеримент. Но дори и да не можеха, беше сигурен, че са умни. Този поне бе достатъчно умен, за да си спечели обичта на Началника и на слугите в кухните на графа в тази студена зима.

Фантус изпъна дългия си врат, хвърли му един бърз поглед и отново разпери широките си криле пред буйния огън.

Кетол присви очи към съществуването. После протегна боязливо ръка и го почеса там, където бе казал Началникът на мечовете. Дрейкът леко изпъна врат и се отпусна с доволно, почти блажено

изражение, което потвърди хипотезата на Кетол за котешкото прераждане.

Стивън Арджънт най-сетне остави листовите на масичката вдясно — по-далече от огнедрейка и огъня — и изправи гръб.

— Е, казаха ми, че носиш писмо за мен и друго за графа.

Казали му? Кой можеше да му е казал... Ох. Лейди Мондегрийн, разбира се. Едва се съдържа да не подуши във въздуха за мириса ѝ на пачули и смирна.

— Да, нося — отвърна Кетол.

— Ами давай ги тогава, човече.

Кетол спря да чеше дрейка, отвори кесията ѝ връчи и двете писма. Това, че едното бе адресирано до графа, вместо до Началника на мечовете, бе нещо, което двамата можеха да уточнят помежду си, след като той, Пайроджил и Дърайн се махнеха оттук.

Арджънт отдели подозрително малко време на четенето на писмата. Или беше много бърз четец, или вече знаеше съдържанието им, или най-вероятно и двете.

Пусна писмата в скута си, потупа ги и кимна.

— Изглежда, барон Мондегрийн ви е харесал тримата — и тебе особено. — Лека усмивка. — Не мога да кажа същото за Военния ковчезник обаче, макар че това писмо от барон Мондегрийн дава известна перспектива на проблема с оплакванията на барон Морей затова, че тримата сте прекъснали съня му.

— Не раз...

— Просто ще го задраскаме. — Стивън Арджънт се усмихна. — Ще кажа същото на барон Морей, щом пак повдигне въпроса. Най-вероятно няма да...

Прекъсна го чуване по вратата. Арджънт я погледна, все едно очакваше да се отвори, после каза:

— Е, хайде влизай, Иривън.

Икономът влезе с поднос с топъл хляб и огромен резен сирене със сини жилки на едната ръка, бутилка вино и две чаши в другата и мрачна физиономия на лицето.

— Реших, че може да искате нещо освежително, сър.

Началникът на мечовете кимна.

— Бих предпочел да се поизпотя на площадката за упражнения, но май първо трябва да хапна. — Посочи ниската масичка между двата

стола. — А ако Кетол отклони покана за добра храна и вино, ще съм изумен.

Иривън постави подноса и им наля вино. Арджънт в пълно пренебрежение към етикета си отчупи комат хляб, отхапа, след това си отрязва и сирене и махна на Кетол да последва примера му.

Кетол високо оцени още топлата хрупкава кора. От доста време не беше слагал залък в устата си. Наясно беше, че хлябът, който поднасят в замъка, е с по-добро качество от коравите кафяви самуни, раздавани на войниците, но този беше направо възхитителен, надминаваше всичко, което си беше представял. Както често казваше баща му, гладът е най-пикантната подправка.

Икономът стоеше търпеливо, хванал ръце пред чатала си.

— Иривън — рече Началникът на мечовете, — можем да се справим сами с яденето. Не е нужно да се задържаш повече.

Слугата почти се усмихна и отвърна с поклон:

— Както благоволите, господарю. Ще имате ли нужда от нещо друго преди вечеря?

— Все ще се оправя някак. Предай, моля те, поздравите ми на Бека, а и на дъщеря ти също — отвърна Началникът на мечовете и го освободи.

И щом вратата се затвори, се обърна към Кетол и поклати глава.

— На дъщеря му, Ема, започва да й личи — заговори тихо, сякаш икономът можеше да чуе. — Бащата трябва да е някой от гвардията, защото младите мъже сред слугите се боят от Иривън, а ако беше благородник, щеше вече да се е представил и да осигури копелето. При което проблемът става мой, щом се разбере името на войника. — Въздъхна. — Момичето не иска да говори за това, а и аз не го притискам засега. Графът ще знае по-добре от мен как да го направи. Щом ми каже какво иска да направя, ще разбере кой е този безмозъчен глупак и ще се погрижа да изпълни волята на графа. — Намръщи се, лапна нов залък хляб и сирене и пресуши чашата си на дълга глътка. — Е, това е съвсем на място в ден като днешния, а? — Отново погледна към вратата като човек, който не може да се сдържи да не се почеше където го е ухапал комар. — Ключката е, че аз съм бащата. — Отпусна се в стола с лека въздишка и на Кетол му хрумна, че е в необичайното положение да слуша неща, които не държи да чуе от някой, чиято единствена причина да му ги казва е, че е маловажен за

него — точно както войниците говорят с кръчмари, на бръснарите или на непознатия до тях малко преди да щурмуват крепостната стена. Според момента и обстоятелствата Кетол щеше или да каже на въпросния някой да си разправя историята другаде, или да се престори, че слуша учтиво, като в същото време изобщо не обръща внимание на глупака, но сега реши, че най-доброто поведение ще е да кима от време на време и да държи устата си натъпкана с хляб и сирене, за да не може да изтърси нещо неподходящо. Арджънт продължи:

— А това много ме дразни. Тези западници би трябвало да знаят, че един благородник от Изтока веднага щеше да поеме отговорност за момичето и за копелето си. — Поклати глава.

Кетол не отвърна нищо. Отговорностите, поемани от благородници, си бяха проблеми на благородниците, а не негови; освен това устата му беше пълна с хляб и вкусно сирене. Но като разбра, че Началникът на мечовете вече очаква от него някакъв коментар, бързо преглътна залька и каза:

— Говорехте за барон Мондегрийн, преди да ви прекъсне икономът.

— Вярно. — И като забеляза, че Кетол едва не се задави, докато преглъща храната, за да може да отговори, добави кротко: — Изпий си виното. Не е толкова хубаво, колкото в Рейвънсбърг или Риланон, но с това сирене върви.

Кетол се насили да отпие съвсем мъничко, вместо да изгълта виното до дъно, както му харесваше. Определено си струваше човек да му се наслади на вкуса, но по негово мнение смисълът да пие човек вино в студен ден като този бе в това да те стопли отвътре, а колкото по-бързо тече надолу, толкова по-бързо ти действа.

Стивън Арджънт го изчака да заговори.

— На мен... барон Мондегрийн ми допадна — рече Кетол. — Стори ми се добър човек.

Арджънт кимна.

— Съвсем вярно. Макар че тези, които не са забелязвали стоманата зад усмивката му, са съжалявали за недоглеждането си. Как изглеждаше?

— На умиране, милорд — отвърна Кетол.

Арджънт въздъхна.

— Издъхва, да. — Потупа писмата в скута си. — Това едва ли са единствените писма, донесени от Мондегрийн, както несъмнено си заключил. Отец Кели е на мнение, че ще умре до няколко недели, въпреки че е останал в леглото си, и че ако беше толкова глупав да тръгне на път в това време, щяхте да докарате в Ламът трупа му. — Не изчака коментар. — Успяхте да опазите Морей жив, както ви бе наредено.

Кетол кимна.

— Освен цуранското нападение видяхте ли някакво доказателство, че някой се опитва да му навреди?

Кетол поклати глава.

— Никакво. Двамата с барон Верхайен изглеждаха почти дружелюбни и...

— Презират се. Това, че и двамата се надпреварват за графството, не значи, че са глупаци. — Арджънт замълча; след което добави тихо: — Тъкмо напротив.

— Графството ли, милорд? Нещо случило ли се е с графа? — Щеше да е чул за това, разбира се.

— Не. — Стивън Арджънт поклати глава. — Граф Вандрос си е добре. Но е публична тайна, че със сигурност ще се ожени за дъщерята на херцога Фелина — макар че не бих го казал пред него: неописуемо докачлив е на тази тема. Тъй като херцогът на Ябон е без син и наследник, накрая Вандрос ще стане херцог на Ябон. Кралят ще назове неговия наследник тук, но Вандрос има тежката дума по въпроса. Морей разчита на предимство с това, че е Военният ковчезник, но Верхайен се отличи през войната — няма по-смъртоносен меч в Запада от неговия, — тъй че като пълководец си има друго предимство. Тъй че Морей и Верхайен отчаяно се стремят да спечелят благоволенieto на Вандрос. — Сбърчи чело. — Изненадан съм, че не знаеш това.

Кетол едва се стърпя да не свие рамене.

— Никога не съм си падал много по казармените клюки. — Кое не беше съвсем вярно: човек може да научи много неща от казармените клюки, но Кетол винаги се интересуваше повече от ежедневните неща, да речем колко готов е някой капитан да хвърля хората си на вятъра в боя или кое слугинче е особено дружелюбно, отколкото от висши материи като наследяването на благороднически санове.

Да, всички чуваха слухове за кралския двор, за вражди между Гидьо Батира и херцог Боррик, истории, шепнати от ухо на ухо: че кралят бил луд за връзване или че принц Ерланд бил на прага на смъртта, или че вече е убит от ръцете на Ги — но това не беше толкова важно, когато същинската грижа на човек бе дали Буболечките няма да изскочат иззад близкия рид и да те накълцат. Достатъчно беше човек да знае, че онези, които решават нещата, се събират в Ябон. Колкото коварна беше политиката тук в Ламът, там вероятно беше още по-лошо, а Кетол винаги беше смятал, че разликата между лошо и по-лошо е много по-остра — и е много по-възможно да те убие, — отколкото между добро и по-добро.

— И предполагам, че бихте искали да се върнете на служба при Том Гарнет — каза Стивън Арджънт.

— Милорд?

— Том Гарнет. Предполагам, че искате да се върнете в отряда му?

Според Кетол тримата изобщо не бяха напускали отряда на Том Гарнет; просто им бяха дали особено назначение, също както когато Том Гарнет ги бе изпратил напред на разузнаване при едно затишие в битката с проклетите от боговете Буболечки. Като си помисли човек, май точно тогава Том Гарнет бе заключил, че Кетол е водачът на тримата — и всъщност в онази работа беше, по силата на това, че бе син на лесничей.

— Всъщност, милорд, тримата го обсъдихме това и сме решили да, хм, решихме, ако може, да си получим заплащането още сега и да заминем на юг за Илит, да изчакаме топенето на ледовете там.

Началникът на мечовете повдигна вежда.

— В такова време? Студът е жесток, а вероятно ще стане и още по-зле. Гродан твърди, че идва нова буря — по-лоша от предишната. Горяните имат повече усет за такива неща дори от магьосниците. Според мен няма да е чак толкова зле, колкото подозира, но не бих заложил много на това. Във всеки случай не толкова, че да тръгна на път.

— Но...

— Ако Гродан е прав, виелицата може да ви хване по средата на пътя до Илит и до пролетта да няма никакво топене.

— Златото и среброто са хубави неща — продължи Началникът на мечовете. — Но не можеш да ги гориш, за да те топят. По-добре да имаш топло легло и храна отсам градските стени до пролетта, нали? — Арджънт се намръщи. — Освен това все още съм притеснен за барон Морей и дори да нямах изричните указания на граф Вандрос да се погрижа за безопасността му, пак бих предпочел да го пазите вие външните.

Да, Пайроджил и Дърайн бяха изтъкнали най-подробно защо Началникът на мечовете би предпочел тях. Но май не беше много уместно Кетол да навлиза в политиката точно сега и може би беше по-добре да се държи, все едно че не го е забелязал.

— Е, вярно, че успяваме досега да пазим барона, като се въртим тримата на пост всеки ден, но...

— Не помолихте капитан Гарнет да назначи други да пазят стаите му, докато спи — каза Началникът и кимна одобрително. — Въпрос на усърдие ли беше, или просто не вярвате на никой друг?

Кетол сви рамене.

— Казахте ни да опазим барона и го направихме.

— Свършихте си работата чудесно. Баронът още си е жив и работи над счетоводните книги, както трябва да бъде. Точно затова искам да ви задържа на този наряд поне докато той не напусне града ми или докато не свърши приближаващата се буря, което от двете дойде последно. — Арджънт разпери ръце. — Сигурен съм, че не сте толкова глупави да тръгнете на път в такова време, без да е наложително, а не е наложително. Освен това на графа може да му се наложи да привлече още наемници в тази проклета война, а не бих искал да се разчуе, че сме платили на трима души и сме ги отпратили от града да умрат в студовете. Няма да помогне за набора.

Кетол поклати глава. Знаеше, че Началникът на мечовете се шегува за последното: смъртта на наемници по каквато и да било причина нямаше много връзка с набора на други, освен ако не е заради глупостта на командирите им; златото беше важното — първо, последно и винаги. Все пак отвърна на шегата с уж сериозен тон:

— Няма да кажем нищо, сър. Няма да можем.

Арджънт запази усмивката си, но тя охладня.

— Сериозната ми тревога е, когато се разчуе, че сте настояли да ви се плати и сте напуснали Ламът точно сега, когато бурята

приближава. Ще почнат приказки, може да възникнат подозрения. Може да настане такава бъркотия, че нещата да излязат изпод контрол. — Поклати глава. — Та мисля, че най-добре за всички заинтересовани, включително и за вас тримата, ще е ако останете — поне докато и бурята, и Съветът приключат. — Вдигна очи към Кетол. — И не ме карай да настоявам.

— Не казвате, че не можем да си вземем парите и да си заминем, нали, милорд?

— Не. — Началникът на меча поклати глава. — И по-добре да не чувам, че съм намеквал подобни неща. — Присви очи и вдигна пръст. — Казвам само, че не съм в настроение да потушавам безсмислени вълнения сред наемниците, а точно това вероятно ще се случи, ако вие тримата седнете до камината на някоя кръчма и се разбърбите, че Началникът на мечовете не иска да ви плати веднага.

— Милорд, аз...

Арджънт вдигна ръка и го прекъсна.

— Ако вие тримата почукате на вратата на барон Морей и си поискате заплатата, той ще отвори счетоводните книги да види какво ви се дължи, а после ще отвори съкровищницата в мазето, за да ви плати всеки реал и всеки медник, който сте заработили. Не казвам, че не можете да го направите. Но казвам, че точно сега това няма да е най-умното.

Физиономията му беше по-ледена и от вятъра, нахлул в Орлово гнездо, въпреки усмивката... а може би точно заради нея.

— Колкото до барона — продължи той, — ще наредя на капитан Перлен да назначи стражи да пазят покоите му в замъка, за да можете тримата да имате малко свободно време, поне докато спи. Не би трябвало да е в опасност в леглото си... но искам вие тримата да го пазите да не му се случи нещо лошо през останалото време. Поне докато не свърши Съветът и не отмине бурята.

Арджънт наля още по чаша и вдигна своята за наздравица.

— Разбира се, стига да преживеем всичко това без произшествия, сигурен съм, че графът няма да възрази, ако изразя благодарността му със значителен бонус над договореното ви заплащане. Точно толкова, колкото съм сигурен, че целият този разговор ще си остане между теб и мен. — Усмивката му стана лукава. — Имаме ли някакъв проблем с това, Кетол?

— И ти какво каза? — Пайроджил затвори очи и поклати глава.

— Казах „да“. Ще останем поне докато не свърши Съветът и не отmine бурята — отвърна Кетол. — Кое то дойде последно. Опитах се да го накарам да се съгласи за което свърши първо, но той настоя.

Дърайн завъртя очи към тавана.

— Значи оставаме лепнати тук като гувернантки на негово баронство, готови да поемем вината, ако двамата с Люк Верхайен успеят да се наръгат с мечовете.

Пайроджил поклати глава.

— Само за още малко...

— Харесва ли ти? — Дърайн се намръщи.

— Не. Не ми харесва. Казвам, че можем да го изтърпим, поне засега. Дори не обвинявам Кетол, макар че се изкушавам. — Дърайн го изгледа въпросително. — Струва ми се, че Стивън Арджънт не му е оставил избор.

— Така си е — каза Кетол.

Пайроджил поклати глава.

— В края на краищата все някой трябваше да иде при Началника на мечовете и да попита за платата ни. Можеше да е всеки от трима ни. Трябваше да преценя, че Арджънт няма да се съгласи на това.

Дърайн го погледна объркано.

— Значи, макар да нямаме никакъв избор, всичко е наред, защото е още само за малко?

— Не — отвърна Пайроджил. Дърайн вече явно беше объркан.

— Какъв е проблемът?

— Проблемът е, че нещата вървят добре, това е проблемът.

— Проблемът е, че няма проблем?

Пайроджил кимна.

— М-да. Докато нещата вървят добре, той няма да иска да прави никакви промени. В края на краищата той просто седи временно на стола на графа. Не е граф на Ламът. Той просто иска граф Вандрос да се върне в града в същото състояние, в което го е напуснал — а ако е дошло време за освобождаване на наемници, Арджънт ще иска да остави графа да го направи, не да го прави самият той. — Сви рамене. — Доколкото той знае — доколкото всички ние знаем, — общата

щабна среща в Ябон ще реши дали корпусът на Ламът да се прати на север до Каменната планина, на запад до Калдара или Тит-Онака или другаде. Ужасно притеснително ще е — както за графа, така и за Началника на мечовете — ако херцогът реши да използва войската на графа, а Вандрос се върне и завари, че Началникът на мечовете е платил на всички наемници, които графът на Ламът току-що е обещал на херцога.

Пайроджил поклати глава.

— Не подценявайте Началника на мечовете и не се хващайте на приказките му „аз съм само Началник на мечовете“. Той е не просто войник или фехтовач, но и политик също така, и трябва да мисли като политик. Точно затова Вандрос го остави за свой заместник.

— Не ми харесва — промърмори Дърайн. — Не съм убеден, че вярвам на цялата тази история с гласеното убийство, но...

— Но не това е важното. — Пайроджил сви рамене. — От това, което ни разказа Началникът на мечовете, изглежда че просто е имало няколко злополуки, при които на барона му се е разминало, и мисля, че двамата с графа виждат заговори там, където ги няма... точно както Кетол сбърка малкото търкаляне в сеното на барон Морей с онова слугинче за нещо друго.

Ушите на Кетол пламнаха от срам.

— И какво правим тогава? — попита той. — Не можем да си тръгнем...

— Не можем, защото си казал, че няма ли? Цялата тази дивотия с благородството ти се отразява май.

— Не, но...

— Шшш. — Пайроджил помисли малко и поклати глава. — Обещанията нямат нищо общо с това. Ако решим да си тръгнем, най-добре ще е кротко да си вземем това, което е по нас, и да пришпорим конете. Да натискаме барона за пълната ни заплата няма да е разумно, не и след предупреждението на Началника на мечовете. Вероятно бихме могли да измъкнем малко пари за харч от капитан Гарнет — и може би все едно трябва да го направим, иначе ще започне да се чуди защо не сме го направили — но толкова. Отидем ли при барона, ако се случи нещо лошо, ще обвинят нас. На някой да му допада това? Искате ли да си тръгнем без парите си?

— Не. — Дърайн не се поколеба. — Мисля да си тръгнем с парите си. Когато си тръгнем.

— Или можем просто да зарежем загубите си и да се махнем оттук — предложи Пайроджил.

— Ти сериозен ли си, или го казваш само за да ме изкараш от кожата?

Пайроджил му отвърна с една от редките си усмивки:

— По малко и от двете, да речем. Е, тръгваме ли си?

— Не. — Дърайн поклати глава. — Вече казах, че не — колко пъти трябва да го повтарям. Кетол?

— Вече казах на Началника на мечовете, че оставаме.

— М-да — каза Пайроджил. — Но тогава те е питал той. Сега те питам аз. Махаме ли се, или оставаме?

На Кетол също не му харесваше идеята да си тръгнат без заплатите. Успели бяха да натрупат доста пари, наред с плячкосаното от мъртвите и онова, което бяха успели да спечелят от комар и да свият по време на кръчмарски боеве, да не говорим за кесията, която му беше дал барон Мондегрин, но графът на Ламът плащаше добре — а да оставят зад гърба си толкова злато и сребро щеше да означава да им се наложи много скоро да си потърсят нов работодател. Освен това в цялата тази работа нещо като че ли не беше наред.

Не ставаше дума за Морей при това — за барона на Кетол изобщо не му пукаше, — но се добавяше и усложнението около лейди Мондегрин. Просто бе обещал на мъжа ѝ, че ще я пази, и да избяга сега... е, нередно му се струваше някак.

— Оставаме — отвърна най-сетне с въздишка. — А и този бонус... Проклятие. Май тази дивотия с благородството наистина започваше да му се отразява.

ГЛАВА 5

БУРЯ

Бурята връхлетя здраво.

Започна внезапно, скоро след онова, което трябваше да е изгрев-слънце, и с такъв оглушителен трясък на ненавременната гръмотевица, че разтърси и пробуди Дърайн от първия свестен нощен сън от... и той не помнеше вече от колко време. Макар светкавиците и гръмотевиците след няколко часа да стихнаха, бурята набираше сила и Дърайн трябваше да се загърне в най-дебелото си наметало, за да се добере от казармата до цитаделата в смътната сивкава светлина, превит срещу вятъра.

В калната стая до страничния вход му се стори нелепо горещо. Нелепо и глупаво. Въпреки тлеещата жарава в малкия железен мангал на триножника водата в дървеното ведро беше толкова замръзнала, че можеше да вдигне цялото ведро с черпака.

Помисли дали да не влезе с връхните си ботуши — тук щяха да се вкочанят от студа, — но реши, че е най-добре да направи като всички, и ги окачи на една кука на стената над мангала, та дано поне да се запазят достатъчно топли, за да може да ги навлече върху другите, без замръзналото зебло да се счупи. До тях окачи дебелото си наметало, пъкна под колана си ръкавиците от бича кожа, подплатени със заешка козина, и тръгна през преддверието покрай треперещата стража.

Не му харесваше, че трябва да си остави наметалото и скритото в него злато, но то сигурно нямаше да пострада — а определено щеше да е най-добре да не изглежда прекалено загрижен за него, за да не подсети някого да го опипа.

Вътре положението беше по-малко отчаяно, отколкото навън, но не много.

Навън вятърът виеше като ранен звяр, не намерил достатъчно приличие да се махне някъде и да си умре кротко. Дращеше яростно по стените и прозорците на цитаделата и се мъчеше да нахлуе.

Единственото дребно удоволствие, което можеше да намери в цялото това положение, бе мисълта, че всякакви цурани и Буболечки в горите вероятно вече са се вкочанили от студ.

Всички кепенци на замъка отдавна бяха здраво затворени и залостени. При все това снегът се промъкваше през всяка незапушена напълно пукнатина. Ако огньовете в камините — Пайроджил ги беше преброил две дузини, макар Дърайн да беше сигурен, че е пропуснал няколко — не се поддържаха от легиони слуги, нямаше съмнение, че вятърът, нахлуващ през комините, щеше да ги е угасил до един.

При все това злобният и навяващ сняг вятър успяваше да се промъкне през комините покрай прациящите огньовете, внасяше локви вода по пода пред всяка камина и килимите вече бяха навити и прибрани, за да не подгизнат и да изгният, преди да е дошла пролетта.

През малкото време, което оставаше на слугите в замъка между запушването с кал на невидимите доскоро пукнатини между камъните — особено около рамките на прозорците, — те неуморно бършеха пред големите огнища, където седяха струпани благородниците, а други слуги непрекъснато им носеха котлета с горещо кафе, чай и бульон.

Това Дърайн не го разбираше съвсем. Той самият щеше просто да си седи близо до огъня и нямаше да прави нищо, което би го принудило да се движи. В края на краищата бързо щяха да загубят топлината, която щяха да спечелят от течностите, в леденостудените нужници. Благородниците обаче сигурно щяха да се облекчават в „гърмящите гърнета“ в сравнително топлите си стаи, вместо да им се налага да разкопчават благородните си цепки — или още по-лошо, да им се налага да полагат голите си разтреперани благородни задници на замръзналата седалка в нужника и после да разберат, че са залепнали.

Ако Дърайн имаше избор, сигурно изобщо нямаше да напусне стаята си.

Благородниците, от друга страна, се оказаха ранобудни, но дали това бе обичайно, или бе заради същите гръмотевици, които бяха вдигнали и него от леглото, това не можеше да каже.

Влезе в голямата зала и забеляза, че барон Верхайен е реквизирил няколко стола най-близо до голямата камина, вградена в северната стена, и тихо мърмори над димящата си халба с Началника на мечовете и други двама благородници, чиито имена не можеше да

си спомни. Трудно беше да ги запомни всички, а и навярно не си заслужаваше. Опитът го бе научил, че сблъска ли се човек с някого от тях, трябва само да сведе поглед, да се чукне по челото, да измърмори едно „м'лорд“ и да си продължи по пътя — освен ако не го убиваш, разбира се, но тъй или иначе не беше много важно дали му помниш името, или не.

При други обстоятелства щеше да е разумно да отдели малко време да прецени при кого от бароните може би си струва да се хване човек на служба. Но след като тримата щяха да се махнат от Ламът при първа възможност, защо да си прави труда?

Барон Ерик Фолсон беше лесен за запомняне със суровия си поглед и острата, добре очертана брадичка. Когато не се движеше — а повечето време като че ли стоеше замръзнал в някаква поза, — приличаше на портрет на знатен владетел. Също тъй погледът му повечето време явно оставаше прикован в цепката на бюста на лейди Мондегрийн — тя си го показваше щедро въпреки студа. Ръцете му също като че ли лесно успяваха да се доберат до ръката или рамото ѝ, или извивката на бедрото — нещо, което всъщност не беше грижа на Дърайн, а и след като дамата непрекъснато му се усмихваше и кимаше, докато той ѝ говореше, явно и тя не се притесняваше.

Погледът ѝ за миг засече Дърайн и тя му хвърли бърза усмивка и му кимна, преди отново да се върне към разговора си с барон Фолсон.

Берел Лангахан, който стоеше срещу лейди Мондегрийн, беше забележителен по причини, противоположни на тези, заради които Фолсон се набиваше на очи. Лангахан беше нисък, дебел и плешив, с кафяв загар от дългите години, прекарани на открито, с вид по-скоро на преуспяващ селяк, отколкото на благородник. Под тлъстините притежаваше онази здравина и жилавост, подсказващи, че си е спечелил пълнотата по-скоро от трупаш мускули труд и здраво ядене, отколкото от леност и отпуснатост. Изобщо нямаше да прилича на благородник, още по-малко на дворецов, ако не бяха пръстените със скъпоценни камъни, отрупали месестите му пръсти, и скъпото, дълго до коленете и общито с хермелинова кожа палто, което му даваше възможност да стои по-далече от огъня.

Как и защо един дворецов благородник, човек, който уж трябваше да е прекарал повечето си зрял живот в замъка на принц Ерланд в Крондор, можеше да прилича на работещ по нивите селяк бе нещо,

което зачовърка любопитството на Дърайн. Но събралото се благородничество не му обръщаше никакво внимание, все едно че бе част от мебелировката, и вместо да се спре и да помисли как да зададе този нахален въпрос, без да нанесе оскърбление, той продължи през Голямата зала и после по коридора към западното крило.

Все пак бе дошло утрото и беше време да смени домашната гвардия, пазеща пред вратата на барон Морей, докато той спи. На вратата нямаше пост, а самата врата беше отворена. Проклятие.

Дърайн нахлу вътре и стресна едно младо слугинче толкова, че то изтърва наръча дърва на каменния под.

— Къде е баронът? — попита той кротко. Нямаше смисъл да плаши момичето повече. Ясно беше, че баронът е излязъл — леглото му беше оправено, а на масичката до леглото стоеше поднос с остатъци от ядене. — В съкровищницата ли е вече?

Дърайн не беше съвсем наясно с подробностите, но някои от счетоводните книги явно никога не напуснаха хранилището в подземие на замъка, докато баронът, съвсем разбираемо, предпочиташе да работи над другите в сравнителното удобство на малкото си жилище вместо във влажното и студено подземие.

Тя поклати глава и изсумтя:

— Не е твоя работа къде ходи негово благородие.

Какво пък, с вежливостта — дотук.

— Тогава идвай с мен и да видим дали Началникът на мечовете смята, че е моя работа, и дали ще ти е благодарен, че криеш това от мен. — Пристъпи, за да я хване под мишницата, но спря, щом момичето ококори очи.

— Началникът на мечовете?

Дърайн кимна.

— В случай, че никой не ти го е казал, лично той назначи Кетол, Пайроджил и мен да се грижим за сигурността на барона и докладваме пряко на него, ако има проблем.

Е, Стивън Арджънт не беше казал точно това, но се подразбираше от решението му не само да ги задържи, но и да не ги върне в отряда на Том Гарнет. Изобщо нямаше да му хрумне да се прави на важен пред капитана, но с това слугинче беше друго.

— Ами тогава... — почна тя и хвърли бърз поглед към вратата. — Само че първо трябва да попитам тат... може ли първо да попитам

иконома?

Дърайн бе забелязал лекото издуване на корема ѝ под блузата, но просто го бе приписал на редовното хранене в цитаделата. Тази явно бе дъщерята на Иривън, бременната, и се чувстваше в правото си да гледа отвисоко на прост войник, който при това не носи ламътски табард, камо ли нашивки за ранг.

— Щом искаш — стига да е наблизно. Стивън Арджънт е на долния етаж, в Голямата зала.

Момичето посегна към връвта на звънеца до леглото и я дръпна бързо три пъти, после два пъти, шест пъти и след това — веднъж. Дърайн не попита за шифъра, но какъвто и да беше, оказа се ефикасен, защото след по-малко от минута мрачната физиономия на Иривън се показва на вратата.

— Баронът — попита Дърайн без предисловия. — Къде е?

— Барон Морей? — Иривън се намръщи. — Не ти ли е казал? Мислех, че вие тримата трябва да сте специалната му охрана.

„И аз така мислех“.

— Какво да ми е казал?

Иривън сви рамене.

— Дойде вестоносец, малко преди разсъмване. Имало проблем в резиденцията на барона — на улица „Черния лебед“, мисля, че там беше — и той реши сам да отиде и да види.

— Навън? В тоя студ?

Страхотно. Ако баронът замръзнеше до смърт оттук до „Черния лебед“, Дърайн не сей съмняваше кого ще обвинят. Обърна се и излезе от стаята без повече приказки. Този ден не започваше добре.

Пайроджил се подхлъзна и падна отново — помъчи се да задържи наметалото си загърнато с две ръце и се извъртя, за да падне на дясната си страна — на камата си, за да натърти още дясното си бедро, вместо на лявата върху меча, та да натърти още лявото.

Силни ръце му помогнаха да се изправи, но не и преди половин тон сняг да се изсипе през разтворената предница на наметалото му и под туниката. Беше увил дебел шал около врата си с цел да се опази по-малко студен отвътре — топлото бе невъзможно, — но не се бе сетил да пришие проклетия шал за туниката, а и нямаше да има време,

дори да се беше сетил, и при всяко падане снегът намираше възможност да полази все по-близо до сърцето му и се възползваше от нея.

Снегът си беше такъв.

Вятърът от запад си имаше характер и характерът му бе жесток. Подхванал беше снега и бе превърнал всяка грапавина по дългата улица към града в пряспа, дълбока поне до коленете и често пъти стигаща до кръста, и много злобно беше отъпкал снега толкова здраво, че бе невъзможно човек лесно да изгази през него, но не достатъчно, за да издържи дори тежината на Кетол. Ако бяха отцепили направо през преспите, това щеше да ги изтощи, преди да са стигнали и до средата на пътя до улица „Черния лебед“. Добирането им до нея бе въпрос на непрекъснати маневри около преспите като три бойни кораба, кръстосващи през плитки води, за да избегнат пясъчните наноси.

Не беше никак изненадващо, че улиците бяха почти пуссти; редки минувачи се тътреха нанякъде, но никой не спираше, за да се опита да въвлече тримата в разговор.

Не че в момента им беше много до разговор. А и какво щяха да си кажат? „Голям студ, а?“

Продължиха напред, дойде ред на Дърайн да падне, а Кетол и Пайроджил на свой ред му помогнаха да стане. Не беше добре човек да се надигне на ръце, та да стане сам: това само гарантираше, че ще си напълни ръкавите със сняг.

Но беше добре да имаш приятели, макар и тромави с толкова дрехи и с бради и вежди, затрупани с лед и сняг.

Кетол изтупа с юмрук дървената табела пред портата на следващата къща и поклати глава, щом снегът падна и се откри гербът — никой от тях не знаеше чий е. Сигурно трябваше да се опитат да хванат някой местен водач — макар че кой щеше да е толкова глупав да излезе навън в това време, освен пред острието на меч?

„Просто хванете по пътя до същинския град, после по Висока улица и ще стигнете до «Черния лебед» — беше им казал пазачът-идиот. — И гледате за герба на барон Морей с лисицата и кръга на дървената табела пред портата“.

Не беше казал, че всички гербове по табелите от източната страна на улицата са обърнати на запад и че снегът ги е затрупал всичките, и само чувството за честност убеди Пайроджил, че пазачът

вероятно не бе помислил за това повече от самия него, макар че се опитваше да се стопли малко с живата картинка как трие лицето на оня тъпанар във всяка от заснежените табели.

Освен това бяха разбрали, че началото на улица „Черния лебед“ е срещу кръчмата „Счупеният зъб“, а на Кетол можеше да се разчита, че ще намери всяко място, където е стъпвал — особено кръчма, — с вързани очи.

Или почти. Слънцето трябваше вече да е високо в небето, а не си вършете работата. През виелицата успяваше вяло да се промуши само смътна разсеяна сива светлина, подсилвана от време на време от блясък на мълния от изток, последван от далечен глух гръм като на ръмжащ звяр.

Знакът на следващата табела представляваше три застъпващи се сребърни диска — така поне реши Пайроджил, — а на другата след нея за щастие бе свирепата лисица на Морей в златния ѝ кръг.

Трябваше и тримата да натиснат портата срещу навения сняг и пак я отвориха само толкова, колкото да влязат. Не беше залостена отвътре, което беше логично, след като навесът за пазача беше празен, навярно както обикновено. Стените на градския дом на един благородник не бяха предназначени да пазят от нашественически армии в края на краищата, а по-скоро да обезкуражават възможните крадци, както и да осигуряват известна изолираност от външния свят. Тази дори нямаше пасаж от вътрешната страна и Пайроджил се зачуди дали под снега се крият парчета натрошено стъкло, взидани по върха на стената, или крадците в Ламът просто са твърде вежливи, за да посягат на имущество на благородник, докато той спи.

Не че точно днес навън щеше да има много крадци. Денят беше лош за обири, защото със сигурност всеки, благородник или простосмъртен, стига да имаше избор или капка ум в главата, щеше да си стои у дома, колкото може по-на топло.

Имението на барона беше от по-малките според благородническия стандарт: само една двуетажна каменна сграда с двуетажни пристройки от плет и глина от двете страни. Другата сграда оттатък главната вероятно служеше за жилища на слугите, защото отсамната, видима смътно през навяващия сняг, имаше големите врати на конюшня и може би бе приютявала преди и личната охрана на Морей — човек не може да очаква, че Военният ковчезник ще тръгне

на път без свитата си, — преди повечето бойци да бъдат привлечени на пряка служба на графа.

Прозорците на главната сграда бяха здраво затворени и малкото цепнатини по кепенците бяха запушени със сняг, но искрите и пушекът от комините показваха, че сградата е обитавана, макар че вятърът и снегът бързо ги загасваха и разпръсваха пушека.

Дървеният навес над вратата все пак предлагаше някакъв заслон от вятъра; тримата изкачиха стъпалата и се скупчиха под него.

Дърайн заудря с юмрук по дебелия дъбов врата. Чукче нямаше — гостите явно се посрещаха още на външната порта.

Не им отвърна сърдит глас, нито се чу: „Кой е“. Вратата просто изведнъж се отвори навътре... и барон Морей стоеше зад нея, само по туника и панталони, с меч в едната ръка и кама в другата.

— Кой е? — Гласът му бе студен почти колкото температурата навън.

Дърайн отстъпи назад и вдигна ръце.

— Спокойно, милорд — ние тримата сме.

Морей свали оръжията, а Пайроджил се изруга наум за несъобразителността си. Да, беше само Морей, но ако се бе оказал някой друг, някой със зли намерения, щеше да успее да промуши Дърайн, докато той и Кетол извадят оръжията си.

Ставаше небрежен, а това беше лошо. Е, другите двама поне се оказаха по-разумни — забеляза, че Кетол и Дърайн са извадили камите си и ги държат обърнати и долепени до ръцете, за да не ги види онзи, който им отвори.

— Добре, не стойте така да влиза виелицата, влезте — каза Морей. Обърна се и повиши глас: — Няма повод за безпокойство, само тримата флибустиери, които ми натрапи графът. — Гласът му отекна високо, за да се чуе през затворената врата на преддверието и в самия дом.

Пристъпиха в преддверието и Пайроджил затвори вратата, а Кетол и Дърайн дискретно прибраха ножовете в каниите.

Морей мина през следващата врата и ги прикани с ръка да го последват. Влязоха направо в нещо, което сигурно се водеше „Голямата зала“, макар да беше десет пъти по-малка от залата в замък на Ламът.

Вътре имаше двайсетина мъже и жени на всевъзможна възраст — от старец с побеляла брада и в ратайско облекло, който седеше на големия стол пред огнището, увит в одеяло, до двете заспали бебета, които държеше. На шиш в огнището се въртеше грамаден бут, а до един огромен железен котел шетаха две трийсетинагодишни жени и десетгодишно момче.

— Е, свалйте ги тези дебели наметала и влизайте. Можете да свалите връхните си ботуши, след като се постоплите — каза Морей.

Тримата седнаха пред огъня. Пайроджил и Дърайн преметнаха оръжейните си колани на гърбовете на столовете си, а Кетол само изпружи дългите си крака, седнал на плъстената възглавница на пода. Поднесоха им димящи чаши кешийско кафе.

Пайроджил предпочиташе чай, но горещата течност си е гореща течност, чашата стопли изтръпналите му пръсти, а кафето не опари съвсем гърлото му. Освен това кешийското кафе бе рядкост толкова далече на север, което правеше напитката приятна.

Морей беше отишъл в другия край на залата и говореше тихо с двама едри мъжаги. Когато се върна при огъня, Пайроджил понечи да стане.

— Седи, седи. Навън е отврат и сте замръзнали. — Морей го погледна намръщено. — Какво ви накара да излезете от топлия замък в такъв ден?

— Канех се да ви попитам същото, милорд.

Морей изсумтя.

— Все едно че е ваша грижа къде ходя и какво правя.

— Моля да не се обиждате, милорд, но е точно наша грижа, по заповед на самия граф Вандрос. От нас се очаква да ви пазим...

— В ден като този не мисля, че по улиците на Ламът ще гъмжи от цурански убийци — каза Морей. — Ако изобщо има такива, в което много се съмнявам. Да, не съм единственият барон в Ламът, когото пазят външни бойци. Трябва да чуете оплакванията на Верхайен — а той се оплаква пред всеки, склонен да го слуша — как неговите бойци ги взели на служба при графа и му оставили за охрана само един капрал. Но не виждам охраната на другите да се мотае в стаите им или... да им прекъсва съня. — Хвърли ядосан поглед на Кетол. — Но тази тема ще я обсъдим друг път. Причината да съм тук е, че получих вест в замъка. — Махна с ръка към отсрещната стена. — Мълния

ударила покрива на слугинските жилища. Сигурно е щяла да подпали цялата сграда, ако виелицата не е потушила огъня, но все едно, една таванска греда е паднала на втория етаж и в момента цялата сграда сигурно е на лед.

Пайроджил кимна.

— И човекът ви е помолил за разрешение да премести слугите във вашата в главната сграда, заради бурята?

— Ха! — Леденото изражение се върна на лицето на Морей. — Ако беше излязъл такъв идиот, че да остави слугите да замръзнат, докато чака за разрешение да ги прибере тук, нямаше да му се размине само с изгонване, уверявам ви. — Лицето му омекна, щом очите му се изместиха от Кетол към двете бебчета, спящи кротко в ръцете на стареца. — Не, просто ми съобщи, че ги е преместил всички тук. Почувствах, че е мой дълг поне да видя дали всичко е наред. Толкова наред, колкото позволяват обстоятелствата. — Поклати глава. — Съмнявам се, че ще можем да върнем слугите в жилищата им до пролетта, а вероятно ще трябва и да възстановим цялата постройка, преди да се нанесат. С Ена и бебетата й, настанени тук в спалнята ми, е повече от вероятно да ми се наложи да прекарам следващите месеци в замъка и един миг да не мога да остана насаме под собствения си покрив поне до лятото. — Поклати глава. — Е, това достатъчно ли ви е? Или трябва да им кажа и че ми се ще да прокълна собствения си баща, че е стискал петаците и е наредил пристройките да са от кирпич, вместо от здрав камък?

Всъщност на това нямаше отговор и баронът изчака само миг, преди да изсумти раздражено и да продължи:

— Ако вие тримата не бяхте хукнали навън в най-лошата буря, която съм виждал, след час щяхте да ме намерите пак в замъка при счетоводните книги, където ми е мястото. — Изгледа ги ядосано. — И свършихте страхотна, страхотна работа: забавихте ме. Току-що пратих слуги да намерят някакви сухи дрехи за трима ви и ще трябва да ви изчакам да се стоплите и преоблечете, преди да тръгна обратно, иначе ще хукнете след мен и ще измръзнете до смърт, нали?

— Ами, честно казано, щом тръгнете, тръгваме с вас, милорд — каза Пайроджил. — Това ни е работата в края на краищата, макар да съжалявам, че ви създадохме толкова неприятности.

— О, я си пий кафето — изсумтя Морей.

Обърна се и се отдалечи. Спогледа се с готвача и му посочи към тримата и към храната на огнището. Готвачът кимна, а баронът напусна залата, строг и официален както винаги.

Пайроджил замълча, отпи от кафето и погледна другарите си.

Дърайн сви рамене, Кетол се усмихна.

Толкова по-добре, че им плащаха да пазят барон Морей, вместо да го убият например, реши Пайроджил.

Щеше да го направи, разбира се, но нямаше да му е добре.

За голяма своя изненада разбра, че този барон всъщност започва да му допада.

Пътят обратно до замъка се оказа по-тежък, отколкото на идване.

Ако не друго, бурята се беше усилила. Невъзможно беше да се разбере колко от снега е нов и колко просто вятърът го загребва и го хвърля по тях: преспите почти се стапяха и след това мигновено се престрояваха и растяха под напора на виелицата.

Опасно беше да спират дори за миг; пръстите на Пайроджил отдавна бяха престанали да го болят и вече ги усещаше почти горещи, а това означаваше, че до измръзването остава съвсем малко.

Водеше Кетол и постоянно се обръщаше да се увери, че другите не са се изгубили. Дори когато вятърът не биеше право в очите му, можеше да вижда само на няколко стъпки, а всички следи, които бяха оставили на идване, бяха заличени. Дърайн беше следващият. Пайроджил бе настоял Морей да тръгне плътно зад едрия мъж. Този път поне баронът не възрази, поне на глас. А след като Морей стъпваше по петите на Дърайн, туловището на гиганта го засланяше поне отчасти.

Пайроджил вървеше последен и се мъчеше да води напразната битка да задържи наметалото плътно около себе си. Затоплянето му при огъня се беше оказало грешка: само на няколко стъпки от вратата наметалото беше подгизнало и бе утроило тежината си с натрупания сняг и лед.

На излизане от замъка поне се бяха движили главно на изток и бурята, колкото и силно да виеше и ръмжеше, беше откъм гърба им. Но сега се движеха срещу вятъра и той биеше право в лицето, все едно се

мъчеше да зашемети Пайроджил, да му изтръгне наметалото и да го направи на ледена шушулка.

Изкачването по хълма бе най-тежката част, но макар пътят да беше напълно изложен на виелицата и снежните преспи да се извиваха като гигантски заровени влечуги, Пайроджил поне можеше да извърне лице от вятъра за няколко стъпки и качулката на наметалото му да го опази донякъде от свирепите му зъби.

Най-доброто в цялата работа беше мисълта за онова, което ги чакаше вътре: топлина, доста смътно понятие в момента, докато вятърът набиваше лед във всяка пролука, до която успяваше да се добере. Всяка стъпка като че ли ставаше все по-бавна, все едно че Пайроджил бе попаднал в капана на някакво зло заклинание.

Тътреше се стъпка след стъпка напред.

След цяла вечност преместване първо на десния крак, след него левия, после спиране за миг, колкото да си поемеш дъх, отпред най-сетне се появи портата. А после той тичаше като другите трима през двора с толкова изтръпнали крака, че само допреди миг бе готов да се закълне, че са негодни дори за вървене, камо ли за бягане. Накрая се озоваха вътре. В замръзналата, но по-топла отколкото навън стая. Свлякоха се на пейките, задъхани като псета.

— Бихте ли благоволил да ми направите една голяма услуга, милорд? — каза накрая Пайроджил, след като намери сили да изкара думите между задъханите вдишвания.

— Зависи от услугата — отвърна Морей, задъхан почти колкото него.

Пресегна се надолу да развърже връхните платнени ботуши, но веднага се изправи и се подпря на стената. Изглеждаше състарен с поне двайсетина години. Вятърът бе изцедил всякакъв цвят от лицето му и бе покрил с лед мустаците, брадата и дори веждите му. Беше смъкнал ръкавиците си и зачопли леда с пръсти, после покри ушите си с длани и за миг Пайроджил си помисли, че се опитва да му каже, че не иска да слуша, но се сети, че баронът просто иска да стопли замръзналите си уши.

— Е, казвай.

— Ако пак получите вест от дома си — или ако някой ви предложи да излезете отново навън в тази буря, — ще бъдете ли така

добър да кажете нещо в смисъл: „Моля ви, оправете се с това, а аз ще изляза да видя, след като свършите и след като бурята отmine“?

Морей кимна и почти се усмихна.

— Има нещо разумно в това. Наведе се да развърже връхните си ботуши. Изтръпналите му пръсти го затрудниха с възлите. — М-да, има нещо разумно в това.

Лейди Мондегрийн му махна от мястото си до Лангахан и Фолсон, и още един благородник, когото не познаваше.

Май трябваше да направи още една обиколка на Голямата зала. Беше разделена на две по средата от дълга маса, с добавени към нея няколко по-малки, свалени от таванското.

— Кетол, чух, че тази сутрин сте имали доста интересно приключение.

— Ами, имал съм и по-приятни моменти, милейди.

Факт. Върхът на дясното му ухо все още беше изтръпнал — щеше да е интересно да се види дали ще се изпери, или ще почернее — но пълният комплект пръсти на ръцете и краката работеше, макар вървенето все още да беше болезнено.

По настояване на Морей отец Райли, жрецът на Асталон, прегледа и тримата и накрая ги обяви за здрави — но само след като настоя всички да подържат поне по няколко минути босите си стъпала в дъбово корито, пълно с ароматизирана вода, която жрецът поддържаше гореща, като непрекъснато пъхаше в нея нажежения на мангала ръжен, мърмореше нещо и ръсеше билки от една кожена торба.

Дали беше от заклинанията, или просто от самата блажено гореща вода, но цветът на ходилата на Кетол се върна, което беше добре, както и усещането — съмнително удоволствие. Сега беше обут в нелепи чехли от лисича кожа, доставени от иконома, докато ботушите му изсъхнат.

Макар че го болеше, Кетол дълго се смя, когато повикаха отец Райли в кулата — някакъв тъп слуга беше пробвал да оближе леда по камъка на източната стена и езикът му се беше залепил.

Благородникът, чието име Кетол не знаеше, изсумтя презрително:

— Цялата ви пасмина заслужава по-лошо от това, което ви сполетя. Защо ще излиза човек навън в тая фъртуна, ако не му се налага?

Беше нисък и слаб, с грижливо подкастрирана черна брада, подсказваща, че брадичката му не е много изпъкнала и му се налага да я подчертае с космите, и като че ли с неизменно подигравателна усмивка, което пък подсказваше, че е неразумно човек да го коментира — не че Кетол щеше да го направи.

Лейди Мондегрийн повдигна вежда.

— Сержант Кетол, познавате ли се с барон Едвин от Визтрия?

Кетол за сетен път не я поправи за несъществуващото повишение; само поклати глава.

— Не, не съм имал тази чест.

— Вие сте един от тримата флибустиери, които излязоха в бурята след барон Морей, доколкото разбрах? — рече Едвин Визтрия и поклати глава. — Е, всяка минута се ражда по един глупак, както винаги съм казвал на слугата си — най-мързеливия тъпак в цяла Триагия, — а вече искрено мога да добавя, че в следващата минута се раждат още трима глупаци, които ще последват първия в буря, която може да смрази ташаците и на кучи син!

Лангахан поклати глава и кимна към лейди Мондегрийн.

— Моля ви...

— О, съжалявам. — Визтрия бързо се обърна към дамата и наведе глава. — Моля да ме извините, милейди, за... цветистата фраза.

Тя се засмя. Имаше приятен смях, напомняше на Кетол за далечни звънчета.

— Винаги съм намирала вашите... цветисти фрази за доста чаровни, Едвин. И искрено се надявам, че няма да се въздържате за моя сметка.

Барон Визтрия отново се обърна към Кетол.

— Предполагам, че вие тримата сте си казали няколко думи помежду си за глупостта на Морей. — За миг се навъси още повече.

— Не сме от хората, които критикуват знатните особи, милорд.

— Ха! Не и пред благородни уши, да. Но изобщо не се съмнявам, че помежду си говорите доста по-откровено, макар че ще сте още по-голям глупак да го признаете във възпитана компания, отколкото се оказахте с това, че сте последвали Морей в тая виелица. — Бръкна в

джобовете на дългото си до коленете палто и изгледа строго Кетол, готов сякаш да го смъмри, ако дръзне да възрази.

Кетол си замълча.

— Струва ми се, че имаш да кажеш нещо, човече, тъй че давай — подкани го Лангахан.

Фолсон кимна.

— Аз също съм любопитен — явно не се включвате във всеобщото осъждане на глупостта на Ернест Морей тази сутрин и съм любопитен защо. Освен че не искате да критикувате благородник.

Какво пък, все трябваше да дойде момент, в който човек да си каже каквото мисли пред благородници, и ако този не беше такъв, то Кетол не знаеше кой може да е.

— Ами, баронът е бил известен рано тази сутрин, че се е срутил покривът на една от пристройките на дома му...

— Конюшните ли? — Фолсон кимна. — Казах му последния път, когато му гостувах, че според мен има нужда от нов покрив. Не че някой ме слуша изобщо.

— Не, милорд. Жилищата за слугите. Почувствал се е задължен да види лично положението въпреки неудобствата с вървенето в тази фър...

— Неудобства ли? — Визтрия повдигна вежда. — На мен тази дума ми изглежда доста слаба за тътрене в такава виелица.

Кетол сви рамене.

— Неудобно си беше, вярно. Но исках да кажа, че баронът не беше излязъл навън без причина. Почувствал се е задължен да се погрижи за слугите си. — Някак си му беше странно, че защитава Морей.

— И те добре ли са? — попита лейди Мондегрийн.

— Всички са наред, доколкото можах да преценя — отвърна Кетол. — Някои са поуплашени, но мисля, че...

— И на мен да ми падне покрив на главата, сигурно доста ще се притесня — прекъсна го Визтрия. — А съм прословут със самообладанието си.

Лангахан изсумтя презрително. Визтрия го изгледа навъсено. Кетол се зачуди дали това е просто за да убеди местните, че двамата дворцови барони са тук, за да се държат взаимно под око, или наистина се ненавиждат. Все едно, не беше в стила на вицецаря да ги

е пратил, за да шпионират бароните на Ламът. Или беше? Кетол от дълго време се опитваше да се научи да разсъждава като Пайроджил, макар че обикновено от усилието само го заболяваше глава. И сега почна да го боли.

— Продължете, Кетол — подкани го лейди Мондегрийн.

— Ами, сигурно има няколко измръзвания, но слугите вече са настанени в залата, сигурно до след като се стопят снеговете. Всъщност мисля, че в дома на барона може би им е дори малко по-топло, отколкото тук.

— М-да, това ламътско топене, за което непрекъснато слушаме, но май така и няма да го видим — рече Визтрия и потръпна театрално. — Аз лично бих предпочел сега да съм си в Крондор, където човек може да се облекчи в нужника, без да се притеснява, че висулка пикня може да прониже някой нещастен тъпак, докато се опитва да почисти купчината говна отдолу — отново моля за извинение, милейди.

— Карла, моля — отвърна тя. — Мисля, че само днес ви помолих поне сто пъти да ме наричате на малко име, Едвард.

— Едвин.

— Е, щом няма да използвате малкото ми име, едва ли можете да очаквате, че ще запомня правилно вашето. — Усмивката ѝ беше закачлива.

Фолсон гледаше Кетол напрегнато.

— Значи барон Морей дръзва да тръгне в бурята само за да се увери, че никой от слугите му не е пострадал? Интересно.

— Интересно, да, но какво ви говори това? — каза Визтрия с неизменно презрителната маска на лицето си. — Ако попитате барон Верхайен, залагам шест мои сребърни реала срещу ваш бронзов петак, че ще ви каже, че единствената причина барон Морей да излезе навън в бурята е всички събрани тук да чуят, че е от хората, готови да излязат в този ужас, за да се погрижат за здравето на слугите си.

Лангахан килна плешивата си глава на една страна.

— Убеден сте, че всичко това е само показност? — Гласът му бе изпълнен с укор.

— Не съм убеден нито в едното, нито в другото, а и няма да допусна да бъда въввлечен в тази вражда, имам си достатъчно свои проблеми, за да си търся и нови — изсумтя Визтрия. — Но и не приемам също така версия, разказана от някакъв наемник, за изсечена

на камък. — Изгледа презрително Кетол. — Вие още ли сте тук? Не трябва ли да стоите някъде на стража, или да тичате по някоя нещастна мръсница, или да вършите нещо друго войнишко?

— Моля за извинение, господа и лейди. — Кетол се поклони и се отдалечи.

Пайроджил слизаше по хлъзгавите от леда стъпала много предпазливо — от време на време прилякаше да остави фенера на долното стъпало, за да може да си помага с ръце на най-трудните места. Надяваше се, че връщането ще е по-леко.

Мигащата светлина на фенера показваше, че залостените килии са празни. Пайроджил нямаше представа какво е нормалното състояние на килиите или защо един благородник ще хвърля някого в килия, вместо да заповяда някой просто да му пререже гърлото. Все пак имаше нещо, което му се струваше повече от крайно странно в това, че затворът и съкровищницата бяха в една и съща част на замъка.

Всички светилници, висящи от голите греди, бяха запалени и пушекът им бе застинал на сивкава мъгла под тавана. Пайроджил се запровира покрай купища бурета към задната част на подземиеето. Някакво шумолене го сепна, но реши, че е само плъх — а ако Началникът на мечовете и Том Гарнет искаха плъховете тук да бъдат избити, можеха да си намерят някой друг за тази работа.

Единственото, което Пайроджил се канеше да убие за днес, бе една бутилка вино, щеше да я извади от един сандък на връщане, след като Кетол слезеше да го смени, както той сега сменяше Дърайн в подземиеето. Не от хубавите бутилки по рафтовете, изпънати от едната стена до другата — тях със сигурност държаха на отчет, а нямаше никакво желание да го хванат с рядка бутилка с някакво чудесно червено, което графът би пожелал на масата си, щом се върне в Ябон, но не мислеше, че някой ще възрази, ако си свие бутилчица евтино от някой сандък и си пийне, че да заспи по-лесно.

Отбеляза си наум да си обуе най-дебелите чорапи — може би два чифта — и след това и ботушите, преди да се напие и да заспи. На ботушите щеше да им трябва поне цял ден, докато изсъхнат добре, и ако не се погрижеше да са опънати, докато се сушат, щяха да се свият, а болящите стъпала определено бяха по-евтини от нови ботуши.

Стигна до отсрещния край на тъмното мазе. Вратата на стаята пред съкровищницата беше затворена. Той почука и след няколко мига капакът на решетъчното прозорче се смъкна — но не се появи лице.

— Здравсти, Дърайн — каза той. — Аз съм.

Широкото лице на Дърайн най-сетне се появи в прозорчето. После той отвори вратата и пусна Пайроджил да влезе.

Морей като че ли не ги забеляза; беше се изгърбил над някакви хартии върху бюрото в другия край, точно до желязната врата за същинската съкровищница. Вляво от бюрото примигваше фенер с изкусен месингов релеф, прекалено близо до подвързаните с кожа книги според Пайроджил, а в скромна дървена кутия вдясно бяха подредени няколко подострени гъши пера и оцапана зелена мастилница. До дясната ръка на Морей стоеше димяща чаша с нещо, което дъхаше на чай, вместо вездесъщото кафе.

В камината до барона пращеше хубав огън. Дърайн се наведе да хвърли още една цепеница и разбърка жарта с машините.

— Пайроджил е тука, милорд — каза, след като Морей не вдигна глава.

— Кой? О... чудесно. — Морей го погледна намръщено. — Е, да те няма тогава. — Гласът му затихна до едва доловимо мърморене. — Все едно че някой убиец ще се промъкне през комина и ще ме намушка с нож, докато си работя над книгите. — И отново се изгърби над работата си.

Пайроджил подаде фенера на Дърайн.

— Внимавай по стъпалата.

Дърайн кимна и излезе. Пайроджил залости вратата след него. После смъкна едната дебела ръкавица при камината да си сипе чаша горещ чай от желязното котле, оставено на камъните пред нея.

Баронът не му обръщаше внимание — очите му се местеха от голямата, подвързана с кожа книга, която четеше, към дългия, грижливо развит свитък пергамент, на който като че ли попълваше таблица с числа, и после отново към книгата. Погледне, помисли, напише, и все така — работата изглеждаше ужасно досадна, но поне не беше работа на Пайроджил.

Не беше много наясно какво точно включва „работата с книгите“. Останалата част с данъците му се струваше съвсем проста — бароните събираха данъци, пращаха нещо на графа, който

задържаше нещо и препращаше другото на херцога, който сигурно правеше същото и буташе нещо на крал Родрик или на принц Ерланд.

Баронът го погледна и изсумтя раздражено:

— Е, има ли някаква причина да стърчиш така? — Махна към големия стол до камината. — Ако седнеш там, няма все да те виждам с крайчеца на окото си и да ме разсейваш. Ще ми се да приключа с това преди обед, за да отделя малко време да разсея някои лъжи на Верхайен за мен. — Тонът му все пак не беше толкова раздражен, колкото предполагаша думите. — Просто седни и си пий чая, скоро ще свърша.

Нямаше какво да се прави, тъй че Пайроджил просто седна и просто почна да си пие чая: можеше и да е необичайно, че седи и пие чай, докато стои на пост, но пък не беше зле. Може би трябваше да се опита да понаучи малко повече за тази работа със счетоводството, макар че неговото изобщо нямаше да е толкова сложно като на ковчежника на графството. Пайроджил можеше да събере колона числа, макар и бавно и с някои грешки — макар че ако се опиташе достатъчно пъти, най-накрая сметката се получаваше — но сигурно имаше и повече в тази работа, ако държеше да я върши точно. Ако тримата изобщо успеяха да спестят достатъчно, за да я купят онази кръчма, на него щяха да разчитат в края на краищата да се оправя с парите.

Говореха си за това от време на време. Пайроджил щеше да върти нещата около бизнеса. Беше преговарял с някои платци на наемници от Саладор до Крудий; трябваше да може да се договаря и с винари и пивовари, с овчари и говедари, да не говорим за наемането на курви за горния етаж — а определено щяха да държат да има курви на горния етаж; винаги си е добре да можеш да продадеш нещо, което никога не свършва.

Несъмнено щеше да им се наложи да научат някои нови номера, но с тази част Пайроджил можеше да се справи.

Дърайн можеше да поддържа мира, с малко помощ, когато се наложи. Всеки достатъчно пиян, за да скочи срещу такъв здравеняк, щеше да е повече от достатъчно пиян, за да не забележи как той или Кетол му скачат отзад с палката. Може би щеше да е най-добре да оставят Дърайн да сбори първите няколко сам, един вид да му се създаде репутация, и да се разчуе, че кръчмата „Трите меча“ — името

галеше ухото, нали? — е място, където човек може да му удари няколко бири, топла храна и едно „муш-муш“ набързо, без да го притесняват, стига да се държи прилично.

Можеше и да стане.

Можеше даже и жени да си намерят — истински жени, не просто по някоя случайна курва. Особено след войната. Войната някак разбъркваше нещата и като нищо можеше да си намери някоя хубаволика кротка женица, която да реши, че редовното ядене и сигурното място за спане си струват да се примири с това, че ще ѝ се качва нощем отгоре, че даже и денем — какво пък, винаги можеше да затвори очи — или даже с това, че ще трябва да му гледа грозното лице всяка сутрин. Можеше даже и някои отстъпки да ѝ направи, да се къпе редовно, да речем.

Щеше наистина да е хубав край за такива като тях тримата, и беше хубава мечта, а и им даваше нещо, за което да мислят и за което да пестят.

Разбира се, най-вероятно щяха да са мъртви много преди мечтата да се сбъдне.

Усети се, че се е загледал в тежката желязна врата на съкровищницата. Зад тази врата несъмнено имаше достатъчно злато, за да се купят сто кръчми, макар сигурно недостатъчно да подкупят онези, които щяха да пратят подир тях, стига да можеха по някакъв начин да се измъкнат от града с толкова злато.

Но си струваше да си го помисли човек.

Забеляза, че Морей го гледа със странна усмивка.

— Май хвърляш око на онази врата с известен интерес — каза баронът.

Пайроджил запази лицето си безизразно.

— Само зяпах и си мислех, милорд. Моля за извинение.

Морей кимна.

— Ами, давай — просто отвори вратата и си вземи каквото искаш. Стига да можеш.

Тонът му не беше заплашителен, а и не посегна към никакво оръжие, поне доколкото Пайроджил можеше да види.

— Нямам никакво намерение да ограбвам графа — отвърна той и поклати глава. — Лошо е за работата ми. А още по-лошо за здравето.

Морей се изсмя.

— Не се тревожи за работата си, нито за здравето — вътре има предостатъчно за цял легион като вас да се пенсионира, уверявам те. Виж, ако успееш да отвориш вратата ей сега, ще ти се позволи да си идеш жив и здрав с всичкото злато, което можеш да отнесеш. Имаш честната ми дума за това. Давай: опитай се да отвориш вратата. — Лицето му стана строго. — Не съм свикнал да си повтарям заповедите, човече, да не говорим да ги потретям.

Пайроджил не разбираше каква е играта на барона, но май беше най-добре да я приеме. Остави чая и мина по мекия килим до затворената желязна врата.

Изглеждаше изцяло от здрав метал, с обшивка от занитена синкава стомана, дебела един пръст. Никаква ключалка не се виждаше — само най-обикновена метална дръжка. Хвана я, но се поколеба, докато кимването и жестът на Морей не го увериха, че баронът наистина го подканва да я отвори.

Натисна я надолу, най-напред леко, после — по-силно.

Не помръдна.

Вложи цялата си тежест, но дръжката все едно беше запоена на мястото си. Натисна още по-силно и му се стори, че дръжката поддаде сама, съвсем леко, но изобщо не се завъртя.

Навярно имаше някаква хитрина с нитовете? Изглеждаха здрави и щом пръстите на Пайроджил ги опипаха, всички изглеждаха също така достатъчно яки на допир.

Какво му убягваше?

— Предложението ми беше честно — каза Морей, — но знаех, че няма да можеш да я отвориш. — Стана, пхна дебелата книга с кожената подвързия под мишница и с другата си ръка му махна да се отдръпне.

— Би ли донесъл лампата?

Пайроджил вдигна лампата от бюрото, а Морей опря длан на дръжката на вратата, без да пипа главите на нитовете или нещо друго. После замърмори нещо.

Дръжката се превъртя тихо и леко. Морей измърмори още нещо, едва чуто, побутна тежката врата и тя се откряна на скритите си панти.

Той взе лампата от Пайроджил и пристъпи вътре. Пайроджил не го последва, но успя да види, че помещението е пълно с рафтове,

огънали се под тежестта на стотици платнени торби. Морей ги подмина, спря пред един сандък книги, пълен с томове в кожена подвързия с различна големина, и прибра в него този, който бе в ръката му.

Усмихна се, като видя как Пайроджил е зяпнал торбите.

— Избери една торба. Да видим какво има вътре, а?

— Но...

— Моля.

— Щом настоявате, милорд. — Пайроджил сви рамене. — Ще избира десния рафт, втория ред отдолу, торбата зад втората отдясно.

— Чудесно.

Морей смъкна посочената от Пайроджил торба, развърза я и я разтвори широко.

На светлината на лампата блеснаха масленожълти златни монети. Морей зарови ръка в тях и те се стекоха между пръстите му със звън. Той пак върза торбата и я сложи на мястото ѝ.

— Рядко показвам на някого какво има в хранилището, но когато го правя, гледам да им покажа златото. — Морей се ухили. — Не бих искал на някого да му хрумне, че се е напълнило с торби с камъни при моето попечителство над графската съкровищница, нали? — Затвори вратата и завъртя дръжката. — Искаш ли да опиташ още веднъж?

— Само ако настоявате.

Явно имаше някаква хитрина с отварянето, а Пайроджил всъщност не държеше да знае каква точно — или най-малкото не държеше някой да знае, че той знае хитрината.

Ако се окажеше, че липсва злато, невежеството бе най-добрата защита.

— О, няма страшно — увери го Морей. — На ключалката е поставено заклинание. Ще се отвори само за тези, които знаят думите, отключващи заклинанието, а както можеш да си представиш, тези думи не са широко разпространени и има вложено едно магическо... наказание, ако някой успее да се доближи, но не изрече съвсем правилните думи.

Пайроджил потръпна. Можеше да се представи какви ще да са тези магически наказания, а истината навярно бе много по-лоша от всичко, което можеше да си представи. Годиците го бяха научили на

едно: замесена ли е в нещо магия, по-добре да си далече, отколкото близо.

Освен това, ако решише да се опита да проникне в хранилището, това най-вероятно нямаше да стане през предната врата. Премисли и набързо изключи половин дузина глупави планове, включващи тунели, дупки в стената, странни миньорски устройства, каквито беше виждал край Дорджин, както и възможността боговете от скука да го дарят с желаното. Накрая реши да се върне към познатата му сурова реалност: не беше ужасно удобна, но пък си беше позната.

Морей погледна намръщено петната от мастило по пръстите си.

— Е, след като свършихме, май ще трябва да махна тези писарски петна по ръцете си, да облека нещо по-празнично и да отида в Голямата зала. Първото официално заседание на Съвета на бароните е тази вечер, но нещата вече трябва да са започнали, предполагам. — Вдигна вежди към Пайроджил. — Идваш ли с мен, или предпочиташ да останеш тук и да опиташ пак с вратата? — Усмихна се. — Ако си слушал много внимателно, може дори да си чул почти достатъчно добре думите на заклинанието.

Почти. Пайроджил потръпна от намеката в това „почти“.

— На вашите услуги съм, разбира се, милорд.

Когато Кетол влезе в казармата с намерението да се наслади поне малко на така нужния му сън, боят тъкмо започваше.

Шест-седем души от хората на Верхайен се бяха сдърпали с хора на Морей при вратата на конюшните и бутането и блъскането вече бяха преминали в юмруци и ритници, макар че нямаше извадени оръжия, доколкото можеше да види. Поне предположи, че са хора на Верхайен и на Морей; в казармата имаше само две малки камини, по една в двата края на помещението, тъй че повечето войници лежаха загърнати в наметалата си. Доколкото Кетол знаеше, няколко дебели глави от отрядите на другите барони като нищо можеше да са се включили просто за разнообразие. За пореден път се замисли каква идиотщина е да се биеш, без да ти се плаща за това.

Дотук приличаше повече на кръчмарска свада и толкова по-добре. Ако някой извадеше нож, можеше стане гадно по-бързо,

отколкото някой мошеник ще лиши селяче от медните му петаци в пазарен ден.

Един едър мъжага от Ламът падна, друг скочи отгоре му и яките му юмруци заудряха повече по гърдите, отколкото по лицето му, после се включи още един. Сержант в табарда на Верхайен се опита да задържи един от своите, с което само даде възможност на един от войниците на Морей да го халоса здраво по тила. Сержантът моментално забрави ролята си на умиротворител, завъртя се и го избъхти с такава сила, че го отпрати да се пързала по задник по каменния под. Кетол се впечатли: сержантът не беше едър, но ударът бе толкова гръмовен, че той би се гордял да го нарече свой.

Встрани от биещите се стояха войници от други баронства и много малко от Морей и Верхайен, а всички наемници или лежаха по наровете си, или седяха край масите и наблюдаваха с интерес, но без да повишават глас, камо ли да вдигат ръка. Този бой не беше техен, както и на Кетол.

Единственото изключение бе лудото джудже Макин. Макин го смятаха за луд по три причини: първата — заради предпочитанието му да се бие за пари, което го правеше рядкост за расата му, втората — заради склонността му да спи с човешки жени, което го отличаваше като уникален за вида си, и третата — заради склонността му да говори на празния въздух, все едно че някой стои пред него и поддържа разговор, което едва ли го правеше необичаен сред наемниците, поне според Кетол. Та лудото джудже скочи от нара си, тупна с невероятно големите си боси ходила на каменния под и завреця възбудено при всеки тупаник и ритник, все едно че гледаше някакво състезание.

Кетол естествено се придвижваше заднешком към вратата. Моментът едва ли бе подходящ да се включи в играта на зарове в ъгъла, където играчите си въртяха невъзмутимо играта. Боят — а той беше виждал достатъчно такива търкали, за да се смята за специалист — вече беше само на мигове от същинската кръчмарска свада, чак до счупените глави, подутите челюсти и изкъртените зъби. Почти бе успял да се измъкне, когато се блъсна с гръб в Началника на мечовете — той току-що бе влязъл и изтръскваше снега от наметалото си.

Стивън Арджънт безцеремонно го избута настрана и с тежка стъпка влезе в помещението.

— Спри! — изрева той и за да подчертае заповедта си, тресна една бутилка в пода.

Сигурно нещо много властно имаше в този глас, прецени Кетол, защото за негова изненада боят моментално секна. Мъжете, които допреди няколко мига се бяхтеха един друг, бавно започнаха да се отдръпват и да се изправят.

Стивън Арджънт остана да стои по средата на казарменото помещение, оглеждаше ги един по един.

Нямаше никакъв звук — само вятърът виеше отвън.

— Ти... и ти, и ти, и ти, и ти — почна той, сочеше мъжете, които се бяха били, а после и двама от сержантите, които бяха стояли отстрани и гледаха. — Имам малко работа за вас. От „Счупеният зъб“ трябва да се домъкне още едно буре с бира — добра бира, от пивоварните на джуджетата — и ви пращам навън в бурята да го донесете, пасмина такава.

Изгледа ги мълчаливо, с ръце на кръста и изписано на лицето презрение, после се обърна и си излезе.

Кетол сви рамене и просна наметалото си на нара. Разкопча меча, окачи го на куката в стената и се изтегна. Сънят, както винаги, бързо го пребори.

Последното, което чу, преди да го загърне топлата тъмнина, бе приятното, познато трополене на зарове и дрънкането на монети по камъка.

Дърайн пусна поредния наръч дърва в сандъка до камината и си отупа ръцете, преди да хвърли нова цепеница в огъня. Слугите не че пренебрегваха точно тази камина, но като че ли държаха много повече на втората в другия край на Голямата зала, а по-лесно беше човек просто да излезе в студа и да донесе дърва от камарата, вместо да досажда за това на някой от слугите.

Това му беше особеното на студа — докато наблизко има топлина, няколко мига на студено всъщност не са чак толкова лошо.

Дървото му изсъска тихо и бавно започна да гори по краищата.

Двайсетина благородници стояха струпани пред по-голямата камина в другия край на Голямата зала, няколко натегачи се усукваха около тях. Пайроджил беше до лакътя на Морей, застанал лекичко

извън малкия кръг барони и благородни дами, увлечени в напрегнат разговор.

Военните — най-вече капитани, освен няколкото отрепки като него самия — съвсем разбираемо се бяха стекли в другия край на залата, тъй че масата по средата действаше като социална бариера. Дърайн не знаеше дали свикването им в Голямата зала е обичайна практика за гостуващи капитани, или специално решение при възникналите обстоятелства. Тъй или иначе, капитаните като че ли се чувстваха уютно, а благородниците изобщо не поглеждаха към тях.

Гостуващите капитани обикновено ги настаняваха в една от казармените постройки в другия край на вътрешния двор и на тяхно място. Дърайн щеше да си намери там някое кротко ъгълче и нямаше да се вясва пред очите на старшите особи в замъка. Но това вероятно бе една от причините да не е офицер.

Освен това в казармата със сигурност се въртяха игри на зарове и на ашици, съпроводени с пиене и други неща, несъмнено неща, които вероятно се смятаха за вредни за добрия ред и дисциплина. Той знаеше, че един благоразумен офицер нито търпи прекалено подобни разсейки, нито се престарава в усилията си да ги спре. В края на краищата прекаленият ред и дисциплина вредят на реда и дисциплината. За да се поддържа бойният дух, е нужно равновесие, а с тази буря, заклешила на едно място цяла камара войници, нещата с всеки изминал ден щяха да стават все по-напрегнати и без допълнителни дразнители.

Достатъчно зле беше в Ламът и преди, в онова почти забравено време само преди няколко дни, когато зимата просто правеше нещата студени и кални, вместо да дращи по всичко като някакъв прегладнял звяр.

Том Гарнет тъкмо довършваше разказа си за Нощта на Буболечките. Пайроджил не беше обърнал достатъчно внимание, за да разбере дали капитанът излага вярно подробностите, а вероятно нямаше и да разбере дори да беше слушал внимателно, тъй като и той, и двамата му приятели бяха твърде заети със своята малка част от битката, за да обръщат много внимание какво правят другите.

Друг капитан — сигурно от хората на Верхайен — плюсна задника си в един хубаво тапициран стол и изпружи крака.

— Единственото хубаво нещо, което мога да си помисля за това — рече той, като притвори очи и скръсти ръце над корема си, — е, че поне засега не се налага да се притесняваме от цуранска атака.

— Което го прави идеален момент за атака — отвърна му Том Гарнет.

— Момент? — Капитанът отпусна ръце на облегалките и изправи гръб, видимо раздражен. — Определено. Но възможност? — Сви рамене. — Не мисля. И да се намерят достатъчно глупаци да излязат навън в такава буря, виелицата ще свърши работата вместо нас. Стига да не сме прогонили вече всичките тия кучи синове от Ламът...

— Но не сме. Освен ако моите хора не избиха цял отряд несъществуващи цурани онзи ден — отвърна Том Гарнет.

Капитанът кимна, намерил благоприличие да отстъпи пред аргумента.

— М-да, и това ви дава повод да се гордеете, доколкото разбрах, но все пак е било не повече от рота, нали?

Гарнет кимна.

— Точно така.

— А ако са забелязали други някъде около Ламът, надявам се, че щяха да ми го съобщят. Доколкото мога да преценя, най-близките цурани са някъде на изток от границите на Свободните градове, и не много на изток при това. Малцина са напуснали провинция Ябон, ако изобщо има такива, радвам се да го заявя.

— Да — отвърна Том Гарнет. — И аз съм също толкова щастлив, че не бяха повече. Де да бяха по-малко. Но са съвсем реални, мога да ви уверя.

— Е, да. — Капитанът отпи от кафето си. — Но освен неколцина изостанали, които се опитват да се доберат до своите, мисля, че приключи — засега. По-късно? Някъде другаде? Съмнявам се — чух слухове, че нещата около Крудий се разгорещават и дори слухове, че цураните се оттеглят, откъдето са дошли. — Сви устни. — Което, дори да е вярно, бих искал да знам дали и как могат да се върнат и къде.

— Да, много слухове има — каза друг капитан и кимна. Беше на около четиридесет години, с щръкнали мустаци под острия нос и имаше навика да заваля края на всяка дума. Отпи от виното си,

вторачен в огъня, и се загърна още по-плътно в палтото си. — Не че държа много да слушам какво разправят за ставащото в Крондор.

Том Гарнет изви глава към благородниците в другия край на залата, после отново погледна намръщено капитана.

— Ако разпространяването на тези слухове ще е от полза за всички ни, тогава давайте да ги чуем и ние. И по-подробно, моля, та да не си прахосаме този хубав ден, капитан Карис, нали?

Карис настръхна, но бързо се овладя и вдигна ръка за извинение.

— Прав си, Том. Прав си наистина. Сам щях да го кажа, ако някой друг се беше разбъбрил точно като мен преди малко. Вярно, човек любопитства, но съвсем друго е да внимаваш какво говориш, нали?

Гарнет кимна.

— Винаги съм го мислил. — Изкриви уста. — Човек не може сам да води цялата война. Винаги съм смятал, че да си гледам моята малка част е повече от достатъчно и че е най-добре да оставя по-голямото на хора с титли и с отговорности.

— Е, значи се оправяш по-добре от мен — каза друг капитан. — Виж, аз не мога да спра да се чудя за цял куп неща. Тревожно време. Не знам как е с вас, момчета, но не ми се мисли колко нощи не съм спал напоследък.

— Да спиш нощем? — Карис се изсмя горчиво. — Спането нощем е древен мит, така го чувствам аз. Толкова дълго се тревожих какво ни дебне на другия хълм, че свят ми се вие, щом остана между четири стени. Чувствам се като кон, който не се сдържа да препусне в галоп, макар поводът му да е вързан за кола. Обикалям и обикалям в затворен кръг.

Изсумтя и тежко се изправи.

— И като няма какво да се прави сега, мисля да нагледам моите и вашите момченца дали си играят кротко. Няма нужда Началникът на мечовете пак да ги разтървава само защото повечето от тях се чувстват вързани за кола като мен. Повечето нямат в главите си ум колкото боговете са дали на репите, тъй че едва ли ще се вслушат в кротки приказки за благоразумие като вашите. Виж, малко по-твърди думи може да ги вразумят. Да речем, „взимаш извънреден наряд“? — Лицето му светна. — Като си помисли човек, още един пост горе на стените точно сега ще е доста сериозно наказание, нали?

Вятърът отвън нададе вой, сякаш в съгласие с Карис. Том Гарнет се засмя.

— И още как.

Карис тръгна към преддверието, а Том стана от стола и извади малка лула от корен на изтравниче. Опипа джобовете на панталоните си и посегна към кожената си торба, която бе пуснал на пода, но друг капитан му подхвърли малка кесийка.

— Благодаря, Вилем. — Той напълни лулата с тютюн, запали го с дългата восъчна свещ, запухтя, докато димът не го задоволи, и отрони блажено: — Добре е човек да се порадва на каквото може, докато може, нали? — Посочи с дръжката на лулата към преддверието. — Ей това ми липсваше навън най-вече. Имах чувството, че цураните могат да подушат миризмата от цели мили, а не виждах нужда зорлем да им показвам къде сме. — Дръпна здраво и пусна гъст облак дим. — Липсваше ми тая лула, и още как.

Друг капитан се изкиска.

— На мен ми липсваха... по-хубави неща от лула. Ех, да дойде пролетта...

Вятърът с внезапен порив нахлу през комина и от камината се разхвърчаха искри и пепел. Капитанът плесна с ръка един въглен, решил да му подпали брича.

— Макар че пролетта май е още далече. Мислите ли, че ще ни преместят на запад, до Крудий? Или на север? Или ще ни задържат?

Том Гарнет дръпна от лулата и пусна кръгче дим.

— Всичко това, че и още. Нали това обмислят сега в Ябон. Но засега, както казват, и да има изостанали цурани, много ги е сковал студът, за да мислят да нападат. Очаквам напролет да намерим доста замръзнали трупове.

Другият капитан кимна.

— Татко Мраз, както съм чувал да казват из степите на Тъндърхил, може да е могъщ съюзник... а никой съюзник не ни е излишен. — После погледна презрително към Дърайн. — Дори да се налага да плащаме на някои от тия за привилегията да са ни съюзници. — Беше мълчал, докато Карис не излезе, и го беше изгледал в гърба с едва прикрита враждебност.

Том Гарнет вдигна очи към Дърайн. Той невъзмутимо отвърна на погледа му.

— Дърайн, имал ли си удоволствието да се запознаеш с капитан Бен Кели от баронство Фолсон?

— Не. — Дърайн поклати глава. — Не съм имал.

Кели кимна хладно.

— Вярно, не са ни запознавали, а и не съм търсил запознанство. Общо взето не понасям флибустиерите, но пък в тези времена трябва да правим отстъпки.

Дърайн не отвърна нищо и Кели явно взе това за признак на слабост, а не на сдържаност.

— Няма какво да кажеш, а? Доста белези имаш — но като гледам, езикът ти май все още работи и...

— Моля ви, капитане — прекъсна го Том Гарнет. — Ако имате някакви оплаквания срещу този човек, поднесете ги на мен, не на него — той е в моя отряд и под моя отговорност.

— Извинете, капитане. — Дърайн поклати глава. — Не, сър... при цялото ми уважение. В момента не съм под ваше командване... капитане.

Кетол вероятно щеше да подмине тая история просто за да я подмине, а Пайроджил щеше да измисли как да смени темата или да отправи същото послание към капитана по някакъв косвен начин, но нравът на Дърайн не беше такъв.

— В момента не съм в ничий отряд — продължи той. — На тримата ни възложиха задача по заповед на графа и не сме под ничия команда, освен на Началника на мечовете — добави бавно и предпазливо. Изправи се като на строевия плац и загледа право напред, без да среща погледа на Том Гарнет. — При цялото ми уважение към вашия ранг и личност, капитане.

На Кели това не му хареса.

— Затова ли се чувстваш така свободен да се включиш в офицерско събиране, а? И каква е тая „специална задача“? Чух разни слухове...

— Мисля, че се разбрахме да не се въвличаме в обсъждане на слухове — тихо каза Гарнет.

— Добре де. Едно е да си говорим за дворцови работи, без никой тук да знае истината. Но съвсем друго е, когато тук си имаме човек — и флибустиер при това, — който твърди, че имал някакъв специален статут. За какво става дума?

Дърайн си замълча, а Том Гарнет се наведе напред и заговори тихо:

— Има известна загриженост за сигурността на барон Морей и графът реши, че ще е най-добре засега да има лична охрана. Не че ще е единственият барон с допълнителна охрана, но...

— Загриженост? — Кели се намръщи. — Мислиш, че атаката на цураните в Мондегрийн е била насочена лично срещу барон Морей?

— Не, едва ли. — Том Гарнет поклати глава. — Не е логично. Не виждам как цураните биха могли да разберат, че барон Морей ще е с патрула. — Зарей за миг поглед в празното. — Не знаем как мислят и дали разбират колко пагубно може да стане за нас, ако армията загуби своя Военен ковчезник. Нито откъде биха могли да го узнаят, ако са знаели. — Усети, че се е отклонил, и добави: — Но дори да са го разбрали, първо тръгването му беше решение, взето в последния момент от графа, малко преди да замине за Ябон. И второ, на мен не ми се стори така. Предполагам, че ако Морей им беше целта, щяха преди всичко да убият него, а не да задействат засадата толкова рано. Доверих се на Дърайн и другите двама да се погрижат за барона, докато гоня цураните. И те се справиха, определено. — Погледна към Дърайн. — На тебе да ти се е сторило, че целта им изрично е бил баронът?

Дърайн поклати замислено глава.

— Не, макар че кучите му синове най-напред удариха по него — но помислих, че е само защото са преценили, че е офицер, а не заради нещо... лично. Честно казано, капитане, точно тогава не разсъждавах много за това.

Както и по-късно, впрочем — беше му се сторила най-обикновена, при това доста непохватна засада. Но да се опитва човек да отгатне целта на едно нападение по време на война винаги му се беше струвало все едно да разсъждаваш коя част от тялото ще ти се намокри първа, щом скочиш в реката.

А и как бе възможно цураните да се доберат до такава информация? Кого можеше да са попитали?

Цуранският капитан или силов командир, или както там го наричаха кучите му синове — Дърайн мислеше за него просто като за цуранския капитан — беше убит по време на битката. Дърайн беше сигурен, че пленените цуранци са разпитани най-усърдно, а още по-

сигурен беше, че не са казали нищо. От това, което бе научил за цураните от началото на нашествието, обикновените им войници не задаваха въпроси, а офицерите им не споделяха информация. Освен това човек можеше бавно да опече повечето от тях в огъня с краката напред, а те просто продължаваха да те гледат с омраза, докато не издъхнат, без да кажат и дума. Каквото и да се говореше за цураните, бяха корави кучи синове, това Дърайн бе принуден да признае, макар и с неохота. А пък робите им имаха да кажат още по-малко, колкото и да бяха кротки и изпълнителни.

Да не му се казва нищо, освен за пряката му работа беше познато чувство за Дърайн, поне до съвсем скоро. Не че имаше нещо против, изобщо — обичаше нещата да са прости. Не беше стратег, а от изчисления и разни такива го заболяваше главата. Предпочиташе да остави тези неща на други и да си върши само онова, за което го биваше най-добре: да убива хора.

— Но не — отрони най-сетне и поклати глава, — не ми изглеждаше така.

Кели не остана доволен.

— Тогава защо са всички тези слухове? И защо тази допълнителна охрана за барон Морей?

Том Гарнет махна пренебрежително с ръка.

— Убеден съм, че това изобщо не е наша грижа. Но след като графът замина в Ябон, а Наследственият ковчежник е болен, мога да измисля поне няколко хиляди дребни златни причини защо е най-добре да се вземат мерки за опазване доброто здраве на Военния ковчежник, нали? — Махна към преддверието. — Ламът вече е пълен с баронски войници, които в момента си нямат цуранни наоколо да им напомнят, че всички сме на една и съща страна, та да забравят за съперничествата на своите господари. А като се добавят и наемниците, мисля, че може би най-лошото, което може да се случи, е графът на Ламът да не може да си плати дълговете, та макар и временно. — Поклати глава. — Ужасно неприятно е да разчиташ на атака от Буболечките и цураните, за да разсеят хората на Морей и Верхайен от факта, че едните от тях най-вероятно до няколко години ще са войници на графа и ще живеят охолно живот в Ламът, докато другите скоро ще се върнат в баронствата си.

— Графът ли? — Думите сами се изплъзнаха от устата на Дърайн, преди да се е овладял.

Том Гарнет кимна.

— Едва ли е тайна, че Вандрос вероятно ще се ожени за Фелина и ще стане новият херцог, нали? Как мислите? — Ухили се и ги изгледа един по един. — А колкото и бурна да е брачната им нощ, съмнявам се, че ще могат скоро да създадат наследник. — Помълча, клатейки глава. — Ако питате мен, следващият господар на Ламът сигурно в момента е в замъка — вероятно увлечен в разговор в същата тази зала, в другия край — и не държа да се обзалагам кой ще е точно, макар че ако трябва да предположа, бих казал, че е или Морей, или Верхайен.

Кели поклати глава.

— Аз лично щях да предположа, че очевидният избор е Мондегрин, особено след като е без деца — би могъл да задържи поста, докато на Вандрос му се родят синове — въпреки че за мен не е предпочитаният кандидат.

Повечето други капитани се намръщиха, но Том Гарнет само се усмихна.

— Би предпочел, да речем, барон Ерик Фолсон за граф, доколкото схващам?

Кели разпери ръце.

— Е, да, разбира се, предвид положението ми, но мога искрено да се закълна, че ще има много по-лоши алтернативи. — Загледа се в огъня и отпи от кафето. — Но уви, не мисля, че е възможно, след като баронът има двама големи сина — и двамата доказани в бой, горд съм да го кажа, след като лично съм ги обучавал. От всеки от тях би станал добър барон или дори граф след време.

— И смяташ, че това би изключило барон Фолсон? — попита го намръщен Том Гарнет.

— Мисля, че би могло. Щом стане херцог, на Вандрос вероятно ще му трябват няколко години, за да създаде херцогски наследник, а после навярно и по-малък брат, който да вземе графството, и може да предпочете да постави Мондегрин за граф, колкото да пази мястото един вид. Колкото и да ми е жалко, не би могъл да направи толкова лесно това с моя барон.

— Е, това няма да стане. Мондегрин няма да е на разположение достатъчно дълго за такова нещо. — Том Гарнет поклати глава. —

Дори бракът да се сключи още днес в Ябон, Брукал да абдикира в полза на Вандрос утре, а някой чародей да направи така, че Фелина да изтърси две синчета близнечета вдругиден, Мондегрийн е извън играта. Кое е жалко — добър човек е, с остър ум, здрава ръка и много спокоен нрав. Напомня ми за стария граф повече и от самия граф Вандрос; след като са братовчеди, не е изненадващо.

Кели дръпна от лулата си и изпуфка облаче дим.

— Някой друг смята ли, че е повече от странно, че тук имаме двама дворцови барони също така? Възможно ли е Визтрия да го гласят за барон?

— Визтрия? — Един капитан се подсмихна. — Освен ако главното държавническо оръжие на новия граф на Ламът не трябва да станат мръсните приказки.

Неколцина от капитаните се засмяха, сред тях и Том Гарнет.

— Мръсният език е започвал не една война обаче. — Том спря да се смее и добави: — Не, едва ли ще е той, но може би ще се окаже разумно новият херцог да започне на чисто, така да се каже, и да назначи за граф човек извън Ябон. Има прецедент.

Кели поклати глава.

— Прецедент може и да има, но на мен лично това никак не ми харесва, особено като си помисля за другия дворецов барон тук. Лангахан, както чувам, е само кон за примамка за вицекраля, а има достатъчно основания да се вярва, че Ги дьо Батира гледа на Западните владения на Кралството само като на опърничава крава, която трябва да се издои, а после да се остави сама да се напасе, докато пак стане готова за доене.

— Има, да. — Том Гарнет кимна. — Да се издои до капка, в най-добрия случай — ако не да й се изсмуче кръвта, за да се нахрани Изтокът. Но Ги дьо Батира не управлява в Ябон...

— За щастие.

— ... а аз познавам граф Вандрос. Служих при него, когато беше старши капитан по ранг, макар не и на възраст, докато баща му беше граф. Не виждам как херцог Вандрос ще назначи граф от Изтока, какъвто и да е натискът от страна на вицекраля. Докато херцог Боррик е на мястото си в Крудий, Вандрос ще разполага с могъщ съюзник, за да се противопостави на заговорите на Ги.

Това наистина звучеше логично. В някои отношения Ябон беше заклещен между враждуващите Боррик Кондуин и Ги дьо Батира и макар това да криеше опасности, в същото време създаваше немалки трудности за вицекраля, макар и да наследеше принц Ерланд — въпреки че всъщност той вече бе наследил принц Ерланд фактически, макар и не по закон, откакто бе провъзгласен за вицекрал — в опитите му да упражнява голям натиск над херцога на Ябон, било то Брукал или Вандрос. Защото докато Ги разполагаше с Кралското ухо като любим съветник, то Боррик можеше да разчита на подкрепата на повечето лордове на Запада и на част от Изтока: на онези, които не бяха благоразположени към Ги или гледаха на узурпирането на всякоя херцогска власт като на заплаха за собствената си. Кралят можеше и да управлява, но Съветът на лордовете бе сила, която и най-безразсъдният крал не можеше дълго да пренебрегва. Не, Ги можеше и да заговорничи, но в края на краищата Вандрос щеше да назначи своя наместник в Ламът. Том Гарнет дръпна замислено от лулата си.

— Но някой външен за Ламът — благонадежден, западняк, не някаква хилава марионетка от Изтока, който да не може да говори без косматата ръка на Ги дьо Батира в задника — като новия граф? Това би било разумно, а мога да ви уверя, че Вандрос, все едно граф или херцог, ще е по-загрижен да направи каквото е разумно, вместо да угодничи на когото и да било, включително на вицекраля. Може би вторият син на Алфред Тирсогски? Ще ме простите, че не мога да си спомня името му в момента...

— Елфред — подсказа Кели. — Виждам съм го веднъж. Не останах много впечатлен.

— ... а изборът на външен ще носи предимство с това, че новият граф няма да влезе във владението си със старите си вражди и съперничества. Поне тук.

Дърайн не смяташе, че Том Гарнет е забравил за „злополуците“, но се възхити колко умело измести темата капитанът, нищо че беше увлякъл останалите тъкмо в политическата клюка, от която преди малко се бяха отказали, макар че при създаването се положение това май беше неизбежно. Зачуди се дали другите се бяха отвлекли в приказките за политика и за наследявания. Самият той не беше. Дали бяха истински злополуки, или неуспели опити за покушение над Морей беше отделен въпрос, важното бе, че тези злополуки бяха накарали

графа да назначи тримата да пазят барона. Политиката може би беше интересна за други, за Дърайн важна беше работата. Но след като капитанът бе решил да не споменава за това, нямаше да го направи и той.

Все пак имаше нещо, за което си заслужаваше да помисли. В края на краищата единственото събитие по пътя, което донякъде можеше да се нарече инцидент, беше цуранската засада.

Освен ако — помисли си той и се усмихна вътрешно — онова слугинче в Мондегрийн не беше избрало най-невероятния начин да му изцеди живота. Дърайн нямаше да има нищо против и неговият живот да бъде заплашван така от някоя жена с толкова прелестни форми, стига да му оставя малко време да отдъхва между опитите.

— Да, мога да разбера нуждата от повече предпазливост. — Кели изгледа Дърайн, без да мигне. — Особено след като между нас има хора, които се бият само за злато... а и не се бият толкова добре, както дочух.

Дърайн изчака Том Гарнет да му се противопостави, но Гарнет само му се усмихна с лулата в устата, все едно че казваше: „Е, човек, каза, че не си под мое командване, значи не си и под опеката ми, нали?“

Нещо, което в края на краищата си беше съвсем честно. Дърайн щеше да предпочете малко повече щедрост пред честността, но бе готов да се примири и с честността.

— Бил съм се достатъчно добре, капитане — отвърна той. — Доказателството е, че все още съм жив, нали?

— Е, това само доказва, че сте човек с късмет, като всички нас. — Кели се надигна от стола си. — Но да, някакво свидетелство е. Но не допускам, че бихте имали нещо против да предложите още някое малко свидетелство, достатъчно, за да го докаже наистина — с учебни оръжия, да речем, на учебния терен?

Парадният терен при казармата бе обичайното място за тренировки, но за Дърайн не изглеждаше особено смислено да излизат навън във виелицата, не и за нещо такова като тренировка с оръжия.

Том Гарнет се изсмя.

— Струва ми се, че навън е доста бурничко да се използва плацът и не съм сигурен, че тренировката със сняг до кръста ще постигне нещо повече от това да ви замръзнат оръжията.

— В какъв смисъл го казваш? — попита с усмивка друг капитан.

— И в двата всъщност.

— Не ни трябва парадният плац — каза Кели, махна с ръка на един от капитаните и той кимна, стана и излезе от залата. — Да го видим как се справя, тук и сега — каза Кели, като отново се обърна към Том Гарнет. — А?

Гарнет помисли за миг, след което погледна Дърайн, кимна, без да вади лулата от устата си, и каза:

— Всъщност не виждам защо да не можем.

Том Гарнет бе поел инициативата да помоли за разрешение събралите се благородници и макар барон Визтрия да беше изръмжал нещо за хлапета, които много обичали да си играят с мечове, повечето останали или кимнаха в съгласие, или, в случая с лейди Мондегрин, приеха с ентузиазъм идеята, както и Началникът на мечовете, който изпрати едно момче да донесе учебното снаряжение.

Никой не каза защо точно става всичко това, но Дърайн се зачуди дали целият този ентузиазъм не е всъщност заради възможността да се поразсеят от държавните дела и от монотонното неудобство да са затворени в големия ветровит замък, който от час на час като че ли ставаше все по-претрупан с хора и тесен. Всъщност не беше сигурен дали човек може да иска облекчение от първото — като войник, той предпочиташе скуката пред ужаса — но вече започваше да чувства, че от минута на минута замъкът около него се свива.

Обу широките бели тренировъчни панталони върху своите и остави Кетол да ги върже на глезените. После навлече белия тренировъчен платнен жакет и здраво го стегна с колана около широкия си кръст.

Капитан Кели също бързо навлече тренировъчните си доспехи. Държеше издутия мрежест шлем под едната мишница и потупваше нетърпеливо с крак, докато друг капитан опушваше с черен дим тренировъчното му оръжие над горящата свещ.

Дърайн изгледа скептично теления мрежест шлем. По привикнал беше с обичайните дървени маски с тясната очна цепнатина, пречеща на острието да извади око; това, че телта се огъва, не му харесваше.

Най-доброто, което можеше да направи, разбира се, бе да блокира удар към главата и да не мисли за защитата на шлема, но и не биваше да се занимава много дълго с пазенето на една част на тялото за сметка на друга. Бе виждал предостатъчно мъже, лежащи по земята с непокътнати лица и твърде мъртви, за да се тревожат за непокътнатите си очи повече, отколкото за жълтеникавите кървясали змии на червата си по земята. Освен това човек можеше да се надява да излезе от тренировка без цицина не повече, отколкото да излезе, от битка без рана. Най-добре си беше да не му мисли много, а просто да се залавя за работа.

Откачи колана с меча си и го връчи на Кетол, като в замяна взе учебната рапира.

Прилягаше добре в дланта му, увитата с месингова тел дръжка беше хладна. Като оставим това, че не можеше да сече, нито да промушва, си изглеждаше, а и на допир беше съвсем като истинско оръжие, и сигурно бе изработено поне от добър калфа на някой майстор на мечове. Благородниците явно разполагаха с по-добри учебни оръжия от обикновените войници. Острието беше широко точно колкото палеца на Дърайн и достатъчно тежко, за да прекърши кост, ръбовете му бяха правилно наточени, вместо да са грижливо заоблени. Все пак, ако се приложеше правилно, можеше да остави някой здрав оток.

Той плъзна пръста си по гладката повърхност, напипа плитките драскотини и малките щръбки, после стисна бързо чашковидния предпазител — той не се огъна. Върхът беше затъпен и увенчан с шапка от тънка стомана, която дори неговите пръсти не можаха да разхлабят — беше добре запоена. Дано само и Кели да се беше погрижил неговото оръжие да е също така безопасно. На баланс натежаваше малко повече към дръжката, но не прекалено.

Дърайн се беше изправял срещу рапира, но никога в битка. Самият той предпочиташе обикновен меч или понякога меча „педя и половина“ — смяташе го за необичайно сговорчиво оръжие. Рапирата беше оръжие за дуел и съвсем не толкова ефективна срещу броня, но с върха си беше смъртно опасна, което я правеше особено гадна в ръцете на човек, който знае какво прави. Върхът на широкия меч щеше да засече, след като захапе в бронята, докато върхът на рапирата можеше да намери малка пролука и да те отърве от досадния противник. Но ако

ти се наложи да парираш двуръчен меч, рапирата е почти толкова полезна, колкото кухненски черпак.

Пайроджил почерни учебната кама, която Дърайн се канеше да използва, и му я подаде. След това нагласи мрежестия шлем на главата му.

Преди да влезе в кръга, той изрита меките топли чехли, за да не му пречат. Би предпочел да си обуе ботушите, но те все още съхнеха отвън.

Камъкът бе хапливо студен под ходилата му.

— И кама значи, а? — по-скоро заяви, отколкото попита Кели, докато заемаше стойка в готовност.

Дърайн кимна.

— Така съм свикнал. Ако не възразявате.

— Не, ни най-малко: карай с каквото предпочиташ. Трудно бих могъл да се гордея, че съм те победил, ако се чувстваш полувъоръжен, нали?

Учебният двубой беше едно, но Дърайн все още не беше влизал в истински бой, където да не му се ще да може да замахва в повече от една посока или да се предпазва от повече от един враг. Щитът бе нещо чудесно, да, но според личната си философия Дърайн предпочиташе да държи в лявата си ръка нещо, което да може да реже, а щитовете бяха най-от полза в пълен боен строй, където от всички страни имаш хора, на които можеш да се довериш, че ще държат здраво, докато са живи. Точно по тази причина тримата предпочитаха да работят в единични схватки, както бяха свикнали повечето наемници, поне през повечето време.

Зае поза в готовност, с гърдите, наклонени леко назад от Кели, който влезе в по-обичайната стойка за дуелист. Почти странично спрямо Дърайн, предпазвайки с оръжието си по-голямата част от тялото си.

Приближиха се бавно, като Кели направи предпазливо движение високо и в права линия. Дърайн блокира и отстъпи крачка назад, вместо да отвърне с рипост.

Каквото и да разправяха, учебният дуел си беше нещо твърде различно от истинския бой. В реална битка човек почти никога не разполага с време да проучи защитите на врага; трябва да свалиш този пред тебе, преди друг да ти е скочил откъм гърба, и всеки път, когато

се отдръпваш, макар и стъпка назад, шансът да се блъснеш в някого е твърде голям — или да се спънеш в нещо. Дори в редките случаи, когато битката е един срещу един, в реалния живот едната страна рядко има време да се укрепи — и Дърайн предпочиташе нещата да са точно така, стига той да е изненадващият вместо обратното.

Влязоха си отново и този път Дърайн успя да закачи другото оръжие с камата си, и го шибна настрана уж достатъчно задълго, за да перне Кели с ръба на рапирата, но Кели беше по-бърз, отколкото изглеждаше. Пъргава стъпка назад го извади от обхвата достатъчно, за да извърти рапирата си и да блокира камата, щом Дърайн настъпи с предпазлива полустъпка.

Париране и контраудар; забиване и блок; състезанието продължаваше опипом, по съвсем неестествен за Дърайн начин.

Дърайн имаше по-силна китка, но на страната на Кели бе по-добрият усет за оръжието, поради което Дърайн се стремеше да не му позволи да „хване оръжието“, тоест да му позволи да усеща какво се кани да направи в следващия миг по лекия натиск и движенията на двете оръжия едно срещу друго малко преди или след пореден удар. Вместо това посрещаше всяка атака с париране или контриране, или излизаше от схватката. Беше тренирал с доста фехтовачи с богат опит с рапирата и знаеше, че способността им да усещат чрез оръжието какво ще направи противникът може лесно да се контрира просто като им се откаже да „хванат оръжието“.

Някои други проблеми не бяха толкова лесни.

Кели беше по-бърз, а страничната му стойка му даваше около половин пръст по-голям обхват, но и Дърайн бе достатъчно бърз, тъй че винаги имаше опасност да се провере през защитата на Кели и да му влезе, а с камата, стига да влезеше в дъгата на рапирата, щеше да е само за миг, все едно дали в тренировка, или в реален бой.

Дърайн сниши върха на рапирата малко повече от обичайното и когато Кели замахна лъжливо нагоре, направи полустъпка назад, докато блокираше. Кели взе разстоянието в щурм напредне атака в линия отдолу нагоре, от която Дърайн се измъкна встрани, изби оръжието настрана и посече силно надолу върху уязвимата му ръка, толкова силно, че Кели изтърва оръжието си.

Дърайн рефлекторно посече с камата вляво, после отново посече Кели през корема и бързо се отдръпна две крачки назад.

Не беше само заради протокола на играта — Дърайн на два пъти беше раняван от хора, още не разбрали, че са мъртви, и не държеше това да се потрети, макар и на тренировка.

Кели вдигна рапирата си...

— Стоп! — извика твърд глас.

Началникът на мечовете пристъпи между двамата. Беше облякъл тренировъчния жакет, но още не беше навлякъл гамашите и бе затъкнал под мишница учебен меч, без да го е грижа, че е очернил жакета си.

— Браво — каза той с тънка усмивка. — Повторете последната серия. Бавно, ако обичате.

Дърайн и Кели отново заеха стойките. Преиграха схватката, като Арджънт коментираше, все едно че критикува двама свои ученици. Явно беше възхитен от стила на Дърайн и това, че се биеше като в истински двубой, пренебрегвайки дуелистката традиция. Когато стигнаха до момента, в който Дърайн беляза жакета на капитана, Арджънт извика:

— Стоп!

Обърна се към Кели и рече:

— Ето тук направихте грешка, капитане. Той вече се задвижваше напред, когато се хвърлихте напред, а докато вие вложихте всичко в това, той беше готов да парира мимоходом и да ви разпори от гърлото до задника. Ни риба, ни рак, както казват в Риланон — и двамата бяхте по средата между дуелиране и двубой.

Барон Визтрия изсумтя презрително.

— Много лесно е човек да се наниже на остриета, размахвани от тъпак, ако умението не отговаря на високото му самомнение. Иначе широкият меч е безполезен.

Началникът на мечовете се извъртя към него, стиснал устни.

— Учебните дуели и етикетът са едно, а двубоят на бойното поле — съвсем друго.

Визтрия махна пренебрежително с бялата дантелена кърпа в ръката си и измърмори по-тихо:

— Щом казвате...

— Ако смятате, че няма разлика, бароне, намерете ми още петима, които са съгласни с вас. Мога да ви изляза с петима мои войници с мечовете, над които се надсмивате, срещу вас с рапирите ви.

Ще видим колко тромав и безполезен е един тежък меч, след като не ви остане нито време, нито място да си направите изящното пресичане и рипост, сър.

Задържа дълго поглед върху Визтрия. Накрая баронът се усмихна и сви извинително рамене.

— Разбира се, аз се прекланям пред по-големите ви познания по тези въпроси, Началнико на мечовете. — Начинът, по който погали с пръст белега от дуел на лявата си скула, бе съвсем леко предизвикателен. — Поднасям най-искрените си извинения, ако с нещо съм обидил някого от благородната компания тук.

Стивън Арджънт примига два пъти, после кимна и лицето му се отпусна.

— В такъв случай да не говорим повече за това... милорд. — И се обърна отново към Дърайн и Кели. В спречкването си с барона пред публика беше стигнал дотам, докъдето позволяваше рангът му, и двамата го знаеха. Още една забележка и Арджънт щеше да се разправя с недоволния Вандрос, когато той се върнеше, тъй като Визтрия безспорно щеше да се оплаче от липсата му на възпитание в обществото. Поведението на барона показваше, че и той осъзнава, че положението може само да се влоши, ако продължи да говори, затова отвърна с жест на примирение — махване с дантелената кърпа, лек поклон и изискано завъртане, след което с достойнство се отдалечи и бавно седна на един стол.

Арджънт отново заговори на Кели и Дърайн.

— Както казах, това, което направихте тук, не беше нито дуел, нито двубой. Хайде да го опитаме малко по-другояче този път. Отдалечете се двамата — Още, още, отворете си повече пространство. Така е добре.

Двамата вече ги разделяха цели четиридесет крачки. Не точно това, което Дърайн щеше да нарече тренировъчно пространство. Арджънт им нареди да затичат в атака, все едно че са в боен строй.

Виж, това беше по-познато за Дърайн, въпреки че предпочиташе да отбягва схватки в боен строй срещу боен строй. Затича бавно, вдигнал оръжието над дясното си рамо, все едно че Кетол бе на обичайното си място от лявата му страна, а Пайроджил — отдясно, където си му беше мястото.

Явният номер бе в това да откраднеш малко време накрая, да оставиш другите в строя първи да влязат в схватка — и номерът беше толкова явен, че точно затова човек трябваше да разчита на мъжете от двете си страни, защото този ход вероятно щеше да спаси живота на този, който го опита, но струваше живота на хората от двете му страни, както прилагането му едновременно от тримата всъщност бе струвало живота на мъжете отляво на Кетол и отдясно на Пайроджил и трите пъти, в които Том Гарнет им бе заповядал да се бият в строй.

Щом се доближиха, Дърайн посече надолу и след това нагоре, като прихвана оръжието на Кели и го отмете встрани. Почти... Кели също замахна към него и го порази в десния хълбок миг преди ударът на Дърайн да го перне в гърба и да остави тъмна резка от почерненото острие.

Дърайн се задържа на крака, но Кели залитна и падна на пода, но бързо се изправи и застана в гард.

— Стой! — изкомандва Арджънт. Озова се бързо между двамата и им махна да се приближат. — Много добре. Бих го нарекъл равенство и зачерквам и двама ви като ранени. Което означава, разбира се, че двете страни губят по един полезен войник — печелещата поне за няколко недели, а губещата — за остатък от живота му, който ще свърши до края на битката, ако изтрае и толкова. — Махна към двата близки стола. — Двамата си седнете... барон Визтрия, ще ме удостоите ли с малък дуел?

На Визтрия, изглежда, в този момент му се щеше да е на сто други места, но след язвителните си забележки нямаше как да откаже. Съгласи се с престорена веселост и навлече тренировъчен жакет.

Дърайн с благодарност се отпусна на стола, изненадан, че трябва да се насили да спре да трепери. Пайроджил бързо се озова до него и му предложи топла глинена чаша с греяно вино и Дърайн жадно отпи, докато наблюдаваше бързия урок, който Стивън Арджънт даде във фехтовката със саби на Визтрия. Баронът така и не успя да се доближи с оръжието си до Началника на мечовете. След това минаха на учебни рапири и Арджънт също толкова набързо приключи с барона с полекото оръжие.

Визтрия направи жалък опит да подхвърли шеговито, че просто денят му бил лош, преди да се оттегли без особено достойнство от

игралния кръг. След това, един по един, Стивън Арджънт даде кратък урок по рапира на още трима барони, включително Морей.

Щом и Морей се оттегли, барон Верхайен заяви:

— Ще трябва и аз да се пробвам с вас, Началник на мечовете.

Арджънт кимна учтиво, но Дърайн забеляза сянката, пробягала по лицето му. Верхайен се радваше на слава като най-добрия фехтовач в района, а може би и в целите Западни владения. Спокойната самоувереност, проявена от Арджънт през четирите учебни дуела, се смени със съсредоточена напрегнатост, докато Верхайен бързо навличаше учебната риза и шлема.

Заеха местата си и залата затаи дъх, тъй като всеки присъстващ капитан и барон усещаше, че това състезание ще е доста по-сериозно от предишните. След дадената команда за старт Верхайен предприе свирепа атака в стремежа си да срази уморения Началник на мечовете, преди да е укрепил защитата си. Арджънт можеше и да отстъпва на бързината на Верхайен, бе един от най-опитните фехтовачи в Кралството и реагира с привична ефикасност.

Дърайн ги загледа с интерес. Рядко беше гледал такава фехтовка — повечето му опит се свързваше с ликвидирането на противника колкото може по-бързо, с всякакви възможни средства, включително измама, ритник в слабините или хвърляне на прах в очите. Етикетът на дуела за него беше нов, но артистичността във фехтовката беше изкусителна. И двамата бяха майстори на рапирата, и двамата знаеха всяка хватка и ход, усвоени от най-добрите учители от Имперската школа във Велики Кеш до Двора на майсторите в Ролдем.

Двубоят им бе произведение на изкуството, реши Дърайн. Верхайен водеше в бързината и в работата с краката, но Арджънт знаеше повече съчетания и контрирания, тъй че никой не отстъпваше на другия. Времето сякаш се проточи, очакването кой ще победи бе накарало всички зрители да следят всеки ход, контриране и подвеждаща атака. Залата беше заглъхнала, чуваше се само тихото прашене на дървата в камината, шумоленето на стъпалата им по мраморния под и кълтежът на стомана в стомана.

Дуелът се точеше и никой от двамата не печелеше предимство. Дърайн реши, че рано или късно Верхайен ще спечели — ръката му бе по-бърза, а и беше по-свеж от Арджънт.

При все това се оказа неподготвен за края, когато той дойде. Верховайен предприе свирепа атака, която го остави открит за контрирането на Арджънт, но когато Началникът на мечовете предприе хода, Верховайен извъртя оръжието си, удари ниско и порази Арджънт в коляното.

Стивън Арджънт свали с гримаса тренировъчната маска.

— Печелите, милорд.

Верхайен също смъкна учебния си шлем.

— Добра битка, Началнико на мечовете. Не помня да съм имал подобно изпитание от години. Достоен сте за поста си.

Арджънт кимна за благодарност, седна до Дърайн и кимна и на него. Лицето му лыщеше на мигащата светлина от огъня, черната му коса бе полепнала от потта, но се усмихваше.

Дърайн го разбираше. Изпадне ли човек в съмнение, „прави това, което можеш“ не беше никак лошо правило, а Арджънт наистина беше майстор във фехтовката. В равностоен двубой, ако Стивън Арджънт беше свежият, а Верховайен — умореният, Арджънт щеше да има сериозен шанс да спечели.

Наоколо се разбърбиха, а виелицата отвън виеше. След малко Началникът на мечовете съблече учебната риза, стана и отиде да поговори с благородниците, като остави наемника сам. Дърайн се отпусна в стола, притвори очи и остави горещината от камината да го облее, докато виното стопля корема и душата му.

Общо взето, преживявал беше и по-лоши дни.

ГЛАВА 6

ПОСЛЕДИЦИ

Бурята беше спряла.

Небето над замъка бе чисто и царствено синьо, само с една далечна диря от сиви облаци към хоризонта на изток и съвсем рехава далечна памучна белота на запад, зацапваща гледката. След виелицата, изразходвал сякаш цялата си енергия, върху Ламът, студеният въздух се беше проснал изтощен над земята, почти неподвижен.

Тъмни валма дим се издигаха от стотиците комини из целия град долу, виеха се нагоре във въздуха, понесени от дъха на лекия ветрец, по-кротък от бебешки дъх, макар и определено по-хладен от сърцето на работодателя. Изсмукваше топлината от Кетол, който стоеше на бойниците на стената на замъка и се мъчеше да не се изсмее на задъхалите се войници, които ринеха снега по пасажа с острите селски лизгари, непригодни за тази работа. Имаше, разбира се, по-добри сечива за ринене на дълбок сняг, но явно в Ламът не разполагаха с такива. Чул беше няколко души в казармата да мърморят, че тази виелица е нещо, което може да споходи човек веднъж в живота. За неговия живот определено му стигаше.

Непрестанният звън, отекващ откъм ковачницата до външната стена, вероятно говореше, че трябва да се поправят още лопати за снега. На ковача едва ли щеше да му отнеме много време да изкове няколко широки плоски лопати с широки ръбове, въпреки нуждата да се подковат още коне със зъбчатите ламътски подкови, каквито Кетол не беше виждал никъде другаде — и се надяваше да не види повече.

Долу хората на Том Гарнет трепереха, загърнати в наметалата си, докато яхваха конете за сутрешния патрул. Ноздрите на конете бълваха облачета пара и те цвилеха възмутено, че ги принуждават да газят в снега.

Патрулът вероятно щеше да е труден, макар че според Кетол шанс да водят бой с някого почти нямаше — дори да успееш да се отдалечат от външния град, което в най-добрия случай бе

проблематично. Под привидно мекия сняг дебнеше ледена кора и дори зъбчатите подкови можеха да се хлъзнат по нея. Макар да не бе задължително падналият кон винаги да си чупи крак, Тит-Онака, войнишкият бог, имаше жестоко чувство за хумор. Кетол реши, че само това може да обясни десетината неоседлани коня, изведени от конюшните. Човек обикновено не взема резервни коне на патрул, освен ако не очаква да стигне далече и не допуска, че някой кон може да окуцее и да се наложи да бъде убит.

Обясняваше също така и тихите ругатни, които ръсеше плещестият Началник на конницата Бенджамин Дивин — Кетол не можеше да ги чуе ясно, но сигурно бяха свързани с направените вече и съвсем ненужни предупреждения към ездачите да внимават с животните, все едно конете бяха родни дечица на Началника на конницата, а войниците — само техни неблагонадеждни бавачки.

Знаеше, че подготовката за патрула бе предшествана от свада между Стивън Арджънт и Началника на конницата. Кетол беше отишъл до Орлово гнездо, за да поговори с Началника на мечовете и може би да навести и Фантус — огнедрейкът като че ли бе започнал да го харесва по една или друга причина, — но бързо се беше оттеглил, като чу гласовете отвътре, увлечени в изненадващо разгорещен спор дали изобщо трябва да се изпраща патрул точно сега.

Слава на боговете, това не беше проблем на Кетол, но можеше да разбере двете страни на проблема.

Единственото добро нещо, за което можеше да се сети при сегашното положение, бе, че всякаква вражеска дейност неизбежно щеше да остави следи в дълбокия сняг. Дори цураните да знаеха старата хитрина с отряда, крачещ в единична колона и със замитането с клони отзад, за да се прикрие дирята — а вероятно я знаеха, все пак не бяха глупави, а и това бе четвъртата им зима — всичко навън беше толкова чисто и девствено бяло, че щеше да е невъзможно да се движат незабелязано, където и да било на десет мили от Ламът. Сила с по-значителна големина щеше да остави следа, която да може да види и обикновен гражданин.

И макар Кетол да се съмняваше, че изобщо има цурани по-близо от границата на Свободните градове, все пак се надяваше да има — цели легиони цурани и Буболечки...

... и гниеците им трупове да се покажат, щом почне топенето на снеговете.

Не че той щеше да е тук, за да ги види. За миг си помисли за някое уютно малко ханче някъде... някъде на топло.

Тихи стъпки по отъпкания сняг зад него го извлякоха от унеса му и той се обърна.

Гродан, водачът на наталийските рейнджъри, спря до него, плътно загърнат в сивото си наметало.

— Здравей и добро утро, Кетол от каквото-там-си-в-момента — поздрави рейнджърът.

— Здравей и добро утро и на тебе, Гродан от Натал — отвърна Кетол. — Не видях нито тебе, нито другите двама рейнджъри по време на бурята. Всъщност вие не бяхте навън, нали?

— Чух обаче, че вие сте излезли да спасявате барон Морей.

Кетол сви рамене.

— Нямаше кой знае какво спасяване всъщност. — Не му беше много ясно защо защитава Морей, но щеше като че ли да изглежда нелоялно да остави без отговор намек на рейнджъра, въпреки че самият Кетол смяташе Морей за кръгъл идиот, след като доброволно се беше натикал в лапите на бурята.

Гродан зяпаше разсеяно към града. Някакъв мъж, увит в дебело наметало, излезе на стълбите на втория етаж на полузаровена в снега къща на Висока улица, малко зад северната порта, изтърва перилото, за което се държеше, хлъзна се по прясната и тупна долу.

Кетол можеше да си представи изсипалите се люти ругатни, докато мъжът се изправяше и се опитваше да се изтупа от снега.

Рейнджърът се засмя.

— Е, все пак поне беше по-бързо, отколкото да изрине стълбището, нали? — После стана сериозен, гледаше хората, пробиващи си път през дълбокия сняг по улиците. — Дано само в града да е складирано достатъчно месо: доста време ще мине, докато докарат животни на пазара.

Това не беше грижа на Кетол. Всеки замък трябваше да разполага с достатъчно храна в складовете си, за да се преживее не само една зима, но и дълга обсада, а обсадата на студа едва ли щеше да продължи толкова дълго, че да му липсва ядене, макар че сигурно щеше да му омръзне осоленото говеждо, ако скоро в Ламът не дойдеше

стока от съседните стопанства и имения. Все пак след тази буря сигурно доста щяха да се забавят.

— Та къде бяхте? По време на бурята имам предвид. Ако нямаш нищо против, че питам.

Рейнджърът едва ли го бе потърсил само за да си побъбрят, но Кетол бе готов да изчака, докато Гродан заговори по същество. Баронът беше излязъл някъде с Пайроджил и смяната му беше чак следобед.

— Нищо против. — Рейнджърът сви рамене. — Баща ми често казваше, че когато няма какво да правиш, е най-добре да не правиш нищо. С Белдан и Сам Късия се свряхме в стаите си, с малко храна и вино за компания, и просто му ударихме повечко от така нужния на всички ни сън. — Усмихна се, после се прозя. — И тримата всъщност толкова се наспахме, че се уморихме от сън и ни сърби да не сме чак толкова отпочинали, ако ме разбираш.

— Разбирам, и още как. — Кетол кимна. — И аз се чувствам така, макар да нямам нищо против, че ще пропусна дневния патрул. — Погледът му се плъзна по бялата снежна пелена долу, към яхналия вече патрул и тъпчещите с копита коне. — Честно казано, доста ме гнети, че задълженията ми ме задържат тук.

— Е, това сигурно може да се промени — подметна Гродан.

— О, така ли?

— Онзи ден капитан Гарнет те похвали за уменията ти като следотърсач. Канех се да те поканя да ме придружиш, да пообиколим на север. Компанията ще ми е приятна. — Гродан изгледа намръщено струпалия се долу патрул. — Някой трябва да излезе и да види какво става навън. Тази пасмина ще извади късмет, ако стигнат и на една миля. — Лицето му остана безизразно, но Кетол долови лека промяна около устните, сигурно знак на презрение.

— И аз си мислех същото. Съмнявам се обаче, че някой би могъл да стигне много далече.

— Виж, с това не съм съгласен. — Гродан извади парче пастърма и замислено отхапа. — Мислех да видя дали нещо интересно се е поразмърдало оттук до Мондегрийн — да речем, още от ония цурани, на които сте се натъкнали миналата неделя. — Огледа гладката снежна пелена, ширнала се извън града. — Не че търсенето на следи ще е толкова сложно, колкото придвижването.

— Смяташ, че вашите понита могат да се движат по-бързо от тукашните коне?

Гродан поклати глава.

— Не, не бих се и опитал да яздя. Мислех да тръгнем пеш.

— Пеш?

От стените на замъка добре се виждаха преспите, стигнали чак до втория етаж на някои къщи по Висока улица, и малките тъмни проходи, които обитателите бяха изровили като джуджета, за да се измъкнат от снежния затвор.

И да попаднат в още по-голям снежен затвор.

Рейнджърът едва ли щеше да може да измине пеш по-голямо разстояние от отряда на Том Гарнет на конски гръб, а Кетол нямаше да се изненада, ако за патрула се окажеше невъзможно изобщо да излезе от Ламът, камо ли да си пробие път по-надалече из околностите.

— Да, пеш — кимна Гродан. — Ние рейнджърите си имаме свои начини, Кетол.

Кетол беше слушал легенди за наталийските горяни, за почти свръхестествената им способност да се движат из леса бързо и безшумно, без да оставят следи. Слушал беше същото и за Кралските крондорски Първопроходци на юг, както и за Имперските кешийски Водачи още по на юг, а според мъвата те по някакъв начин бяха свързани помежду си, било кръвно или с магия, или нещо такова. Но по рождение и по убеждение Кетол си беше подозрителен спрямо легендите и си даваше сметка, че собствените му способности може да изглеждат вълшебни за хора, не отрасли в пустошта.

— Е, щом се надяваш да стигнеш до Мондегрин, значи наистина трябва да си имате някакви начини — отвърна той.

— Говориш, сякаш се съмняваш.

— Малко — призна Кетол. — Без да се обиждаш, но не виждам как можеш да направиш повече от някой друг. Не и в тези преспи. Не мога да си представя, че си се опитвал да вървиш през такъв терен.

— Грешиш. — Гродан се усмихна. — Зиме около Сиви кули става доста... интересно, особено по високите ливади. — Сви рамене. — А и донякъде е въпрос на гордост хората ми да могат да разузнават навсякъде, независимо от условията. Не че би ми се дощяло да разузнавам в бури като вчерашната нощ. Но мога да се справя.

Май не вървеше много да нарече рейнджъра лъжец или самохвалко, тъй че Кетол просто попита:

— И как го правите? В смисъл, движението в снега. Някаква магия или какво?

— Никаква магия няма. — Гродан като че ли леко го досмеша от това предположение. — Ще ти кажа. Всъщност изобщо не е сложно.

— Вървенето през дълбок сняг е въпрос само на това да разпростреш тежестта си достатъчно, за да те издържи снегът. Правим си едни широки обуца, като огъваме брезов клон в обръч с овална форма и този обръч го покриваме с плетеница от кожени каишки, а после ги връзваме за ботушите си. Това го наричаме брезенеден, от една фраза за „тронави ходила“ на Старата реч. Трябва малко практика. Доста смешно е да гледаш как някой се опитва да се оправи с тях за първи път. — Зарей поглед над крепостната стена на замъка. — Правенето на брезенеден е въпрос на не повече от час работа, а Сам Късия сигурно вече е изплел няколко чифта — по-бърз е в пръстите от Белдан и мен, затова го оставих на него.

Кетол кимна. Идеята изглеждаше интересна и си струваше да помисли над нея в случай, че отново му се наложи да попадне в снежен ад като този.

— Брезови клони за рамка, викаш?

— Всяко по-гъвкаво дърво върши работа. — Гродан сви рамене. — Движението с брезенеден е бавно, но би трябвало да мога да свърша обиколката до север за няколко дни. Белдан и Сам Късия ще покрият своите райони. — Килна глава. — Е, сигурен ли си, че не искаш да ме придружиш?

Кетол поклати глава.

— Както казах, задълженията ми го изключват.

— Но ако не го изключваха, щеше ли да дойдеш?

— Разбира се. — Кетол кимна и се усмихна малко насила. — Бих го направил и на върха на меча... но ще трябва да е много остър меч.

Гродан се засмя и се потупа по наметалото, под което се криеше мечът му — виждаше се само дръжката, увита с драконова кожа.

— Между другото мечът ми е доста остър, но не бих го използвал, за да те принуждавам да ми правиш компания — каза с усмивка.

— Тогава ти желая всичко най-добро — отвърна Кетол. — А ако имаш подръка в повече от тези брезенеден, ще съм ти много признателен, ако ми ги оставиш да ги опитам. — Макар да нямаше никакво намерение да газии през — не, върху — снега, щеше да е интересно да види как действат тези неща. Поредната хитрина за в торбата, до която едва ли щеше да му се наложи да прибегне някога.

Но човек никога не знае. Гродан кимна.

— Нищо лошо не виждам в това.

Стисна дружески рамото на Кетол и изправи рамене.

— Е, Кетол от каквото-там-си-в-момента, желая ти лек ден и очаквам с нетърпение друга възможност, може би, да видя как се оправяш в пустошта. Сбогом.

— Сбогом, Гродан от Натал. — Кетол гледаше след реинджъра, докато той се отдалечаваше. Нямаше да е зле да разбере за какво беше всичко това, макар да беше възможно просто да е само това, което изглеждаше.

Може би.

Дъраин зави покрай стената на цитаделата. Извитите над главата му каменни подпори на зида бяха опазили донякъде подветрената страна на крепостта от огромните преспи, правещи всяко движение другаде почти невъзможно. Крачеше плътно покрай стената в усилието си ботушите му да не газят в снега и решен да стигне до казармата по най-късия възможен път, без да му се налага да си копае тунел през високите до раменете преспи.

Тъкмо щеше да завие на ъгъла срещу разпределителния двор и казармата, когато един плещест войник с тежко наметало изникна пред очите му, други трима крачеха в колона зад него. Едва имаше място да мине един човек, а това означаваше, че някой трябва да отстъпи.

Войникът спря и подвикна:

— Направи път, наемнико.

Дъраин знаеше какво предстои, но си помисли, че трябва поне да се опита да реши проблема, без да рискува да счупи главата на другия или пък кокалчетата на собствените си пръсти.

— Вие сте само на няколко стъпки от портата за излази, през която сте минали; много по-лесно ще е, ако се върнете и ме оставите да

мина.

— По-лесно за тебе? — рече войникът и потърка зачервената си брадичка, сякаш премисляше. — Да де, но мен не ме е грижа кое ще е по-лесно или по-трудно за тебе. Ние сме четирима, а ти — само един. По ще е добре ти да се обърнеш и да ни отвориш път.

Дърайн погледна тримата мъже — те пък гледаха едрия войник и него с лека насмешка.

— Тъй значи — отвърна той уж, че премисляше.

А после с бързина, неочаквана за едър мъж като него, направи крачка напред и нанесе светкавичен удар в главата на другия. Удари го толкова силно, че той се превъртя, но Дърайн успя да го хване под мишниците, вдигна го бързо и го метна на раменете си, както Кетол щеше да метне убит елен. После тръгна напред, спря пред следващия войник в колоната и изръмжа:

— Май ще трябва да върнете приятеля си вътре, а?

Нисичкият войник преbledня и кимна. После се провря назад между другите двама, които изведнъж решиха, че е благоразумно да поотстъпят пред грамадния наемник. Тримата бързо закрачиха към портата за излази и единият я отвори. Дърайн хвърли безцеремонно едрия войник на прага и го обърна. Порови в кесията му на колана и извади два сребърника.

Единият войник викна възмутено:

— Ей, какво правиш?

Дърайн го изгледа свъсено и изръмжа:

— Не се бия безплатно!

Прибра монетите в джоба си, обърна им гръб и тръгна към казармата.

Пайроджил беше спал в казармата, когато удари бурята, и сега бе негов ред да пази барон Морей. Кетол беше с барона и щеше да се отправи към кухните за ядене, щом Пайроджил отидеше да го смени. Дърайн изруга наум лошия си късмет, че точно на него се беше паднало да оре през тежкия мокър сняг. Сигурно беше най-подходящият за тази работа, но това никак не го радваше.

Някъде по средата между цитаделата и казармата се натъкна на двама войници с широки лопати — разчистваха пътя. Зарадва се, че му спестяват поне отчасти труда, да стигне до вратата на казармата, мина бързо по изринатата пътека и влезе.

Завари Пайроджил да се облича — подготвяше се за предстоящата смяна и слушаше с половин ухо приказките на лудото джудже Макин.

— А тя вика: „Достатъчно си висок където е важно“! — Макин избухна в смях.

Дърайн видя как челото на Пайроджил трепна, сигурен знак, че разказът на джуджето го е развеселил, и каза:

— Твой ред е с барона. — И седна на нара си.

Пайроджил кимна и се изправи.

— Някакви неприятности?

— Нищо сериозно — отвърна Дърайн, докато си смъкваше ботушите.

Пайроджил кимна и излезе без повече приказки. Макин попита:

— Разчистиха ли пътя до града?

— Още не.

— Лошо. Три-четири халби ейл и някоя женичка нямаше да ми дойдат зле.

Дърайн огледа помещението — мъжете седяха по наровете и зяпаха тавана или стените, потънали в мислите си. Усещаше напрежението им. На джуджето отвърна:

— Не си единственият.

Пайроджил се облегна на стената, докато благородниците заемаха местата си около масата в Голямата зала, начело с Началника на мечовете. Изненадващо, лейди Мондегрийн се настани на почетното място вдясно от Стивън Арджънт. Това явно не беше изненада само за Пайроджил: Фолсон подхвърли нещо на Лангахан с леко кимване към челото на масата.

Останалите барони и благородници се бяха наредили от двете страни на масата според някаква схема, която не беше много ясна за Пайроджил, макар да беше сигурен, че не е случайна, ако не за друго, то поне защото Верхайен се озова на другия край, докато Морей, сигурно заради поста си на ковчезник, седна отляво на Началника на мечовете.

Дългата маса бе покрита със свежи ленени покривки, застъпващи се на места. Единствените предмети върху тази девствена белота бяха мечовете и камите на събралите се благородници, оголени и без

ножниците, все едно — колкото, и невероятно да изглеждаше — те очакваха да им се наложи да ги използват.

Пайроджил се надяваше, че това няма да стане. Беше твърде далече, за да се озове до Морей, ако, колкото и невероятно да беше, барон Визтрия изведнъж вдигнеше меч си и посегнеше да го прободете. Колкото и да беше невероятно, ако се случеше, то най-доброто, което Пайроджил щеше да може да направи, бе да помогне с вдигането на трупа. След като убиеше Визтрия, разбира се, при условие, че Стивън Арджънт не го изпревари. Лицето му остана равнодушно, но се усмихна вътрешно, като си спомни как Началникът на мечовете бе посрамил надутия дребен барон пред равните му.

Платата с храна, чашите с кафе и бутилките и чашите за вино, наредени от отряда слуги на страничните маси, му подсказаха, че Съветът вероятно ще се проточи поне няколко часа, макар никой да не го беше казал изрично — поне пред него.

— По заповед на графа на Ламът — заяви Началникът на мечовете и стана, щом всички насядаха, — се свиква на заседание този Баронски съвет. Нека всеки от събралите се, който не може тук и сега доброволно да се закълне във вярност към граф Вандрос, към херцог Брукал, към принц Ерланд и към самото Кралство, да напусне без страх от съд и наказание или да обясни задоволително пред тази благородна компания защо не може да се закълне.

Пайроджил се зачуди защо бе пропуснат самият крал или пък вицекралят на Източните владения Ги дьо Батира — по име и ранг, макар Стивън Арджънт да упомена Кралството по възможно най-общия начин — но не знаеше какво може да значи това, макар явно да беше неприятно поне за двама души, ако се съдеше по намръщените физиономии на барон Лангахан и барон Визтрия, и двамата от Крондор.

Е, поне мръщенето на Лангахан вероятно означаваше нещо. Колкото до Визтрия, лисичето лице на дребния дворцов барон като че ли непрекъснато беше или навъсено, или презрително усмихнато и това едва ли означаваше нещо повече от факта, че въпросното лице просто е тук в стаята с него.

Няколко чифта очи се извърнаха към Берел Лангахан, невероятно загорелия от слънцето, невероятно простоватия на външност и

пооплешивял дворцов барон, който свъси вежди, изчака Стивън Арджънт да седне, стана и заговори:

— Както всички знаете, аз съм от двора в Крондор и не съм васал на графство Ламът, нито на херцоцство Ябон. Същото е вярно и за моя приятел барон Визтрия. Макар да храня най-голямо уважение към херцог Брукал Ябонски и граф Вандрос Ламътски, не мога да се закълна във вярност нито на графството, нито на херцогството. — Лицето му беше сурово. — Въпреки че мога драговошно да се закълна във вярност към краля и в подчинение на избрания от него вицецрал, боговете дано го дарят с добро здраве и дълбока мъдрост в тези изключително тежки времена.

Вероятно не беше най-дипломатичното изявление предвид враждата между Ги дьо Батира и Боррик Крудийски. Херцог Брукал Ябонски беше навярно твърде обвързан с Боррик за вкуса на поддръжниците на Ги дьо Батира — което със сигурност включваше всеки дворцов барон, комуто се позволяваше да излиза от Крондор без къса каишка, камо ли да ги пратят на какъвто и да било съвет в Ябон.

— Здраве и мъдрост за вицецраля — и за принца — отзова се Стивън Арджънт уж в съгласие. На лицето си бе изписал маска на благонамереност, но очите му таяха мрак, какъвто Пайроджил не държеше особено да е насочен към него самия.

— Здраве и мъдрост за принца! — повториха останалите, някои — по-бързо от други.

— Здраве и мъдрост за принца — заяви Верхайен, последният от повторилите думите барони с глас, който като че ли бе малко по-силен от нужното.

— Да, разбира се — здраве и мъдрост за принца — рече почти моментално и Лангахан и всички около масата се отзоваха.

Лангахан изгледа продължително Верхайен, после примига и продължи:

— Не мога, както казах, съзнателно, словом или мълчаливо, да заявя васална вярност към графа или графството, освен като част от това владение, това кралство. — Изгледа ги един по един. — Смятам, че е най-добре това да се заяви открито още в началото, а ако тук има някой — ако има някой сред вас, според когото е редно да напусна предстоящите дискусии поради това, то моля го — или моля я — добави с поклон към лейди Мондегрийн — да го заяви сега и колкото и

да ми е тъжно, ще напусна заседанието, и се заклева да не тая обида или неприязън спрямо когото и да било заради това.

И сигурно щеше да разчита барон Визтрия да донесе всяка дума — на него или поне на Ги дьо Батира.

На масата се възцари тишина. Стивън Арджънт огледа всички един по един, след което кимна.

— Присъствието ви тук е желано и добре дошло, барон Лангахан.

Лангахан се поклони, по-изящно, отколкото Пайроджил би очаквал от толкова едър мъж като него, и си седна.

Визтрия се изправи.

— Не бих казал за себе си, че съм лаконичен като моя приятел барон Лангахан — рече той и изсумтя, — но ще се опитам да направя изключение. Признавам изцяло, че верността ми е към владението като цяло и към кралството над него, а не към някаква си кална дупка от... — Замълча и изписа болезнена усмивка на лицето си, преди да продължи. — На някое важно баронство, което само по себе си е част от също толкова важно херцогство. Ако някой оспорва присъствието ми тук, нека той — или тя, милейди — да го каже веднага и ще се оттегля в стаята си, за да се заема с малко кореспонденция.

Можеше просто да каже, че ако го изключат, пратеникът му бързо ще тръгне към Ги дьо Батира, но Стивън Арджънт кимна учтиво, все едно че прие думите му за чиста монета.

Това заявление за крехък съюз, ако не за пълна лоялност, бе прието с мълчаливо съгласие и кимвания и от останалите.

Пайроджил прочете добър знак в него. Отчуждението, ако не и враждебността между Изтока и Запада, представени тук от бароните на Ламът, от една страна, и тези двама дворцови барони, от друга, нямаше да се изгладят тук, но засега щяха да се пренебрегнат, поне публично.

Стивън Арджънт пак взе думата:

— Добре. Има много неща за обсъждане, от данъците, които трябва да се събират и изразходват, до възстановяването на всичко, което бе изоставено през войната, а указанията на графа са да излезем с препоръки по всички въпроси, засягащи Кралството, освен по воденето на войната, което е в прерогативите на висшия щаб, заседаващ в момента в Ябон. — Усмихна се. — Сигурен съм, че и

графът, и херцозите биха се радвали на нашия съвет по тези неща, но не виждам много смисъл тази благородна компания да губи време и усилия над проблеми, които се решават от други, с по-голямо познание и отговорности към тях.

— Независимо — добави с обичайната си презрителна усмивка барон Визтрия, — че даването дори на добър съвет, идващ твърде късно, за да се възприеме, е нещо почти толкова ценно, колкото плащането на такса за услуги на жребец, който всъщност е скопец, а?

Началникът на мечовете се усмихна широко, но ледено.

— Точно така — отвърна и кимна отсечено. — Обикновено графът щеше да председателства този Съвет. В негово отсъствие обичаят изисква да изберем старши барон на негово място — най-подходящият избор щеше да е барон Мондегрийн, тъй като дискусиите тук със сигурност ще включват въпроси, засягащи него като Наследствен ковчежник на графството.

Дотук поне Пайроджил го разбираше. Мондегрийн отдавна бе станал твърде уязвим за чести пътувания в Ламът, и то във военно време, поради което бащата на графа бе назначил Морей за Военен ковчежник, а граф Вандрос го беше преутвърдил, а доколкото Пайроджил схващаше, това означаваше на практика, че той също така изпълнява и по-общите ковчежнически задължения и на Мондегрийн в полза на графството.

Но доколкото темата на деня щеше да е разбирателството, а беше ясно, че това е така, то заместването на Мондегрийн от Морей за председателстващ Съвета бе гарантирана неприятност, а неприятностите бездруго вече бяха налице. Казармата на замъка беше пълна с войници, които при липсата на цурани, които да убиват, и при невъзможността да ходят където и да било, бяха почти на ръба да започнат да се избиват едни други наляво и надясно и в най-добри времена, а след като виелицата ги бе окошарила на едно място, времената много трудно можеше да се нарекат добри.

Тъй че Пайроджил се облегна на стената и зачака Стивън Арджънт да обяви, че самият той ще председателства Баронския съвет.

— Аз няма да председателствам съвета — заяви Началникът на мечовете.

„А?“

— Не съм пропуснал да забележа, че някои хора постоянно ме наричат „Източния Началник на мечовете“ или „онзи бивш капитан от Риланон“, въпреки че съм служил на графа на Ламът през последните дузина години... Освен това аз съм войник и Началник на мечовете и не желая да бъда нищо друго. Препоръките тук трябва да се направят от Съвета и човек като мен да не им влияе.

Морей едва се сдържа да не се фръцне наперено, така както си седеше на стола. Усмихна се и се наду като петел и Верхайен не беше единственият, който го изгледа навъсено.

— Ето защо — продължи Началникът на мечовете, докато ставаше, — моля лейди Мондегрин да заеме това място, а аз ще се извиня и ще ви оставя на вашата дискусия, освен ако не чуя възражение. — Вдигна предупредително ръка. — Нека първо да заявя, че ще приема всяко възражение срещу моя избор в нейна полза като оскърбление не само към дома Мондегрин, но и към своята чест също така, а един джентълмен от Риланон знае много добре как да се справи с това, както и един Началник на мечовете на Ламът — добави с твърде заплашителен с небрежността си тон.

Верхайен реагира пръв. Кимна и се усмихна.

— Мисля, че лейди Мондегрин е великолепен избор, и не бих могъл да измисля по-добър, а само много по-лоши, моя милост включително. Не сте ли съгласен с мен, барон Морей?

Морей беше хванат натясно. Нищо не му оставаше, освен да кимне.

— Аз, разбира се, съм щастлив, че нашите обсъждания ще се водят от дамата, която вероятно е дори още по-мъдра, отколкото чаровна.

— Вярно, вярно! — извикаха още няколко барона, а Стивън Арджънт се запъти към изхода и кимна на Пайроджил да го последва.

ГЛАВА 7

ПОВИШЕНИЯ

Началникът на мечовете отвори вратата.

Пайроджил реши, че има нещо наум, след като не изчака според протокола да му я отвори той. Стивън Арджънт затаи мислите си по пътя от залата на Съвета до покоите си, макар все пак да спомена, че бил повикал Дърайн и Кетол да ги чакат още преди Съветът да започне.

Дърайн, според указанията на вестносеца, вече се беше качил в Орлово гнездо с Кетол, когато Пайроджил и Началникът на мечовете влязоха като двама стари приятели — стига човек да не бе наясно с навъсената физиономия на грозното лице на Пайроджил.

Кетол явно бе изпреварил Дърайн, беше заел стола до камината и енергично чешеше издаденото над очите ръбесто чело на огнедрейка с дръжката на ножа си. Поне за Дърайн чесането не изглеждаше особено нежно, но Фантус бе извил гръб доволно като котарак-влечуго и бе разперил криле било от задоволство, или просто за да попие повечко от топлината на огъня.

Дърайн беше отпуснал едрото си туловище на една дървена пейка и зяпаше играта на Кетол с малкия дракон, без много да му е ясно като как точно да я възприеме.

— Мисля, че ме харесва — беше му казал Кетол.

Стивън Арджънт им махна с ръка да не стават, посочи на Пайроджил един стол и седна срещу Кетол. После изпружи дългите си крака и скръсти ръце зад главата си. Изглеждаше непоносимо доволен от себе си.

— Е, това се уреди много по-добре, отколкото очаквах, а?

„А?“

Пайроджил се обърна към Дърайн.

— Началникът на мечовете постави лейди Мондегрийн начело на Баронския съвет. Което доста изненада някои, бас слагам.

Началникът на мечовете се ухили.

— И още как. — Сви рамене и продължи с кристална невинност: — В интерес на истината, мисля, че е защитимо, и съм готов да докажа правотата си пред граф Вандрос — след като барон Мондегрийн в края на краищата изпрати своята дама като свой представител и след като той беше явният кандидат. — Стана сериозен. — Колко добре ще продължи по-нататък, не мога да кажа — много работа има да се свърши, а графът ще трябва да прецени доколко са се справили с приоритетите и бюджетите. — Поклати глава. — Животът ми са оръжията и бойните изкуства, но съм тук достатъчно дълго, за да знам, че до пролетта можем да опразним графската хазна със заеми за бароните за ремонти и пак да не успеем да оправим всички щети от войната. — Едва сдържа прозявката си. — Не се съмнявам, че наличието на бързи пари и повече работа от наличните работници ще доведе порой от бояджии, дърводелци и каменоделци на север от провинция Крондор.

Пайроджил едва скри усмивката си. Само един източник можеше да нарече принципата „провинция Крондор“. След дванадесет години Началникът на мечовете все още си беше „онзи бивш капитан от Риланон“. Добре беше направил, че се самоотстрани от председателството на Съвета.

Арджънт поклати отегчено глава, все едно за него финансовите проблеми са много по-уморителни и от най-ужасния бой.

— Това безспорно ще вдигне цените на всичко, от пилешкото на пазара до квартирите и манифактурата. — Отпуши бутилката на масата до лакътя си и си наля вино. — Но за щастие това не е мой проблем и мога да се върна към нещата, за които имам по-добър усет. — Отпи. — Тъкмо затова ви повиках тук. — Обърна се към Кетол. — Каза ли на приятелите си за онова безобразие в казармата — онзи бой между хората на Морей и на Верхайен, на който се натъкнахме двамата с теб?

— Ами, не. — Кетол поклати глава. — Приличаше повече на свада, отколкото на бой, и не ми се стори, че си струва човек да го обсъжда.

Арджънт изсумтя, но Кетол само сви рамене.

— Нямахте убити, само няколко счупени кости и нито един намушкан...

— Имаме стотици войници от дузина съперничещи си баронства, заклещени тук в Ламът, всички — уморени от войната, раздразнителни, отегчени и търсещи нещо, което да ги позабавлява, и ти смяташ, че този бой не заслужава да се обсъжда?

Това с дузината съперничещи си баронства си беше попреувеличено, но проблемът бе точно такъв, какъвто го описваше Началникът на мечовете, помисли си Кетол, ако не и по-лош.

Все пак, ако не се броеше личната охрана на бароните, огромната маса баронски войски бяха разквартирувани отделно в близките градчета и села и каквито и проблеми да можеха да имат примерно хората на барон Фолсон с, да речем, тези на барон Бентийн, те бяха чисто теоретични; бурята бе изолирала отрядите им едни от други.

Но все пак враждуващите помежду си хора на Верхайен и на Морей в града бяха твърде много, а и едва ли бяха единственият пример.

Началникът на мечовете поклати глава.

— Капитаните ми съобщават, че вече им се е налагало да прекратят няколко други свади...

Това можеше да се очаква. То бе една от причините Дърайн да е доволен, че тяхното назначение ги държи в замъка, вместо да стоят заклещени в казармата с другите. При такива свади беше трудно човек да остане неутрален; хората имаха навик да намразват човек, отказващ да вземе страна — или по-скоро намразваха човек, който не иска да вземе тяхната страна.

— ... а капитан Кели и двама сержанти трябвало да отнесат един войник при отец Рили — редник с рана от нож в хълбока. Много интересна рана от нож, каквато явно никой, ако човек повярва на войниците в казармата, не е нанасял или виждал.

— Не съм чул за това — рече Пайроджил.

Дърайн също поклати глава.

— Ще чуете — рече Арджънт. — И вярвам, че като го чуете, ще се постараете да споменете, че въпросният войник — от хората на Верхайен — е получил много малка рана. Ще се възстанови напълно и от произшествието няма да му остане нищо, освен един белег, спомени и няколко дни почивка.

Тримата кимнаха.

— Междувременно, разпоредил съм се капитаните да освободят хората си извън наряд да слязат до града — да се поразтъпчат, ако не за друго. Иначе трябва да сложа по капитан пред всяко помещение и да се надявам, че положението ще се удържи... — замълча, после сви рамене и продължи, — но макар да мога да разчитам на моите капитани, не съм сигурен дали някои от офицерите на бароните не са също толкова проблем като войниците им. Тези баронски вражди понякога траят поколения и се стига дотам, че си гонят карез затова, че дядото на някой войник обидил дядото на друг.

Стивън Арджънт ги изглежда един по един в очакване да се съгласят или не, но Дърайн и без да вижда лицата на другите двама, бе сигурен, че и те са безизразни като неговото.

Арджънт поклати глава и продължи:

— Но неприятности ще има, сигурен съм, затова искам някой, освен градската стража да огледа как вървят нещата. Старшият им май ще напират от желание да ме убеждава, че всичко е добре — да не говорим, че няма сили да се справи с опитни войници с малкия си отряд — и макар да съм назначил вече цяла рота редовни за подкрепление на стражата и да разчитам на капитан Стърлинг също колкото на Том Гарнет, ако избухне мащабен сблъсък, хората ми ще бъдат надвити от едната страна или от другата: повечето ми бойци или са с графа в Ябон, или още окопани на фронта. — За миг като че ли съжеляваше, че хората му не са в града не само за да опазят реда, а по повече причини. Изглежда отново поред Дърайн, Кетол и Пайроджил и рече: — Ще ми се да имам още три чифта очи и уши днес в града. И не само очи и уши — и уста също.

Дърайн кимна бавно и със съжаление.

— И тука се включваме ние, така ли, милорд?

— Стига с това глупаво „милорд“... и да, тук се включвате вие. — Поклати глава. — Щях да предпочета Том Гарнет и някои от старшите му сержанти, но те най-добре познават околностите и ми трябва за патрул. Бих могъл да пратя отряд от хората на Верхайен, което поне би ги задържало по-настрана от тези на Морей, но те сигурно ще се отдалечат много, само за да докажат, че са по-добри от всички, и ще се загубят. — Подсмихна се. — Е, може и да съжаля, че не съм ги пратил. — Въздъхна. — Щеше да е добре да им сложа рейнджърите за водачи, но те, може би с право, явно смятат, че са

нужни за по-широки обходи. — Навъси се. — Не че щяха да ми изпълнят заповедите — би било твърде лесно, нали? Та затова ми се налага да използвам повечето останали ми редовни в града за патрул, а това означава, че ми трябва вие тримата. — Стана от стола и порови на бюрото. — Вземете от интенданта табардина редовните на Ламът и ги носете под наметалата си. Ако възникне някой проблем, показвате ги и го решавате — със заплахи, че всякакви боеве ще се приемат като бунт срещу властта на графа. Но главното, искам вечер да седате на масата с мен и да ми давате вярно впечатление как стоят нещата, нали?

— Разбрано, сър — отвърна Пайроджил.

— В смисъл, всеки поотделно. — Началникът на мечовете се намръщи. — Тримата обикновено пердашите заедно и макар това да е добре в бой, тук имам предвид друго. Пръсват се, оглеждат се, усмиряват се, връщат се и докладват. Разбрано?

— Разбирам, сър — отвърна Пайроджил. — За това с оглеждането не виждам проблем. Но с усмиряването на свади не съм сигурен дали ще се получи, мил... ъъ, Началник. — Поклати глава. — Каквито и табарди да облечем, не мисля, че някоя банда баронски войници ще обърне много внимание на такива като нас, освен ако...

— Освен ако не са редници, а са поне сержанти. А и това е рискована работа в най-добрия случай, ако не са техни сержанти — довърши Началникът на мечовете. Кимна мълчаливо, след което извади от чекмеджето на бюрото три чифта пагони. — Ето защо от този момент сте повишени в чин капитан, и тримата; вече съм уведолил за това другите капитани и Градската стража — вземете и някакви свирки от интенданта и спокойно можете да свирите за стражата. Само не се възгордявайте: капитани сте само до края на този съвет и докато пътищата не се отворят, та да можем да разкараме от града част от войската и да я държим навън. — Изгледа ги строго. — Ако не и по-рано.

Пайроджил вдигна вежда.

— Пак без да се обиждате, сър, това заплаха ли е, или обещание? Смахът на Стивън Арджънт прозвуча непринудено.

— Да речем, че е по малко и от двете, а?

Пайроджил погледна Дърайн, после — Кетол.

— Когато пътищата се отворят, бездруго ще сме тръгнали на юг, с топлите заплатки по джобовете.

— Да, да... е, какво чакате още?

Пайроджил се окашля.

— Сигурен съм, че повишените в капитан получават пълна капитанска заплата и...

— Да, да, можете да получите капитанска заплата, ще уведомя когото трябва. Това ли е всичко, или ще ми досаждате с още нещо?

Тримата станаха, но Пайроджил се спря на вратата и се обърна.

— Е? — Началникът на мечовете вдигна раздражено очи. — Какво още?

— Ами, въпросът с барон Морей...

— Тримата много дълго се замотахте на тази служба. — Арджънт изсумтя. — Не мисля, че ще се случи нещо, докато седи на масата на съвета и докато всички са заклециени в цитаделата... но ще помисля за това. Днес оставете на мен да се грижа за барона: вие просто излезте из града и направете каквото можете, за да опазите мира.

— Ще направим каквото можем — отвърна Дърайн.

Началникът на мечовете кимна.

— Е, това ли е всичко?

— Да, сър.

Стори му се най-уместният отговор.

Дърайн вървеше по тясната пътека към ковачницата на улицата, за която му бяха казали, че официално се наричала „Улица-наречена-в-чест-на-крал-Родрик“, но която като че ли всички винаги наричаха „Улицата на Псето“. Дали беше предишното ѝ име, или израз на враждата между Запада и Изтока това не знаеше.

Ламът сякаш се съвземаше от пълното замразяване, донесено от виелицата, макар все още да си оставаше пленник на дълбокия сняг.

Макар само тук-там да се мяркаха следи от конски копита — всъщност от цели конски крака, не само копитата — пътеки, оставени от ботуши, кръстосваха улицата в изобилие, като отпечатък от паяжина, оставена през нощта от някакъв огромен въображаем паяк.

Подуши въздуха. Беше може би мъничко по-топъл, макар и не достатъчно топъл, за да спре да трепери, а още по-малко — да стопи снега. Вероятно само затишието го правеше не толкова хапливо студен.

Нищо, освен чудодейната поява на горещите летни ветрове, духащи над пустинята Джалпур, не можеше да стопи снега достатъчно бързо, за да отвори град Ламът и да попречи на нещата да се скапят.

Едно чудо щеше да е добре.

Къде беше богиня Килиан точно когато най-много му трябва на човек? Сигурно се беше проснала на изпънато на топлия пясък одеяло на някой плаж край Дърбин, отпиваше от висока чаша прохладна напитка и се кикотеше отдалече на това, което бе причинила на Ламът. Тит-Онака сигурно също лежеше на друго одеяло до нея, а дали се смееше с нея, или се мръщеше бе нещо, което Дърайн не искаше и да мисли — войнишкият бог имаше гадно чувство за хумор.

Някакво вълнение при ковачницата в края на улицата го накара да се забърза.

В пролуките между наметалата на струпалите се пред вратата войници се мяркаха поне половин дузина табарди — включително табардите на ламътските редовни, забеляза той с облекчение. Като че ли имаше някакво блъскане и бутане, но все още нищо сериозно... засега.

Дърайн разбираше желанието на войниците да влязат. Ако ти се е наложило непременно да излезеш в града в такъв студен ден и гледаш да избегнеш кръчмите заради неохотата да си сред гъмжилото войници, струпани вътре и пиещи твърде много бира, едно от безусловно топлите места, където можеш да се сврещ, е някоя ковачница. Един войник може винаги да си измисли добър повод да навести ковачница: тока на колан да се оправи, кама да се наточи, дръжката на меча да се потегне. Всичко, което можеше да задържи човек край ковашкия огън поне половин час.

Един бой в ковачница обаче щеше да е по-лют, отколкото например в съседната кръчма „Клатещият се кешиец“. Кръчмарите бяха свикнали с такива неща, поне дотолкова, че да не предлагат изобилие от тежки метални предмети, които лесно може да влязат в употреба. Виж, ковачите си имаха друга работа и други приоритети.

Той отметна наметалото да открие пагона си и се провря с лакти през войнишката тълпа и през вратата.

Проклятие. Карис, капитанът с рунтавите мустаци от баронство Бентийн, стоеше настръхнал срещу капитан Кели от отряда на Фолсон. Зад скамейката, служеща за тезгях с ковашки мостри, стоеше ковачът и

ги наблюдаваше внимателно. Беше с плувнала в пот дълга коса и широка риза, яките му възлести ръце се отпускаха и стяха на дръжката на чука, положен на тежката наковалня. Двамата чираци продължаваха да се трудят над меховете при топилнята, вдигаха искри от огнището и те се пръскаха по пода при всеки натиск надолу: младежите спираха от време на време само за да хвърлят ново парче железен скрап в голямата каменна пота, полузаровена в жаравата. Работата си продължаваше — ковачът явно се канеше да излее нещо в ръбатия калъп до огнището, докато капитаните се караха. За опитното око на Дърайн изглеждаше, че ковачът ще го вдигне този чук и ще се върне към работата си веднага щом металът стане готов. Можеше да го използва по който капитан прехвърли скамейката, но иначе нямаше да се намеси в спора им. За разлика от някоя гостилница или грънчарски дюкян, в една ковачница няма много чупливи неща. А и до този момент двамата капитани само си говореха.

Предната нощ на Дърайн не беше му убягнало, че двамата капитани не се харесват много, но не знаеше дали проблемът е личен, или е продължение на съперничеството между бароните им.

Можеше да са и двете, разбира се.

— Моля — каза Кели с неестествена усмивка, заплашваща да напрегне някои по-малко използвани лицеви мускули до спазъм, — ще съм повече от щастлив нуждите ти да бъдат удовлетворени преди моите, скъпи ми приятелю капитан Карис.

Гласът му бе твърде висок, но не викаше чак.

— Само ако ти настояваш, капитан Кели — отвърна също толкова високо Карис. — Макар да се надявам, че няма. — Поглади с пръст мустака си. — Моята единствена нужда е да ми припоят счупената шпора и макар че ще ми трябва за следващия патрул — на сарача сигурно ще му е нужен цял час да ми я пришие на място — следващият ми патрул ще трябва да почака, докато се отворят пътищата, и мисля, че нуждата от годен за работа ръжен в Първо помещение за момента е по-голяма от моята от шпора.

Въпросният ръжен лежеше на работната скамейка почти огънат на две, до счупената месингова шпора, но за Дърайн по-интересен бе начинът, по който войниците в работилницата наблюдаваха спора на двамата капитани, пък и в самия спор имаше нещо повече от странно.

Първо, тази дискусия се водеше в ковачницата в града, а не в ковачницата в двора на замъка, където обикновено се удовлетворяваха нуждите на офицери и войници. Навярно крепостният ковач бе зает с други по-важни неща, макар че с какво точно, Дърайн не можеше да си представи.

Второ, този „спор“, който звучеше повече като любовно ухажване, се разиграваше пред тълпа войници. Дърайн можеше да преброи на пръстите на едната си ръка колко пъти бе чувал офицери драговошно да се опитват да решат разногласията си пред редовия състав. Един офицер можеше да се бие на дуел призори пред други офицери за секунданти и свидетели, но повечето бяха готови по-скоро да ги стъпче стадо побеснял добитък, отколкото да нарушат дисциплината пред хората си.

Кели го забеляза, кимна му късо и много ледено, след което отново се обърна към Карис с болезнено насилена си усмивка.

— Скъпи ми приятелю, ако не те пусна първи, не съм сигурен, че ще мога някога да си го простя.

Карис театрално сви рамене.

— Не, моля те. Само след теб, скъпи Бен.

Кели вдигна пръст.

— Виж, ако аз мина пръв, някои хора може да си помислят, че си избрал да минеш втори само за да се позадържиш в приятната топлина на ковачницата.

Тук Карис кимна.

— Да, някои хора може да са толкова глупави, че да си помислят точно това. Знаеш ли, може би с теб трябва да навестим „Клатещият се кешиец“ и да си побърим сладко за старите времена над халба-две добро джуджешко пиво, докато двете ни поръчки се изпълнят. — Обърна се към един от войниците наблизо. — Силбак, остани тук, моля те, със... със...

— Хаас — рече Кели на един от войниците на Фолсон. — Хаас ще изчака с него.

— ... остани тук с редник Хаас, докато се оправят шпората и ръженът, а после двамата можете да дойдете да ни ги донесете в „Кешиец“.

— Слушам, сър. — Силбак се изпъна в стойка „мирно“ с напълно безизразно лице.

Кели се обърна към Дърайн.

— О, капитан Дърайн. Поздравления за толкова заслуженото ви повишение.

Карис също кимна. Близки приятели отвсякъде.

— О, да, да, поздравления наистина. Ще бъдете ли така любезен да дойдете с нас?

Дърайн кимна, войнишката тълпа се раздели на две и тримата излязоха навън в студа.

— Е — измърмори Кели на Карис, топлата усмивка бе замръзнала на лицето му, — мисля, че ни разбраха, скапан кучи сине на неизвестен баща.

Карис кимна и плесна ръка — малко прекалено силно за наистина дружески жест — на рамото на Кели.

— Мога само да се надявам — отвърна тихо, — педераст такъв. Хайде да прекратим тази идиотщина: знам, че си готов да си смъкнеш гащите и да се наведеш на всеки, който може да сложи думата „лорд“ пред името си. — Все тъй усмихнат, плесна другата си ръка на рамото на Дърайн. — Ти какво мислиш, прекомерна купчина говна в маломерна торба такава?

Дърайн се усмихна насила.

— Мисля, че урокът засега се прие. Колко ще се задържи е друг въпрос.

Двамата капитани кимнаха в унисон, а Бен Кели въздъхна.

— Правим каквото можем, а? — Тримата продължиха по улицата, далече от войници, които можеха да ги чуят. Кели продължи: — Ако тоя барон стане граф, ще си търся служба в друго графство или ще се примиря с живота на флибустиер. Всичко друго, но не и да ме командва тоя тук като Началник на мечовете...

— Чувството е взаимно — отвърна Карис. — И не само заради начина, по който левият фланг се огъна в Битката при Леса, защото настоя да си запазиш отряда в резерва. — Тонът му беше спокоен, но таеше немалко разгорещеност. — Но засега заповедите са си заповеди и имаме много хора със същите причини да се мразят, тъй че най-добре ще е да задържим нещата кротки. Дори това да означава да обърна гръб на това нищожество Кели в кръчмата, макар да знам, че ще ми се изплюе в бирата.

— Само ако не ми остане време да си разкопчая гащите. — Усмивката на Кели беше зла. Той ги изпревари по покритите с отъпкан сняг стъпала към вратата на кръчмата, като насмалко да си бухне главата в табелата с нарисувания кешиец, клатещ се от бесилото.

— След тебе, скъпи капитан Карис.

— Не, само след теб, драги ми приятелю капитан Кели.

Дърайн просто прекрачи през прага и ги остави да се разберат кой да влезе пръв.

Сега-засега нещата се удържаха и сигурно щяха да се удържат поне достатъчно дълго, за да сръбнат капитаните по халба ейл и да им изпълнят ковашките поръчки, и макар че за някои войници сигурно щеше да е още по-странно, отколкото за него, как така един ръжен изведнъж се е оказал почти огънат на две или как една месингова шпора се е счупила по време, когато собственикът ѝ не е ходил никъде на кон, можеше поне да се надява, че засега всички ще се поучат от този театър и ще подражават на капитаните си.

По-нататък?

Дърайн поклати глава. Капитаните не можеха да са навсякъде, дори всички останали да бяха схванали като тези двамата. Беше само въпрос на време.

ГЛАВА 8

СБЛЪСЪК

В кръчмата миришеше зле.

Точно в този момент Пайроджил не можеше точно да си го изясни. Определено не миришеше гадно в някакъв обективен смисъл; тъкмо напротив: миризмата на агнешко бутче, едновременно размразявано и печено на шиша в камината, изпълваше кръчмата с безусловно пълнещ със слюнка устата благодатен аромат. Който ставаше още по-хубав всеки път, щом едрата жена, която го наглеждаше, обръщаше шиша и моментално плисваше по месото две лъжици от сместа скълцан чесан, вино и подправки от дървената купа на столчето до нея.

Въпреки нервните ѝ погледи през рамо към групичките войници всичко обаче изглеждаше съвсем мирно, стига човек само да гледа. Но миришеше зле.

Групата войници на Морей се бяха сбрали около три маси в единия край на „Счупеният зъб“ и подчертано пренебрегваха хората на Верхайен в другия край, без дори да измърморят или да ги погледнат сърдито, понеже са по-близо до камината.

Половин дузина наемници също бяха получили заповеди „слезте в града“, в смисъл „идете до най-близката кръчма и яжте и пийте“, а Майло с подпухналото лице и лудото джудже Макин явно го правеха вече от няколко часа, ако се съдеше по купчината оглозгани пилешки кости на масата пред тях и по това как очите на Макин мой доста трудно се фокусираха.

Пайроджил си избра празна маса в удивително незаетия център на помещението и щом Майло му кимна късо за поздрав, му махна да дойдат и двамата при него. Невероятната двойка се надигна и тръгна залитайки към масата му, като Макин плисна по пода повече ейл, отколкото сигурно остана в грамадната глинена халба, която стискаше в яката си ръка.

— Поздрави, Пайроджил — рече Майло. — Омешахме се с простата тълпа за халба бира набързо, а?

— М-да. — Макин се изсмя и по-скоро рухна на столчето, отколкото да седне. — Не мислех, че ще ви виждаме много вас тримата след това тлъсто повишение. — Невероятно голямата му уста се разтегли в усмивка. — Май прекарвате с лейди Мондегрийн толкова, колкото и с барона, а?

Е, това не беше вярно, а защо пък трябваше да интересува Макин, Пайроджил не искаше и да знае — в смисъл повече, отколкото се налага, макар че честите посещения на Макин на горния етаж при курвите бе предмет на гаден казармен хумор сред другите наемници. Повечето пъти човек можеше да разчита, че един наемник няма да се забърка в бой, ако не му плащат за това, но винаги си имаше изключения и Макин определено беше едно от тях: знаеше се, че е доста докачлив, когато необичайните му предпочитания станат предмет на шеги. Беше може би единственото джудже от Дорджин до Камен връх, предпочитащо да служи като наемник, вместо да живее с расата си, и беше може би единственото джудже в Мидкемия, което смяташе, че човешките жени са привлекателни за гледане, да не говорим за любене. Но пък и неслучайно го наричаха Макин Лудия, помисли Пайроджил.

— Прекарал съм малко време покрай нея, да, но само по заповед и по служба.

— Хваща окото обаче.

Пайроджил сви рамене, макар че за миг се опита да си представи какво е да си като Макин. А за още по-кратък миг се опита да си представи себе си с женско джудже, но щом стомахът му взе да се обръща, избута тази мисъл от ума си. Като повечето мъже, предпочиташе да спи с жени от неговия си вид. Тъкмо започваше да се чуди дали не се е прокзел с образ, който никога няма да го остави на мира, когато кръчмарят показа плешивата си глава от задната стая. Пайроджил улови погледа му и даде знак да донесе бира, зачуден дали ще се окаже ужасното местно пиво, или много по-добрият джуджешки ейл.

— Сигурно си много зает с новата служба — заговори Макин. — Не те виждам много от повишението.

— Зает съм, факт — отвърна той.

Помисли за миг и реши да не навлиза в подробности, които не им бяха работа и все едно щяха да прозвучат като хвалба, въпреки че личното му желание точно сега бе снегът да се стопи, та с Дърайн и Кетол просто да се махнат от града.

— Кротко изглежда тука — рече на глас. Майло се подсмихна над бирата си.

— Прекалено кротко. — Кривна брадичка към гредоредата на горния етаж. — Нещо не чувам креватите да скърцат и не съм видял някой да се качва горе да изпусне малко пара. Всички само седят и пият. — Наведе се над масата и сниши глас: — А не съм чак толкова пиян да не забележа, че двама от хората на Верхайен непрекъснато гледат към вратата.

— Все едно чакат някого, а? — подхвърли джуджето.

Тази възможност не беше хрумвала на Пайроджил, а трябваше. Фактът, че не бе свикнал с такава работа, беше само обяснение, не и извинение, а Стивън Арджънт повече го интересуваха резултатите, не обяснения или извинения. Вдигна вежда към джуджето.

— М-да. — Макин се ухили и се видя дупката на един избит зъб. — Прав си!

Пайроджил се зарадва, че джуджето е разбрало значението на вдигнатата вежда, тъй че може би щеше да му го обясни. Понякога Макин приемаше едно почесване по гърба за знак, а кихването за послание, също както понякога започваше да си говори с въздуха.

Джуджето кимна и рече:

— Май чакат да се посъберат повечко, че да могат да решат едно-друго с малко и хубаво предимство — двама на един, да речем, или трима на един. — Пресуши халбата си, тресна я на масата и извика за още, след което прошепна със зъл поглед: — Сигурно ще е весела гледка. — Усмивката му се изпари и той кимна към другите няколко наемници в отсрещния край на гостилницата. — Весела ще е поне от оная маса, където са Фил и другите, близичко до задната врата, че да могат да се измъкнат, щом нещата станат твърде интересни, вместо ей тук по средата, където сигурно ще ни изпотъпчат.

Майло кимна съгласен.

— Няма да е зле да си намерим маса, под която да изпълим.

При нормални обстоятелства Пайроджил щеше да се съгласи с него, но след като вече бе офицер от двора на графа, обстоятелствата

съвсем не бяха нормални. Трябваше да измисли как да предотврати евентуалната свада. Най-доброто, което можеше да направи, бе да накара едната или другата страна да напусне, да си намерят друго място за пиене. В града, в края на краищата, имаше поне още девет кръчми...

Главата почна да го боли. Това да мисли за повече хора, а не само за себе си и двамата си приятели, се оказваше тежка работа. Да, имаше поне още девет кръчми и всяка от тях почти със сигурност беше пълна до мертеците със също толкова докачливи войници от всички баронства. Пайроджил не беше чак такъв идиот, че да си въобрази, че единствената вражда тука е само между Верхайен и Морей. Макар че не знаеше подробности за проблемите между Фолсон и Бентийн или Морей и Мондегрийн, или между които и да е две баронства, за които можеше да се сети човек. Споровете си бяха спорове, а враждите — за всичко, каквото човек може да измисли, стига да е решил да извади ножа и да разпори някого. Пайроджил знаеше, че не може да направи нищо за споровете, но знаеше и че от него се очаква да се опита да попречи на войниците да се накълцат.

Доскоро всички тези вражди бяха потиснати от непосредствения проблем с боевете с цураните и Буболечките; освен това повечето бойци прекарваха повечето си време на бойното поле, разделени едни от други, а не скупчени в един и същи град, и то в едни и същи казарми.

Намирането на цялостно решение беше отговорност на офицерите, а ако офицерите имаха по-добра идея да се облекчи напрежението от това да пращат свободните от дежурства войници в градски отпуск, то със сигурност щяха да го направят, вместо да...

Сега и той беше офицер, поне на теория, макар че плащът му в момента скриваше новите капитански пагони.

Проклятие.

Помисли за миг.

— Стой тук.

— Заповеди ли даваш вече? — попита Майло.

— Просто го направи, Майло. После ще спорим за това.

Плешивият мъж с воднистите очи примига няколко пъти, после кимна и посегна за халбата си.

— Разбира се, Пайроджил. Разбира се.

Пайроджил се надигна и отиде при масата с хората на Морей. Двама му кимнаха, а един го изгледа намръщено и попита:

— Ти не беше ли от ония тримата флибустиери, които уж трябваше да пазят барона, та оня задник Верхайен да не прати хора да го убият? — Беше плещест мъж с рядка коса и гъста черна брада. Ръцете му също бяха обрасли с гъста четина. Сержантските нашивки на табарда му бяха опърпани и избелели.

— От наемниците съм, да — отвърна Пайроджил, махна към един свободен стол в неизречен въпрос и след кимването на сержанта седна. — Казвам се Пайроджил.

— Гардел — представи се на свой ред сержантът и взе да изрежда останалите на масата, като ги сочеше един по един с брадичка: — Гленен, Дарнел, Роланд, Гардел и Спотсволд. Но ти не отговори на въпроса ми, Пайроджил — не трябваше ли да пазите гърба на нашия барон?

Пайроджил сложи ръце на масата.

— Не знам какво си чул, но и да има някаква причина барон Верхайен да се опитва да убие вашия барон, не е стигнало до мене.

— Значи не слушаш много, а? — изсумтя Гардел.

Малко може да направи човек, когато се опитва да убеди в нещо хора, които не искат да бъдат убедени, и Пайроджил бе готов да се примири с това. Само че...

— Просто бях на Баронския съвет тази сутрин и двамата барони — както и всички останали — дадоха ясно да се разбере, че точно в момента има други, много по-наложителни проблеми от старите им разногласия...

— Разногласия. Ташаци. — Роланд се изплю на пода.

Беше огромен, може би с един пръст по-висок дори от Дърайн, но гласът му беше изненадващо тънък — толкова, че Пайроджил се зачуди да не би някоя бойна рана да го е скопила. Не че беше лесно да се зададе такъв въпрос.

— Разногласия, да. — Пайроджил вдигна пръст. — Разногласия, които с нищо няма да се оправят, ако, да речем, една пасмина като вас се омеша с пасмината на хората на Верхайен ей там. Нищо, че както гледам, в момента те чакат да дойдат още техни момчета.

Гардел леко кимна и като че ли се отпусна в стола си.

— Хм... може би трябва да идем и да... обсъдим нещата с тях, докато още сме шест на пет, а? — Взе да се надига от стола си и дори не спря, когато Пайроджил вдигна ръка.

Другите също взеха да стават от столовете си, което не остана незабелязано от хората на Верхайен в другия край на гостилницата, ако се съдеше по стърженето на столове зад Пайроджил.

— Седни — тихо каза той и отметна плаща да покаже офицерския пагон на дясното си рамо. — Веднага.

Гардел помисли продължително — доста продължително, — след което изведнъж се смъкна на стола си и видимо потръпна от смеха, който избухна в другия край на помещението.

— Капитан, а? Тия пагони да не са фалшиви случайно?

Пайроджил се подсмихна.

— Можеш да питаш Началника на мечовете, ако искаш.

— Напомни ми друг път да не играя пакир с теб... капитане — изпръхтя Гардел. — Не мога да разбера блъфираш ли, или не. — Помисли за миг и добави: — Сигурен съм, че знаеш, тук в Кралството бесят за самоповишение в офицерство, тъй че да ми го трупнеш на масата срещу конското, което мога да получа от Началника на мечовете, това си е вдигане на мизата. Ще ти приема думите на вяра. Капитане.

— Ще те посъветвам нещо — отвърна Пайроджил. — Като се върнеш в замъка, можеш да попиташ вашия капитан какво мисли за побоя с момчетата на Верхайен...

— Мога да се закълна, че капитан Мартин не обича повече Верхайен и бандата му от нас — рече Гардел. — Единствената причина да спре боя в Трета казарма снощи беше защото искаше да ни го запази за друг път — като сега.

Думите на Гардел прозвучаха искрено и Пайроджил нямаше как да не се зачуди дали този капитан Мартин не е пълен идиот, че просто не е избил от главите им цялата идея за междуособни боеве, или не е истински гений, че е намерил начин бързо да прекрати един бой, поне за една нощ, все едно дали заплашва да се разрази в близко бъдеще.

Обърна се към Роланд.

— Добре, тогава съвета си ще го превърна в заповед: попитайте го какво мисли за свадите из града. И кажете на този ваш капитан Мартин, че Началникът на мечовете може да го попита надвечер дали е

разбрал, или не, че не трябва да има никакви свади, и какви са отговорностите на капитаните, верни на графа на Ламът, за налагането на заповедите му.

Никой на масата не реагира. Не можеше да остави нещата така.

Не беше свикнал много да дава заповеди — все едно харесвани или не, — но самият той беше получавал толкова заповеди, които не му харесват, че не можеше да си ги въобрази, камо ли да ги изброи, и си спомни как точно го бе изразил барон Морей едва по-предния ден.

— Не съм свикнал много да си повтарям заповедта, редник Роланд. И никак не бих искал да я потретвам.

Гледаше го строго, без да мига, докато едрият мъж не кимна. Пайроджил грижливо избегна да „забележи“, че кимването на Роланд бе предшествано от още по-бързото кимване на Гардел — нямаше смисъл човек да е педант в такива неща, — след което се надигна и загърна плаща си.

— Да, сър — отвърна Роланд, макар предизвикателната усмивка да не се смъкна от лицето му. После тръгна към изхода на кръчмата.

В това време трима от войниците на Верхайен избутаха назад столовете си.

— Ей, какво се разбързахте? — подвикна един.

— Май е малко студено навън — додаде друг.

— Сигурни ли сте, че не щете да се помотаете още малко и да му хвърлим някой зар? — попита трети, докато двама от приятелите му се раздвижиха да преградят изхода.

— Да не сте мръднали — втора заповед — рече тихо Пайроджил на хората на Морей.

Вече се беше изправил. Смъкна плаща и го пусна на пода, та да се видят новите му офицерски пагони, и закрачи към другата маса, повече с надеждата, отколкото с убеждението, че Гардел ще задържи хората си на място.

— Някакъв проблем ли има? — попита високо, колкото можеше да си позволи, без да изглежда, че вика.

Мъжете на Верхайен до този момент не му бяха обръщали внимание, но се опулиха, като видяха пагоните.

— Сър — изломоти един.

Много неохотно шестимата на Верхайен се изпънаха мирно, а Пайроджил ги изгледа продължително, както и двамата, преградили

пътя на Роланд, който най-безцеремонно ги подмина.

— Трябват ми шестима доброволци да довлекат малко ейл горе до цитаделата — рече Пайроджил. — Вие сте.

— Капитане, ние...

— Толкова лоша ли е дисциплината на бойците на барон Люк Верхайен, че не разбират как следва да се подчинят на една проста заповед? — ревна той.

Не му беше ясно как ще свърши — сигурен беше само как щеше да свърши в случай, че имаше само сержантски нашивки на ръкава вместо капитански пагони на раменете — но ако свършеше зле, щеше да изрита масата — към трима от тях, да събори четвърти и да се надява, че ще може да се измъкне, след като е предизвикал същия бой, който се опитваше да предотврати.

А как щеше след това да го обясни на Началника на мечовете... виж, този проблем реши да си го спести за по-късно.

— Не, сър. Знаем как да се подчиняваме на заповеди, сър — отвърна един от редниците, втрещен в Пайроджил, макар че навъсените лица на останалите като огледало отразяваха подхилванията на Гардел и другите хора на Морей.

Някои хора явно не знаеха как да забършат усмивките от лицата си.

— Добре — рече Пайроджил и кимна строго. — Ханджията... Ханджията! Ела веднага, ако обичаш.

Гостилничарят толкова бързо изскочи от кухнята, че Пайроджил беше сигурен, че е гледал през цялото време иззад мънистената завеса.

— Да... капитан Пайроджил! — рече той с много леко натъртване на новия му чин. — Какво ще обичате?

— Графът реквизира три бъчви ейл. Тези тук ще ги отнесат в замъка, а този... как се казваш, войник?

— Гарик, сър.

— ... а редник Гарик ще занесе сметката ви на своя капитан... капитан?...

— Капитан Бен Еверет, сър.

— Капитан Бен Еверет, който ще я даде за осребряване. Капитан Бен Еверет, надявам се, ще се срещне с мен до час в Първа барака. Моля, предайте му поканата ми, редник Гарик.

— Слушам, сър.

Гостилничарят само кимна и успешно прикри усмивката си. Бъчвите най-вероятно щяха да са пълни с варената от местните помия, докато сметката щеше да е за много по-скъпия джуджешки ейл. Един редовен интендантски офицер щеше да е много по-точен, но Пайроджил не само че нямаше представа какво може да струва на графа една бъчва човешка или джуджешка бира, но и си имаше в момента много по-спешни грижи от това дали графската кухня ще се натовари с няколко монети отгоре.

Навъсени и като се преструваха, че не забелязват подхилванията на хората на Морей, мъжете на Верхайен заситниха към кухнята и стълбището към мазето зад нея.

Пайроджил си прибра наметалото от пода и грижливо го сгъна на столчето, преди отново да седне с Макин и Майло.

— Капитан Пайроджил, а?

Майло не го гледаше, а много съсредоточено въртеше показалец в локвичката разлята на масата бира. Пайроджил сви рамене.

— Както каза, все пак в сегашното ми повишение май има някакви предимства. — Недостатъкът беше, че те държат отговорен за неща, които не можеш да контролираш, но за момента нямаше смисъл да задълбава в това.

— Командването май почва да ти става втора природа — заяде го Майло.

— Да бе, май да — изсмя се Макин, после се намръщи. — И ми струва няколко медника: хванах се на бас с Майло, че момчетата на Верхайен ще ти скочат, а няма просто да слязат чинно по стълбите и после да излязат на студа само защото ги помоли, тъъ, заповяда им да го направят. — Грижливо отброи шест медни петака и ги плъзнало масата към Майло, който за миг като че ли понечи да каже нещо, но само сви рамене и ги прибра.

— Доколкото схващам, двамата и ония в ъгъла май се канехте да си потърсите друго място — рече Пайроджил.

— Аз — да — отвърна Майло. — И толкова бързо, колкото нежните ми стъпалца щяха да ме изкарат оттук.

— Аз мислех да остана и да погледам — каза Макин и отпи от бирата си. — Но не, в боя нямаше да се забъркам, капитане.

Пайроджил не го укори, но за първи път от много време му хрумна, че малко връзки с други, освен Кетол и Дърайн ще имат и

някои предимства, освен очевидните недостатъци. Лошото с хората беше, че ако очакваш да ти помагат в твоите проблеми, трябва да си готов да им помагаш в техните.

Сигурно щеше да успее да включи Макин и Майло в боя и така да намали шансовете да го пребият до смърт, но това все пак нямаше да свърши добра работа. Почнеше ли някакъв бой, щеше да се забърка всеки баронски войник в кръчмата. А дори градската стража да пристигнеше бързо, за да потуши огъня тук, пролееше ли се кръв, войниците на двете баронства щяха да се бият при всяка среща. А след като всички бяха затиснати от снега в една малка част от града, щяха да се виждат често.

Пайроджил измъкна от кесията си свирката на стражата и я подхвърли в шепата си.

— Имаш ли проблем с изпълнението на заповеди?

Лицето на Майло остана невъзмутимо.

— Обикновено — не. Както, мисля, си виждал от време на време. Зависи от заповедите.

Пайроджил хлъзна свирката към него.

— Смятай тази кръчма за свой пост. Поддържай мира тук — надуваш свирката, ако има някакъв проблем.

Майло и Макин се спогледаха и Пайроджил си спомни, че Майло има навика да се покрива веднага щом приставът наближи. Не знаеше защо — не му беше и работа, — а сега моментът едва ли бе подходящ да пита за подробности.

По пода закънтяха тежки стъпки — шестимата войници на Верхайен се изнизаха по двойки, всяка понесла по бъчва.

Кикотът откъм хората на Морей секна моментално, щом Пайроджил се обърна към Гардел, но усмивките си останаха поприкрити зад халбите, вдигнати в саркастичен поздрав към напускащите. Мамка му. Това нямаше да е достатъчно.

Всъщност Пайроджил може би току-що беше влошил още повече нещата в дългосрочен план, макар да бе успял да предотврати кървавата свата в момента. Сега хората на Морей затаиха присмеха си — но по-късно? Щяха ли да спрат да се подхилват тук или в казармата, или да се въздържат да идат в някоя друга кръчма и да дрънкат на всеки готов да ги слуша как новоповишеният капитан-грознък е взел

тяхната страна във враждата Верхайен — Морей и е отпратил бълзливците на Верхайен да се влачат с увиснали носове в студа?

Едва ли, по дяволите. Единственото, което бе направил, беше да струпа още дърва върху тлеещия вече огън. Сигурно щеше да мине малко време, докато огънят се разгори, но по-късно щеше да лумне още по-яростен и горещ.

— Стой! — викна той тъкмо когато първата двойка изнасяше бълчвата в преддверието. — Задръж за малко.

— За всички — заговори на цялото помещение и не се изненада, че очите на всички се вторачиха в него. — Слушай добре. Май съм сбъркал. Оказва се, че на графа му трябват още три бълчи ейл, а всички тук много добре чува как мъжете от баронство Морей току-що пожелаха доброволно да отнесат другите три бълчи в замъка веднага щом добрите бойци от Верхайен се върнат от наряда си.

Отиде при хората на Верхайен и им заговори тихо:

— Значи сигурен съм, че не ви се бърза. Оставайте си товара и отдъхвайте на всеки няколко крачки, ако искате, и гледайте да не се уморите от бързане до замъка, тъй че приятелите ви от Морей да имат достатъчно време да си починат и да се укрепят с храна и пиене, преди да им дойде редът да се тътрят в студа. Е, можете да... — Спря. — Не, чакайте малко. Имам да кажа още нещо, и то е за всички ви.

Върна се в средата на гостилницата, между двете групи.

— Макар да знам, че Началникът на мечовете изрази ясно чувствата си пред капитаните и че капитаните са го разяснили достатъчно добре, за всички, които имат по две уши на главите и могат да слушат, ще повторя съобщението, в случай че някой още не го е схванал. Проблеми няма да има. Побоища няма да има. Без значение кой ги е предизвикал или защо, всеки, който се забърка в свада, заминава в градския пандел. Всяко кръвопролитие ви праща при каторжниците в мините. Всяко убийство ви води на бесилката. Тъй че това просто няма да стане. Разбрано?

В кръчмата настъпи тишина.

— Ясно?

От двете страни заотеква: „Ясно, сър“ и Пайроджил махна с ръка на бойците на Верхайен, че могат да тръгват.

Изнизаха се почти толкова бързо, колкото ако бяха без товар, а Пайроджил се върна на мястото си при Майло и джуджето, без да

обръща внимание на навъсените погледи на Гардел и приятелите му.

Да, не беше честно — от гледна точка на хората на Морей. В края на краищата бойците на Верхайен им бяха заложили капана тук и боят щеше да е по тяхна вина — макар че бяха могли просто да си излязат, щом онези бяха влезли.

Ако го беше оставил, както се получи отначало, щеше да си спечели омразата само на едната страна.

Сега вече го мразеха и двете. За баланс обаче това може би щеше да поразее някои от тях от факта, че се мразят, поне за няколко часа, навярно за ден, а единствената цена щеше да е, че Пайроджил вече си имаше още дузина мъже, от които да пази гърба си в тъмна нощ.

Капитанската заплата изведнъж му се стори твърде ниска за това.

— Това май беше най-добрият начин — рече тихо Макин. — И аз си го помислих, преди да решиш да заговориш.

— Защо тогава не каза нищо? — Пайроджил съжали за думите си в момента, в който се изнизаха от устата му.

— Не е моя работа. — Джуджето сви рамене. — Както казах, капитан Пайроджил, изобщо не е моя работа как се държат по-старшите от мен. Може би помниш, че ти го споделих още когато беше прост войник... кога беше това? Вчера, а?

— Кротясай, Макин — рече намръщено Майло. — Човекът прави най-доброто, което може.

— Все пак не е моя грижа.

— И добре, че не е. — Обърна се към Пайроджил. — Добре, ще направя каквото мога. Но без обещания за успех.

— Гледай да успееш — каза Пайроджил, все едно че като кажеш нещо да се направи, то непременно ще стане — нещо, което винаги беше мразил, когато го правеха офицерите.

Майло се навъси. Сигурно си мислеше същото.

— Моля — добави Пайроджил. Стори му се уместно.

Майло кимна.

— Ще се постарая. Докога?

За това Пайроджил не беше помислил, макар че ако на него му заповядаха, сигурно щеше да го направи.

— Докато те сменят — отвърна накрая; мъчеше се да измисли кого точно да намери да го смени. Погледна към другите наемници в ъгъла, но му се сториха прекалено смръщени. — Назначи си

помощник или заместник, ако трябва. Намери по-благонадеждни, а аз ще се погрижа да им се плати, както и на теб.

А как се очакваше наемници да опазят мира между двете враждуващи фракции, макар и в теснотията на кръчма „Счупеният зъб“ — това беше друга работа. Щяха да импровизират, също като него.

— На думи е лесна работа — измърмори Майло. — Може би ако бях сержант...

Пайроджил се изсмя.

— Искаш ли да те предложи на Стивън Арджънт?

— Май не. — Майло поклати глава и се усмихна унило. — Не, определено не. Повишават ме и веднага някой офицер ще ми нареди да опазвам реда из цял Ламът и ще ме накара да си набера още банда други да ми помагат да изгреба морето с вилица.

Плъзна свирката към Макин. Джуджето я взе и се усмихна на Пайроджил.

— Няма ли да идеш да видиш ония да не се загубят по пътя за замъка?

Пайроджил не смяташе, че ще се замотаят, и всъщност не го интересуваше много дали ще поемат право към замъка, или ще пообиколят из града, докато не се скапят от носенето на тежките бъчви... но наистина трябваше да поговори с капитана на Верхайен. Не че думите му щяха да свършат много работа, ако Началникът на мечовете вече се бе провалил. Знаеше, че Стивън Арджънт вече е говорил на капитаните, и доколкото го познаваше, си беше изразил мислите и чувствата кристално ясно.

Което започваше да обяснява защо Началникът на мечовете бе стигнал до тази крайност — да повиши тях тримата, както сам бе признал: не само че не беше сигурен в благонадеждността на баронските капитани, беше сигурен в тяхната неблагонадеждност, поне при сегашните обстоятелства, както бяха скупчени всички натясно, а не можеше да разчита, че онези, на които вярва, ще могат да задържат здраво капака над къкрещото гърне.

Реши, че тревогите му са основателни. Дори всички капитани да бяха съвсем благонадеждни, невероятно компетентни и способни да овладеят всяка ситуация, Ламът бе едновременно прекалено голям и ставаше все по-малък.

Ама много скапан ден!

Особено когато носиш нови капитански пагони, тежки като оловни плочки, които някой е наковал на раменете ти.

Скапан ден, когато с тъга си спомняш много по-активните периоди на война, когато казармите на замъка бяха почти празни, а не натъпкани от пода до гредите, и когато дори баронските войници на графска служба много повече мислеха къде са най-близките нови врагове, а не за старите си вражди.

Пайроджил стана и излезе от кръчмата в суровата замръзнала белота на тоя скапан ден.

Ама наистина скапан ден — човек да стигне дотам, че да се радва, че е навън в студа.

ГЛАВА 9

ЗАГОВОРИ

Кетол спря.

Единственият звук бе от собственото му дишане, докато оглеждаше загърнатия в бяло пейзаж. Старите навици умират трудно и той се насили да долови звуци в гората между вдишванията. Помисли за абсурдността на мига и неволно си спомни за миналото, докато се вслушваше в пукота на кършещ се лед някъде в далечината и в смътното шумолене на вятъра в голите клони на брези и борове, дъбове и елши.

Веднъж, преди много време и съвсем нетипично, се беше сприятелил с един жонгльор.

Жонгльорът беше пътуващ артист, насила привлечен на служба в силите на лорд Съдърленд по време на един от циклите войни с кешийците и местните бунтове, които сякаш никога не секваха в Долината на сънищата. Въпросните военни цикли и бунтове бяха една от причините той, Дърайн и Пайроджил винаги да разчитат на Долината като на резервна дестинация; в Долината винаги имаше работа, въпреки че ако на Кетол не се наложеше никога повече да се изправи отново срещу побеснелите за бой Кешийски псета, нямаше да има нищо против.

Въпросният жонгльор бе зачислен на служба от един излавящ скитници патрул по време на няколкоседмично затишие между две поредни нападения на бунтовници — Кралството беше премахнало робството със закон още преди десетилетия, но по кешийския фронт каторжничеството все още беше нещо обичайно: имаше да се възстановяват военни укрепления и хора без убедителни версии защо са решили да прекосят границата се водеха ренегати. Някои просто вадеха лош късмет, някои пък просто можеха да бъдат освободени, щом ротният сержант или капитан на каторжната рота се убедеше, че каторжникът е безопасен. Кетол винаги беше смятал тази система за странна: ако той например беше кешийски шпионин, щеше да е най-

усърдният работник в ротата и да се сприятели с всички. Рано или късно щеше да се озове на свобода и да си върши онова, което е пратен да върши. Убиваните при опит за бягство просто бяха идиоти — солидно доказателство, че не може да са кешийски шпиони. Бяха твърде глупави.

Този път обаче патрулт не събираше работници, а пушечно месо.

Жонгльорът очевидно не беше шпионин, но не разполагаше с убедително обяснение защо е тръгнал по черния път в подножието на Долината сам, вместо да пътува с керван или поне със странстваща група. Тъй че все пак се озова при пленниците в работната група. След месец командващият сержант го освободи, но противно на всякаква логика жонгльорът реши да се задържи. Сигурно лагерната храна бе започнала да му харесва.

По това време отрядът на Кетол гледаше за Кешийски псета и същевременно пазеше каторжната група. Та Кетол се запозна с жонгльора и когато младокът реши да остане, след като го освободиха от каторгата, по причини, които и сам не можеше да си обясни напълно, го взе под крилото си. Записа го в наемническата рота, в която служеше и той, чрез един мнителен сержант, който му дължеше малка услуга.

Между упражненията, в които Кетол се опитваше да се прави на учител по фехтовка на нещастния и явно обречен калтак Ками — беше невероятно как някой толкова ловък в жонглирането може да е така непохватен във фехтовката, — този левак му обясни личната си философия, едно към едно. А тя се свеждаше до: „като не знаеш какво да правиш, прави това, което можеш“.

Което звучеше разумно, поне на пръв поглед.

Докато не разбра, че за Ками това означава, че всеки път, щом се почувства отчаян от неспособността си да използва меч и щит, заделя по няколко минути, за да пожонглира в нощта с каквото му попадне — с камъни и камъчета, ако жонгльорският му комплект не му е подръка — докато не премисли нещата.

Винаги се връщаше успокоен и готов да даде всичко от себе си по време на поредния урок, и макар така и да не успя да усвои и най-елементарните правила на боравенето с меча, поне съвсем добросърдечно вложи много часове в работата върху това, а Кетол

неволно започна да се възхищава на философията „прави каквото можеш“, макар и да се съмняваше в практичността ѝ.

Вярно, накрая тя не помогна много на горкия Ками, когато първото Кешийско псе, на което се натъкна, лъжливо замахна отдолу, а след това посече отвисоко, при което мечът на жонгльора изпадна от пръстите му, а отсечената му глава изхвърча във въздуха и кацна нелепо изправена, с изненадана физиономия на мъртвото лице...

Но тази философия поне временно беше осигурила на Кетол известна утеха и задоволство. Ако правиш каквото знаеш как да правиш и още малко го подсилиш с нещо новонаучено, можеш поне за мъничко да пренебрегнеш факта, че си се надценил.

Може би тъкмо затова сега Кетол си беше вързал брезенедени и се придвижваше — слава на Гродан, дано крепне племето му — по-скоро по, отколкото през снега на север от Ламът, с платнена торба на рамо.

Придвижването по снега с брезенедени беше ново за него, но следенето на дирите в пустошта му бе съвсем познато, дори когато са дълбоки като конските дири от патрула на Том Гарнет, следа, която и слепец щеше съвсем буквално да може да проследи на допир.

Беше си оставил наметалото с парите в багажния сандък в казармата — надяваше се, че евентуалните крадци ще си намерят други, по примамливи възможности от точно неговия сандък. Оставил беше в единия ъгъл полуприкрита малка кесия с реали с надеждата, че един казармен крадец просто ще вземе нея и няма да търси повече; а след това си беше навлякъл дебелото бяло зимно наметало.

Присвиеше ли се със спуснатата качулка, дори и да не проснеше наметалото над себе си и торбата, увита в парче плат, бял почти колкото пресния сняг, щеше да прилича на малка пряспа, струпана върху някоя скала, или на пън, засипан със сняг.

Може би беше от запознанството му с Гродан или от гледането на яркото слънчево отражение върху снега, но започваше да стига до извода, че сивите наметала, предпочитани от рейнджърите, наистина са нещо разумно в тази обстановка. Повечето зимни дни не бяха тъй ослепително бели като днешния, а мъгливи, сиви, облачни или със снеговалеж и пейзажът се очертаваше в строги контури на абсолютна белота и черни сенки под дърветата. Неутралното сиво щеше да е добър камуфлаж при всякакви обстоятелства. За миг се зачуди дали не

може да си намери такова наметало, но после реши, че да мъкне в багажа си и трето наметало ще е просто прекалено; освен това не му се щеше да обяснява на Дърайн и Пайроджил защо е възприел тази нова мода.

След като мина през първия дървесен пояс, навените от вятъра гигантски преспи и няколкото ивици борови иглички, стърчащи през снега откъм подветрената страна, просна наметалото си и полежа няколко минути да си отдъхне — движението през дълбок до бедрата сняг си беше тежък труд, — и след като престана да диша задъхано, върза брезенедените на ботушите си и тръгна с тях.

Вече разбираше произхода на името „брезенеден“ — тронави ходила.

Съвсем на място.

Разбира се, след първите няколко десетки стъпки — внимателно наблюдаваше краката си — стана по-самонадеян и се опита да закрочи по-бързо. Но левият брезенеден веднага настъпи десния и щом вдигна десния си крак, ботушът му се измъкна от кожените вързала, а той самият бухна с лицето напред в снега. Докато нагласи брезенедените — което си беше тежка борба само по себе си, — минаха няколко дълги мразовити минути: трябваше да свали дебелите ръкавици, да върже отново брезенедена за десния ботуш и чак тогава да си пъхне ръцете в благословената топлина на ръкавиците и да продължи напред.

После тръгна по-добре — поне като падаше, брезенедените не се откачиха. След известно време реши, че донякъде му е хванал цаката, макар да подозираше, че в използването на тези неща си има и някои други тънкости, които Гродан знаеше, и съжали, че рейнджърът не ги е споделил с него.

Зачуди се дали да припише този пропуск на злоба, или на глупост и реши, че рейнджърите не са глупави. Обаче не му се беше сторил и злобен. Трябваше да е по-скоро от невъзможността да се обясни всичко в един бърз разговор. Или пък беше странното чувство на рейнджъра за хумор. Кетол познаваше хора, които намираха за смешни още по-странни неща.

Все пак след известно време краката му се научиха да се отбягват един друг и той вече можеше да се движи с почти невероятна за тези обстоятелства бързина. Следите, които оставяха брезенедените му, навярно щяха да се заличат от първия по-приличен вятър, но и да не

задухаше силно, клонът, който влачеше зад себе си, щеше да ги прикрие от всекиго, освен от наталийски рейнджър.

На един завой се натъкна на конски труп — кръвта от раната от дългия меч в шията бе зацапала снега в тъмночервено.

Отпечатъците по снега даваха да се разбере много ясно какво е станало: конят се беше подхлъзнал върху парче лед, останало скрито под снега и оголено от колоната отпред. Ездачът беше изхвърлен от седлото и бе паднал в близката пряспа.

Кетол потръпна. Чу в ума си силния трясък на кършеща се кост и кимна одобрително към стъпките, показващи, че ездачът се е осмелил да се доближи до несъмнено ритащите отчаяно копита, за да среже гърлото на коня и с това бързо да приключи болката на обреченото същество. В свалянето на седлото бяха участвали поне дузина мъже, ако се съдеше по следите — стремената вероятно се бяха заклецили под трупа и няколко мъже бе трябвало да го надигнат достатъчно, за да могат да ги измъкнат.

И никой не ги беше безпокоил през цялото това време.

Виещият се в далечината дим подсказваше, че най-близката ферма е поне на миля оттук; вероятността някой селянин да е чул тази сравнително дребна олелия бе дори още по-малка, отколкото някой да се е оказал такъв глупак, че да излезе навън да види какво е станало.

Кое то беше съвсем добре за Кетол. Извади ножа, остави си багажа и клекна в отгъпкания сняг до мъртвото животно. Тежеше поне шест пъти повече от най-голямата сърна, която бе убивал, и сигурно поне веднъж и половина повече от грамадния елен, с който беше хранил отряда цяла неделя в Тъндърхил.

Пълното изкормяне и разфасоване щеше да отнеме доста време и сили: можеше сам да счупи гърдната кост, но за да се разтвори гърдният кош, щяха да са нужни поне двама яки мъже.

Добре че конят все още не беше замръзнал и Кетол бързо успя да оголи лявата задна бедрена кост. Съжали, че не се беше сетил да си вземе брадвичката, но бе въпрос само на още няколко минути, преди да се затътри през дълбокия до кръста сняг — влачеше крака през снега — към брезовата горичка, останала някак почти незаровена от виелицата.

Виелицата всъщност се беше усукала покрай дърветата и бе оставила малка кухня в източния край — с не повече от стъпка сняг в

нея. Той набързо разчисти кръг заледена земя, а едно отдавна паднало дърво му осигури клони.

Запалването на огъня му отне само няколко мига — не му се наложи да прибегне до сухата брезова кора, прибрана в пътната му торба, тъй като брезите предлагаха достатъчно материал: той обели голямо парче от един широк ствол и с няколко удара с кремъка и огнивото успя да изкара искри и то почна да тлее. След като огънят се разгоря, се върна при конския труп да си вземе останалия багаж, а също и за да остави още дири.

Отрязва голям къс месо и започна да го пече на върха на ножа, като от време на време го гризваше, вместо да изчака да се опече хубаво, по-скоро от нетърпение, отколкото от липса на време. Дори патрулът да не успееше да направи пълна обиколка около града, ветрецът щеше да отнесе пушека, а дори и да им се наложеше да се върнат обратно — както очакваше, — щеше да ги чуе много преди да стигнат до коня и да се измъкне в дълбоките преспи.

Не беше зле, въпреки че Кетол никога не си беше падал особено по конското. Човек, който много държи на това, което яде, сигурно щеше да си избере по-добра професия от тази на наемен войник. Все пак с изненада откри, че апетитът му сериозно се е изострил — изяде поне два фунта месо. Останалото хвърли в огъня.

Струпа още дърва на огъня, после се върна при коня и набързо отрязва колкото месо можа, и го зарови в снега в другия край на кухнята. После подпикна на няколко места в снега наоколо.

Отвори платнената си торба, извади частите от цуранска броня, които беше откраднал от склада в мазетата на замъка — в началото на войната ламътците явно бяха заинтригувани като всички други, събираха и разглеждаха тази любопитна броня — и ги пръсна по заснежената поляна.

Цуранският меч, изваден от ножницата, изпраця задоволително, щом заби върха в земята и го натисна със стъпало. Кетол хвърли настрана дръжката с отчупеното острие, а едната педя откършен връх прибра.

Огледа се и се послуша.

Нищо. Нищо, освен лекия ветрец и далечното цвърчене на някаква птица, пернат самохвалко, който явно искаше целият свят да разбере, че и той е преживял бурята.

След това тръгна с брезенедените си и повлече клона след себе си. Спря само за миг, за да пусне счупения връх на меча до конския труп, бързо се прехвърли през рида и тръгна към града. Сигурно нямаше да е зле да изчака извън стените до стъмване. Прикритието на нощта щеше да му послужи добре, щом се затътреше вътре.

Налагаше му се обаче да зарови брезенедените в снега. Жалко. Но след като вече знаеше номера, щеше да може да си направи други, ако изобщо възникнеше такава нужда, а той дълбоко се надяваше, че никога няма да възникне.

„Прави каквото можеш“, беше казал отдавна мъртвият Ками. „Когато не знаеш какво точно да направиш, правиш каквото можеш“.

Нелоша философия.

Кетол не знаеше как да предотврати началото на един бой, още по-малко — как да го прекрати, без да остави всички от другата страна мъртви или издъхващи — или поне всички, които не са избягали. А заповедта на Началника на мечовете да го направи, уви, не беше вляла по някакъв чудодееен начин тази способност у него.

Също като Пайроджил и Дърайн, можеше да тръгне из града, да гледа тук-там и да се опитва, но не бяха нужни повече от две очи, за да се види, че проблеми има и че работата само ще се влошава с тия враждуващи фракции, заклепени в града.

Какво трябваше да се направи по въпроса не му беше ясно.

Сред кралската аристокрация имаше достатъчно прецеденти да се отнемат имена от некомпетентни благородници. Или дори от не толкова некомпетентни, колкото и висок да е санът им. Както Ги дьо Батира явно бе успял да направи с принц Ерланд в Крондор — бе използвал уж влошеното здраве на принца за извинение, ако не за повод.

Ако графът беше тук, очевидното решение щеше да е да обясни на враждуващите барони, че гледа на създалото се положение като на изпитание на способностите им на водачи и че ще отстрани всеки, който се издъни. А и въпросът кой ще е следващият граф на Ламът също можеше да се засегне.

Но ако Началникът на мечовете приложеше този подход, лесно можеше да взриви същото, което се опитваше да предотврати. Както

сам често и искрено бе изтъквал, в края на краищата той не беше графът, а благородниците често се вслушваха в нещо и се съгласяваха, щом им го изтъкнат по-висши от тях. Но настръхваха, щом им го каже някой по-нисш, та дори да е същото проклето нещо.

Както обикновено, печелившите щяха да пишат историята, а историята щеше да каже, че губещите са започнали боя и че той е потушен от съчетание на верни баронски бойци и няколко редовни, а всички, които биха могли да се закълнат, че не е точно така, щяха да гният някъде в земята, неспособни да извисят мъртвите си гласове.

Виновна беше самата война, както обикновено. Ако не беше войната, ядрото на ламътските редовни нямаше да е по фронта да се бие с цурани. Щяха да са си тук, в Ламът, а бароните, привикани на съвета, щяха да са само с личната си охрана, тъй че всяка вражда между различни части щеше да е дребен проблем, а не сериозна заплаха. В най-лошия случай можеше да има някой дуел, но най-вероятно нямаше да се стигне до нищо по-сериозно от дребна свада между лакеи в двора на конюшнията.

Сега обаче можеше да се стигне до мащабен бунт или дори по-лошо — градско сражение между въоръжени мъже с дълги години боен опит и по-малко разум, отколкото боговете са дали на саламандрите. В момента изглеждаше, че дори свада между лакеи може да доведе до битка между барони.

Кетол не знаеше как да се справи с това.

Но знаеше как да направи няколко нещица.

Знаеше как да излезе в околността незабелязано. Знаеше как да разфасова убито животно — или бързо да отреже един бут при липса на време да се свърши добре работата — и знаеше как да заблуди другите играчи, докато той държи поне един коз.

Щеше да изглежда, че някой цурански съгледвач се е криел в горичката и е наблюдавал минаващия патрул, оставил мъртвия кон на пътя. Цуранинът не се е сдържал, да добави прясно конско месо към жалкото си продоволствие, а после се е измъкнал, без да остави следи, като най-вероятно е стъпвал в следите на патрула. Знае ли човек: може да е бил дори заличаващият следите на отряд за набези. Цураните бяха умни във военните дела, може би дори достатъчно умни, за да нападнат, когато Кралството най-малко очаква, посред дълбоката зима.

Можеше и да не стане, но мисълта, че наоколо дебнат цурани, като нищо можеше да даде на баронските бойци друга тема за мислене, вместо как да се избият помежду си.

Човек винаги може да се надява.

ГЛАВА 10

СЛУХОВЕ

На Стивън Арджънт не му харесваше.

Едва се сдържаше в стола си в Орлово гнездо, забравил за чашата вино на масичката до лакътя си, и гледаше с гняв къса синя керамика в ръката си — макар и само за да не поглежда със също толкова гняв Том Гарнет, който седеше срещу него, чешеше Фантус по врата и чакаше реакцията на Началника на мечовете на донесението си.

Защо всички — дори онзи флибустиер Кетол — непрекъснато го ядосваха? Ядосваше го дори това, че не може да спре Фантус да не се вмъква в Орлово гнездо — но на моменти предпочиташе да се ядосва на него, вместо на по-важни и много по-обезсърчаващи неща.

Например, като това остро парче синя керамика, което държеше на бронята, струпана до стола му, и на донесението на Том Гарнет как и къде са били намерени.

Стивън Арджънт не беше изненадан, че преспите са попречили на патрула на Гарнет да направи пълен кръг около града дори по най-близките пътища. Това се очакваше, но усилието все пак трябваше да се направи, макар и само за да се потвърди колко дълбоко са затънали в снега. Изненадата му бе само в това, че патрулът е загубил само два коня — единия от подхлъзване в снега, а другия — окуцял на връщане: бе очаквал, че ще загубят поне четири. А всяка изненада го дразнеше. Във войнишката служба и във военния занаят си има правило, което той отдавна бе научил: всички изненади са лоши.

Друго правило: всички правила понякога се нарушават.

Не можеше да изброи и на пръстите на едната си ръка случаи, в които да му се е случвало нещо, което смътно да наподобява добра изненада през годините на тази война с цураните, а и през над дузината години военна служба преди тях. Изненадите винаги бяха неща като колоната на подкреплението да закъснее с ден и да дойде с половината сила от това, на което си разчитал, вместо да дойде ден по-

рано и с два пъти повече сила. Или врагът на другия рид да се окаже армия вместо рота, никога — патрул вместо рота.

Беше широко известно, че откакто бе започнала войната, цураните зиме се оттегляха зад фронтовите си линии и изчакваха идването на пролетта, за да подновят военните действия, а според това, което Стивън Арджънт смяташе, че знае за броя и качеството на войниците, които бяха изкарали на фронта, то техният страх или религиозна възбрана да се бият зиме беше една от малкото причини да не пометат през Мидкемия от север към Великите северни планини и на юг до Горчивото море. Всички донесения сочеха, че на родния си свят цураните разполагат с армии многократно по-големи от онова, което хвърляха срещу Кралството. Едно съобщение до графа от принц Арута Крудийски за това, което бяха научили от цурански пленник, показваше, че тази война за тях е само аспект от гигантска политическа борба на родния им свят.

За Арджънт политиката бе още по-дразнеща от изненадите.

Никога досега не беше чувал цураните съзнателно да оставят съгледвачи зад фронтовите линии на Кралството по време на зимното си изтегляне или загубил се цуранин да се превърне в съгледвач, вместо да подвие опашка и да изчезне. Това, което се беше случило сега, бе изненада. И не добра. Ако се беше случило заради цуранската политика, щеше да е двойно по-дразнеща изненада.

— Е? — попита той. — Какво мислиш? Поредният загубил се?

— Не. — Том Гарнет поклати глава. — Едва ли. Не че е невъзможно — но да се препитаващ в пустошта достатъчно добре, за да преживееш зимата, не е нещо, което смятам, че е постижимо за много цурани, а онези няколко, отчаяните, които ни причакаха миналата неделя, бяха в най-лошото състояние, в каквото съм виждал техни войници. А този явно е в достатъчно добра форма дори след като му се е наложило да оцелее на открито в бурята. Това, че изобщо е оцелял, ми говори, че е и добър, и с късмет. Вероятно се е криел в онази горичка и е наблюдавал какво става в града. Да наблюдава и да изчаква от горичката, после бързо да се възползва от положението, за да се снабди с толкова месо, колкото може да носи — това говори повече за опитност, отколкото за отчаяние. И е бил достатъчно съобразителен да не се върне на същото място.

Началникът на мечовете бе почти убеден, че тестът за нечия интелигентност е доколко човекът е съгласен с неговата гледна точка, а той винаги беше смятал Том Гарнет за особено интелигентен, макар несъмнено да имаха някои разногласия. Според Арджънт лоялността и подлизурството бяха две съвсем различни неща.

— Да — отрони той накрая. — Мисълта за цурански съгледвачи, помагачи за подготовката на пролетната им офанзива е достатъчно неприятна, но ако това значи, че цураните са променили обичая си да избягват зимни боеве, това е много лош знак.

Том Гарнет кимна.

— Няма да е първият път, в който цураните научават нов трик.

— Все пак има някои неща, които не искат да научат.

— Конницата. — Том Гарнет кимна. — Според всички донесения имат някакво странно чувство за чест с неязденето, за което съм благодарен. Със сигурност са пленили достатъчно наши коне, за да сформират конница, ако са склонни. А не мога да си представя кой знае колко неща, за които цураните не са достатъчно смели, та да ги опитат.

Арджънт кимна. Никой, който се бе изправял срещу цураните, не можеше да отрече смелостта им.

— Те май наистина са понаучили едно-друго от нас. И все пак заключението, че са приложили зимно разузнаване преди пролетните акции, е доста преувеличено. Инцидентът е единствен и едва ли непременно означава, че...

— Откъде по дяволите знаеш, че е единствен? — сопна се Арджънт и вдигна ръка за извинение за грубите думи. — Извинявай, Том, явно седенето на графския стол при тези нелепи условия ме е натегнало като тетива на лък. — Стивън Арджънт изобщо не вярваше в стария началнически лаф „никога не се извинявай, никога не се обяснявай“. Направиш ли грешка, се извиняваш, инак хората под теб ще помислят, че си идиот, който така и не забелязва, че греши.

Том Гарнет кимна, прие и поправката, и извинението.

— Да, не знаем дали е единствен инцидент. Колко време ни трябва да получим съобщение от Ябон?

Да се прибегне до старшето разузнаване бе очевиден ход, но Стивън Арджънт поклати глава.

— Ще говоря с птичаря, но се съмнявам да са ни останали гледани в Ябон гълъби — графът трябва да докара няколко. — Сви рамене. — Един получих преди няколко дни: съобщават, че са пристигнали без проблеми, но едва ли мога да му кажа „кръгом и отлети обратно“, нали?

Граф Вандрос винаги деликатно се шегуваше със загрижеността му за малкото пощенски гълъби в Ламът и сега Арджънт никак не се радваше, че се е оказал прав. Поради дузините съобщения, които буквално летяха напред-назад преди срещата на командния състав в Ябон и Баронския съвет в Ламът, наличните гълъби бяха твърде малко за вкуса му.

— И какво ще правим? — Том Гарнет се намръщи. — Моля за извинение, сър... исках да кажа: какви са заповедите ви?

Стивън Арджънт се усмихна насила.

— Ами, първата ми заповед е да ми оставиш тази вечер да помисля какво да правя по-нататък, втората — този въпрос засега да си остане между нас...

— Тъж... Боя се, че е твърде късно за това. Единственият начин да спра хората ми да говорят беше да ги заключа в казармата със стража отвън, но и тогава нямаше да съм сигурен, че тайната ще се опази.

Нямаше нужда да добавя: „А и не ми беше заповядано да заключа хората, които ти трябва, сред другите, за да опазят мира“.

Стивън Арджънт кимна — приемаше обяснението.

— Е, значи се е разнесло. И предполагам, че скоро ще стигне до бароните, ако не е стигнало вече. Няма да е зле да отговоря на въпросите им, преди да са срутили Голямата зала, нали? — Изсмя се насила. — Това последното беше фигура на речта, при това — лошо избрана, предвид обстоятелствата.

Надигна се, а капитанът остави чашата си и също бързо се изправи. Арджънт му махна да си седне.

— О, не ставай. Стой си и си довърши виното, човече — определено си го заслужи, а ще е срам да се похаби дори половин чаша толкова хубаво червено риланонско. Представа нямам кога ще можем да получим още от него.

Капитанът се отпусна и бързо вдигна чашата си в чест на Началника.

— Благодаря, сър. Не съм познавач, но рядко съм пил по-хубаво вино. А колкото до това дали са чули бароните — сигурен съм, че са. Разбрах, че слухът вече се разнася по-бързо от стрела на арбалет.

— Хм, значи е време да се поразтъпча — каза Началникът на мечовете. — Едва ли имаш някоя добра новина за мен, нали?

— Моите извинения, нямам. — Том Гарнет поклати глава. — Напоследък добрите вести май са в оскъдица също като пресните продукти. Макар че...

— Да?

— Ами, докато се връщахме в града, въздухът определено като че ли ми се стори малко по-топъл и не мисля, че е само от умората и от начина, по който намирането на тази броня накара сърцето ми да затупти в гърдите. Предполагам, че всяка промяна на времето е добра новина. — Почеса огнедрейка над очите и се усмихна, щом гущероподобното същество изви гръб. — И мисля, че Фантус ме харесва.

Стивън Арджънт се засмя. Не беше кой знае какъв смях — времената общо взето не бяха много смешни, — но си беше съвсем истински.

Пайроджил и Дърайн срещнаха Началника на мечовете, докато слизаше по стъпалата, а те качваха по витото стълбище, за да му докладват.

От разговора им по пътя стана ясно, че докладите им ще са сходни и че неизбежно ще доведат Арджънт до същото заключение, до което бяха стигнали и те двамата, всеки поотделно: нещата в града едва се удържаха, а според начина, по който редовните, градската стража и баронските капитани задържаха капака на гърнето, то вероятно щеше да покъкри още малко, преди рано или късно да изкипи.

Не беше кой знае какво съвпадение, че се срещнаха на път към замъка. И двамата знаеха, че Началникът на мечовете вечеря рано и сам; а и двамата бяха разбрали, че когато им каза, че иска да получава докладите им „на масата“, имаше предвид, че трябва да го потърсят в покоите му и да му докладват насаме, вместо по-късно, когато се събере с благородниците в Голямата зала.

Пайроджил се надяваше, че няма да им се налага да убеждават Стивън Арджънт, че не са нарушили изричната му заповед да се разделят на слизане в града, макар неволно да се тревожеше, че може да направи точно това, и си съставяше наум списък от свидетели.

Това поне не го тревожеше много — какво можеше да направи в края на краищата Стивън Арджънт? Да им отнеме капитанските пагони и едновременно с това да ги освободи от отговорността да натискат капака на гърнето? Едно по-голямшко кръвопролитие щеше да е облекчение след напрежението, което бе изпитал, докато се опитваше да действа като офицер. Цялата тази началническа работа беше доста изнервяща, меко казано.

Не, освобождаването му от това задължение бе най-малката му грижа. Но къде обаче беше Кетол?

Кетол, изглежда, беше разбрал указанията на Стивън Арджънт другояче — според Пайроджил Кетол невинаги се държеше като най-големия умник на света, особено когато се окажеше не в своята си среда, а един затънал в сняг град определено не беше средата му. От друга страна, може би просто беше на няколко минути зад тях.

Или пък просто лежеше мъртъв в някоя задънена уличка, след като се е престарал в опита си да прекрати бой и накрая се е натъкнал или на прекалено добър фехтовчик, или на прекалено много въоръжени мъже.

Стивън Арджънт спря на няколко стъпала над тях, погледна ги отгоре и кимна.

— А, ето ви. Винаги съм се придържал към практиката да вечерям с новоповишени капитани, но са забелязани следи от вероятен цурански съгледвач и... — И замълча. — Не, случващото се в града май е по-важно, поне засега.

Пайроджил едва се сдържа да не изсумти презрително. Да, адски вероятно беше да е по-важно. Колкото и „интересно събитие“ да беше това, едва ли можеше да е по-важно от войната, готова всеки миг да избухне между фракциите в града.

— Я по-добре да изслушам доклада ви веднага. Ще вечеряме след това — рече Стивън Арджънт. — Но бързо, ако обичате.

Според откъслечните разговори, които Дърайн успяваше да долови, тревогите на събралите се благородници бяха свързани повече с цуранския съгледвач, отколкото с проблемите около данъци и наследство. Освен това тази вечер благородниците се държаха помежду си много по-дружелюбно.

Дори Морей и Верхайен бяха твърде увлечени в слушането на излиянията на Началника на мечовете, който не беше спрял да ораторства по време на вечерята и цял час след това, така че нямаха време да се гледат кръвнишки. Едвин от Визтрия обаче не можеше да се сдържи да сменя подхилванията с въсенията на лицето си и да пуска и по някой коментар — Дърайн само се радваше, че не може да чуе подмятанията му. Барон Едвин беше един от малкото хора, които според него заслужаваха да бъдат удушени само защото са досадни.

Който и да беше този цурански съгледвач, беше предложил много полезна разсейка. Дърайн беше склонен да вдигне наздравица в негова чест, стига появата му толкова далече на юг да не предвещаваше някакво сериозно придвижване на цуранска войска. Огледа другите капитани, струпани край камината, и прецени, че не е единственият, който щеше с удоволствие да почерпи с питие по негов избор мръзнеция тъпак. Тези, които бяха дежурили в изведнъж кротналата се казарма, донасяха, че мъжете вече очакват бой с цураните, а не помежду си. Да, с радост щеше да почерпи с пиячка цуранския съгледвач.

А после да му пререже гърлото, разбира се. Благодарността можеше да стигне само до чашата.

Дърайн тъкмо довършваше втората си чаша вино и се мъчеше да реши дали няма да е по-добре да мине на кафе или чай, когато Хаскел, птичарят, слезе по стълбите от гълъбарника над Орлово гнездо и връчи нещо — съобщение вероятно — на Началника на мечовете. Той го взе, довърши каквото там обясняваше на Едвин от Визтрия и после отиде под един светилник, за да го прочете.

Дори съобщението да бе важно, това изобщо не пролича на все по-състаряващото се от бръчки лице на Стивън Арджънт. Не пролича и в действията му, защото той просто го пхна в кесията на колана си и поднови разговора си с Визтрия.

Вероятно не беше нищо важно, макар че след няколко минути, когато Дърайн отново погледна към благородниците, Стивън Арджънт,

лейди Мондегрийн и барон Морей си бяха отишли, а бароните Фолсон и Лангахан се бяха присъединили към останалите благородници в другия край на Голямата зала.

Разговорът вървеше главно около цуранския съгледвач и какво предвещава това за пролетта и ако Дърайн не беше минал на кафе след двете чаши вино, щеше да е пиян, когато Кетол се дотътри и се присъедини към групата, струпана около по-малката камина.

Странно, но предимно мълчеше, нещо много необичайно за Кетол — той обикновено приказваше, за да се слее с компанията: не обичаше да привлича внимание към себе си с мълчаливост.

Дърайн сви рамене. Можеше да го попита по-късно — и сигурно щеше да го направи.

Капитан Карис влезе от студа навън и затропа с крака по мраморния под да отупа снега от ботушите си, явно презрял идеята да го направи в мразовитото антре.

— Здравсти, Карл — подвижна Том Гарет. — Нещо да кажеш?

— Да кажа? — Карис изсумтя, взе една глинена чаша и клекна пред котлето с кафе да си налее.

— За казване има много неща... но засега са кротки, поне в казармата. Доста хора са легнали да спят, макар че някои трябваше да се напият добре, за да заспят, а другите май отделят необичайно много време за снаряжението си. — Изсмя се и се плъсна на празния стол между Дърайн и Гарнет. — Някои мечове напоследък са достатъчно остри, за да се обръсне човек с тях.

Кели кимна.

— А които не са заспали, непрекъснато поглеждат към прозорците, вместо да се дърлят, все едно ще могат да видят щурмуващите замъка цурани през проклетите кепенци. — Ухили се. — Скапан ден — най-доброто, което се случва, да е слухът за цуранско зимно настъпление.

— Ти не смяташ ли, че е така?

— Мен ако питаш, дано да е така — надявам се цял техен легион да е замръзнал на десет мили на запад, но не го вярвам. Не че щеше да е от значение, ако беше така — те като че ли извират непрекъснато, като мръсна вода през канална тръба, а тази тръба се излива в Сиви кули. Могат да си позволят да изгубят легион за толкова тъп ход като да се опиташ да придвижиш армия във фъртуна. Но не са достатъчно

глупави да го направят. Не, предполагам, че цураните просто са опънали още една тетива на лъка.

— Зимно разузнаване ли? — Карис се намръщи. — Тази мисъл не ми харесва, но...

— Да, ако е това, си е достатъчно лошо, определено, но не е краят на света. Все пак, ако бях в командния щаб в Ябон, щях внимателно да премисля колко рано ще се нажежат нещата напролет.

— В повече от едно отношение, а? — Том Гарнет се намръщи.

— Да. — Карис помисли за миг. — Ламът — както и Ябон, впрочем — за щастие в последно време е по-скоро странична атракция, след като истинските действия бяха при Крудий и Каменните планини, и съм съвсем доволен от това, но ако ще се променя, дано техни благородия да престанат да оголват отбраната на Ябон до жалкия минимум, за да укрепват Запада.

— Разбира се, цураните може да искат от нас точно това — тихо каза Кетол; изричаше повече от сричка за първи път, откакто беше седнал. — А после просто удвояват усилията си срещу по-зле укрепления Крудий, минават през джуджетата на Каменна планина като пръст през съдран чорап и...

— „Нас“? Нас ли каза? — Кели вдигна учудено вежда. — Нас? Че откога го има това „нас“? Доколкото чух, ти и приятелите ти все още се каните да хванете на юг веднага щом се стопли достатъчно, с повечето наемници с вас.

Дърайн не знаеше за повечето наемници — смяташе, че някои ще останат, докато има да им се плаща, и че някои ще тръгнат, както със сигурност щеше да го направи той, с Кетол и Пайроджил. Тези офицерски пагони бяха временно повишение, а ако тази новина наистина предвещаваше ново голямо цуранско придвижване към Ябон, то идеята да бягат от Ламът ставаше още по-привлекателна. Не че имаше нужда нещо да я прави по-привлекателна.

— Казвам само, че може би няма смисъл да се преувеличава този единствен инцидент, колкото и изненадващ да е. — Кетол вдигна рамене. — Гродан от Натал каза, че с другите двама рейнджъри ще се върнат до няколко дни, а се съмнявам, че и най-надареният цурански съгледвач би могъл да се придвижи към Ламът, без да остави следи, които наталийски рейнджър да не забележи.

Всички се съгласиха и закимаха одобрителни.

Уменията на рейнджърите от гористия Натал се радваха на широко уважение — макар Дърайн да се чудеше как дори те ще могат да се придвижат надалече из околностите точно сега. Кетол поне изглеждаше убеден, че ще могат, но това навярно бе просто защото се бе хванал на легендите за тях; Дърайн си беше по-скептичен по природа.

— Рейнджърите ли? — Дърайн се сепна от гласа на Морей; не беше чул приближаването на барона. — Какво рейнджърите?

Том Гарнет посочи Кетол с дръжката на лулата си.

— Капитан Кетол тъкмо обясняваше, че рейнджърите обхождат околността. Призовава към спокойствие и ни съветва да изчакаме донесенията им, преди да стигаме до заключения за зимно цуранско настъпление и така нататък.

— По-вярно не може и да се каже. — Морей кимна. — Разумен съвет. — Изгледа ги мълчаливо и страничните разговори секнаха рязко. — Аз съм само един нисш поземлен барон и прочие — заговори той с лека горчивина, — но ми се струва, че по-нататък ще имаме достатъчно време за паника, стига изобщо да има повод за паника.

Гласът и дори стойката му бяха успокояващи, може би прекалено успокояващи, за да са естествени, но това само показваше колко здраво се държи под контрол баронът.

Морей махна с ръка към Кетол.

— Може ли да поговорим малко насаме, капитан Кетол? — Беше по-скоро молба, отколкото заповед. — Трябва да обсъдим едно-две неща.

Кетол хвърли бърз поглед към Дърайн, стана и излезе с барона.

Дърайн се зачуди за какво ли е всичко това; а ако се съдеше по погледите на другите, отправени към него, не беше единственият учуден; все пак се постара да запази лицето си безизразно. След няколко мига неловко мълчание Кели продължи:

— Да. Паниката няма да ни свърши голяма работа, но поводи за безпокойство има предостатъчно. Непрекъснато става все по-лошо. Всяка година цураните са все по-добре укрепени в Сивите кули и околните райони. Всяка пролет имат избор дали и накъде да ударят — на запад към Крудий или на юг към Горчиво море, или на югозапад, през леса на Зелено сърце към Каре и Джонрил. Или на изток към Ламът, впрочем. Много умно са си избрали входния пункт — ако бяха

нахлули при Крудий, щяхме да ги запушим срещу Далечния бряг, а ако бяха избрали Хълмистата равнина, можем да доведем силите от Източното и от Западното владение срещу тях и да ги смажем. — Подчерта последните си думи с пляскане с ръце, все едно че смачкава муха.

Това, разбира се, бе по-лесно да се каже, отколкото да се направи — цураните можеше да излязат ужасно голяма муха, а Дърайн изобщо не беше сигурен дали Изтокът и Западът, дори заедно, могат да съберат достатъчно войска, за да ги „смажат“. Но го поразвесели идеята, че единствените места, пригодни за цуранското нахлуване, са непременно в Кралството, въпреки че нашествието им през някакъв там разлом близо до Сивите кули говореше за добро планиране — или просто за късмет от тяхна страна.

Щеше да е хубаво, да речем, ако разломът към Мидкемия се беше отворил на няколко стъпки под Горчивото море и да издави всеки проклет цураин и родата му на Келеуан. Хубава мечта, но пък Дърайн винаги беше смятал, че ако сложиш куп мечти в лявата си ръка и дръжката на меч в дясната, е по-вероятно това, което е в дясната, да повлияе на ставащото около теб.

— Това, което трябва да направим, е да пренесем боевете при тях — каза Карис и отпи от бокала си — набързо беше превключил на вино, след като си изпи кафето — и отри мустака си с ръка.

Том Гарнет кимна.

— Съвсем разумна идея, но как?

— Ако имах представа как — отвърна Карис и го изгледа ядно, — заклевам се, че щях да правя нещо по-полезно от това да седя край огъня и да пия и пуша с пасмина загубеняци като вас. — Измъкна лулата си и почна да пуфка, без да го е грижа, че не е запалена.

— Тази идея лично на мен ми харесва, но важното е как. — Карис въздъхна. — А колкото до „как“ да прехвърлим войната при цураните, вместо да ги оставяме да я носят при нас, нямам представа, но някои се надяват, че на ония в Ябон може и да им хрумне нещо. Предполагам, че ние тук може да си обсъждаме над лулите и кафето цялата война, но не знаем какво знаят херцог Брукал и съветниците му.

Другите приеха думите му с кимания и одобрително мърморене, но Дърайн се съмняваше, че, да речем, капитан на служба на херцог Боррик Крудийски ще смята командното заседание в град Ябон просто

за „херцог Брукал и съветниците му“. Нито щеше да си го въобрази някое джудже васал на Долган от Сиви кули, или на Харторн от Каменна планина, или когото там кралица Агларана Елвандарска бе изпратила да представи нея и расата на елфите, впрочем. Просто въпрос на гледна точка.

Отпусна се стола си и затвори очи. Беше дълъг ден, но утрешният сигурно щеше да е по-лек и — дано — по-добър.

Какво ли правеха Кетол и Морей обаче?

ГЛАВА 11

ПОДОЗРЕНИЕ

Кетол мълчаливо последва барона.

Морей го поведе нагоре по стълбите и по дългия коридор към жилището си. Щом влязоха, го покани с жест да седне. Бяха в стаята, наречена „дневна“ или „стая за седене“, кой знае защо, макар че във всяка стая в жилището на барона имаше достатъчно удобни столове за седене. Морей се разположи от другата страна на масата, след което дръпна въженцето на звънеца до дясната си ръка и каза:

— Имам нужда от чаша вино. Може би дори няколко.

Ема, дъщерята на Иривън, иконома, се озова на прага почти преди Морей да е пуснал въженцето.

— Да, милорд? — с усмивка попита тя.

— Бутилка хубаво червено и две чаши — освен ако не сте гладен, капитан Кетол?

Кетол поклати глава.

— Ядох вече. — Конското месо още тежеше в корема му; също както и опитът да измисли как да каже на Пайроджил и Дърайн какво е направил, за да разсее враждуващите фракции, тежеше в ума му; а дали просто да не си държи устата затворена тежеше на съвестта му или каквото там му беше останало от нея.

— В такъв случай само вино — каза Морей и се усмихна на момичето.

— Веднага, милорд. — Тя напусна стаята по най-бързия начин. Както обикновено, благородниците получаваха много по-добро обслужване от простата тълпа. И по-хубаво при това, въпреки че Ема беше в доста напреднала бременност и излизането ѝ приличаше повече на бързо патешко поклащане.

Морей го изгледа внимателно, сякаш търсеше да прочете нещо на лицето му — Кетол не знаеше какво точно може да е.

Надяваше се баронът да не търси някакъв намек, че той е създал целия този слух за цуранския съгледвач с малко открадната броня,

един умрял кон и брезенедени поради необходимостта да се отвлече вниманието на враждуващите фракции. Кетол вече започваше да се чуди дали в края на краищата идеята е толкова умна, при откритите приказки, че цураните рязко са променили навиците си и че се налага Кралството да приспособи стратегията си към тази промяна.

Е, не, едва ли един несъществуващ цурански съгледвач можеше да принуди благородниците в Ябон сериозно да преразгледат стратегията си, нали?

Надяваше се, мислеше, че не може, но...

Но всъщност това не беше негов проблем. Започнеше ли топенето на снеговете, тримата с Дърайн и Пайроджил щяха да заминат за по-спокойни места и времена някъде другаде — където и да е, без цурани и Буболечки — а какво става в Кралството изобщо и в Ламът в частност нямаше повече да е тяхна грижа. А дори и да се чувстваше малко виновен — макар всъщност това чувство да не му беше познато, — беше достатъчно добър играч, за да не го изпише на лицето си.

— Има един въпрос, който трябва да обсъдя с теб — каза баронът. Лицето му беше строго. Извади някаква хартия от кесията си.

— Това пристигна снощи с пощенски гълъб от Мондегрийн. Баронът е починал. — Гласът му бе спокоен, все едно обсъждаше времето. — Което се очакваше, макар че... — Поклати глава, сякаш намирането на думи го затрудняваше. Замълча, след което повтори: — Което се очакваше.

Кетол кимна.

— Знам, че се очакваше, и като че ли баронът го посрещаше с кураж и достойнство. — Стори му се уместно да го каже; доколкото беше вярно, нямаше значение. — Срегнах се с него само веднъж, но ми се стори доблестен мъж.

Морей кимна.

— Такъв беше. Имахме си разногласия, но той се държеше достойно и не се съмнявам, че щеше да е така и ако Карла се беше омъжила за мен, вместо за него.

Кетол едва сдържа изумлението си. Доколкото бе в течение, лейди Мондегрийн открай време си беше лейди Мондегрийн. Мисълта, че като младо момиче е била увлечена по друг мъж, освен съпруга ѝ, му се стори... едновременно съвсем логична и крайно

нелепа, макар че всъщност май бе забелязвал податки за това. Морей не беше нейно скорошно завоевание, утеха за дама, лишена от съпругеска ласка поради старост и болест; по-скоро се оказваше неин стар ухажор, домогващ се навярно до сърцето ѝ, въпреки че баща ѝ бе дал ръката ѝ на Мондегрийн.

— Лейди Мондегрийн знае — каза Морей. — Прибра се в покоите си, а отец Еринти ѝ даде отвара да ѝ помогне да заспи. Тя отказа. — Стисна зъби за миг и добави: — Бележката на отец Кели е съвсем кратка.

Кетол беше наясно с това — че колко дълго писмо може да донесе един гълъб?

— Но съобщава, че следва по-дълго писмо, продиктувано лично от барона, и имам известни очаквания какво ще се казва в него, предвид последните писма, които изпрати в Ламът.

Ема се върна с бутилка вино и две чаши на поднос — държеше го непохватно пред издутия си корем.

— Да ви наля ли, милорд?

Той поклати глава.

— Не. Аз ще се погрижа. — Погледна я и тя се усмихна и кимна.

— Само звъннете, ако ви потрябвам, милорд.

— Да — отвърна той и я освободи. Отпуши бутилката и наля чаша вино първо на себе си, а след това и на Кетол.

— В памет на Джордж, барон Мондегрийн — рече Морей, като вдигна чашата. — Дано да го помнят дълго за неговата доброта, мъдрост и чест, с благодарност и признателност.

Изчака.

Тостовете, които Кетол, Пайроджил и Дърайн вдигаха за своите загинали другари, бяха по-кратки и не толкова пригодни за вежлива компания. Кетол се напрегна да измисли подходящите думи, след като обичайните едва ли щяха да стоят много добре. „Горкия тъпак“ не вървеше никак, нито „А ние му прибрахме кесията!“, или пък „И ако никой не го погребее, може да си изгние където си лежи“.

— За барон Мондегрийн — каза накрая.

Отпиха.

— А сега... по другите въпроси; които може да те засягат или не. — Морей килна глава. — Трябва да те попитам: какво все пак каза на барон Мондегрийн, когато се срещна с него?

Кетол сви рамене.

— Нищо особено, милорд. Беше общо взето „да, милорд“ и „разбира се, милорд“, обичайните неща, които човек казва на благородник.

— Странно. — Баронът изглеждаше озадачен, макар решаването на загадката да не изглеждаше особено спешно. — Ти явно си го впечатлил, а той... не се впечатляваше лесно. Имаше ли някакъв разговор за дъбова горичка? За това, че се надяваш да се срещнеш с него или със сина му там, някъде след двайсет години?

„Дъбове?“ Единственият разговор, който Кетол беше водил за дъбова горичка, беше с... О!

— Не, доколкото бих могъл да кажа, сър. — Разговорът му за дъбова горичка беше с лейди Мондегрийн, не с мъжа ѝ или за детето ѝ. Как и защо тази история се бе променила, не можеше да си представи, макар да имаше известни предположения за единствения човек, който можеше да е намесен в това.

Морей се намръщи.

— Не съм сигурен дали съм впечатлен от чувството ти за чест, или ядосан, че пазиш тайна, след като явно не е нужно. — Сви рамене. — Както и да е. Бих искал да ви наема, тримата, или който и да е от вас, на служба при мен и да се погрижите щото синът на барон Мондегрийн — ако е син — да доживее, за да види тази дъбова горичка някъде след двайсет години.

Кетол не разбра. И го каза.

— Тогава ще се изразя по-простичко: лейди Мондегрийн носи дете. То е дете на покойния ѝ съпруг — ясно ли е това?

— Да, милорд.

— Ако е момче, както се надявам, това дете ще се нуждае от законен опекун, докато стигне пълнолетие и може да стане барон Мондегрийн на практика, както и по закон. — Потупа се с пръст по гърдите, изгълта останалото вино и си наля още. — Този опекун ще съм аз. — Замълча, вдигна рамене и продължи: — И няма смисъл да се опитвам да пазя в тайна нещо, което рано или късно ще стане явно за всички: ще оттегля намеренията си за граф на Ламът, след като Вандрос стане херцог на Ябон, и ще подкрепя избора на Люк Верхайен за граф.

— Въпреки че посочването на наследник все пак ще е избор на херцог Вандрос, след като Верхайен получи моята подкрепа наред с поддръжката от неговата фракция, Вандрос ще е глупак, ако избере някой друг вместо Верхайен, а той не е глупак. — Смръщи вежди. — В замяна на това Верхайен се съгласи, като барон или като граф, да подкрепи моето опекунство над баронство Мондегрийн, а и за... други неща.

— За вашия брак с милейди?

— Да. — Морей кимна. — Разбира се, ще изчакаме съответното време, в смисъл да свърши траурът, но... да. Момчето на барон Мондегрийн, ако е момче, ще се появи в имението си в трудно време, а аз искам синът му — неговият син, чу ли ме? — искам синът му да се научи да се справя с нещата, които му предстоят. Барон Мондегрийн беше впечатлен от вас тримата и вие ще бъдете учителите на момчето във военните дела, както и негови телохранители. Ще трябва да се научи да се бие като разгневен мечок — и ако се наложи, да среже гърлото на врага си без миг колебание, а после да се изплюе в лицето му, ядосан, че кръвта е оцапала ботушите му. — Лицето му омекна. — А честно казано, и да е момиче, също няма да ѝ навреди да знае да се бие в тези времена. — Морей изгледа безизразното му лице. — Един традиционен фехтовчик като Стивън Арджънт може да обучи благороднически син за офицер, да се бие в дуели и да командва хората на полето. На момчето това ще му трябва. Но искам също така някой, който да учи детето как да се справя с нож в тъмна улица или... с измяна от приятел.

— Вие не сте обвързани с никого тук. — Помълча, за да подбере думите си. — Мъжете в Мондегрийн ще са лоялни към детето, защото то ще е следващият барон Мондегрийн. Искам нещо повече. Ако се закълнете да браните живота му — не само с уменията и с телата си, но и със своята предвидливост — ако се закълнете да убиете всеки, който би дръзнал да навреди на детето, това ще е друго. Разбираш ли?

Кетол не разбираше какво става, но знаеше, че не му харесва нито едното, нито другото: да се подпише за доживотна служба или категорично да откаже на барона. Да не говорим, че не можеше да говори от името на Дърайн и Пайроджил, каквото и да си мислеше Морей.

Можеше да направи само едно: да пошикалкави, докато накара Пайроджил да измисли какво да правят.

— Поласкан съм, милорд.

— Значи приемаш?

— Ще трябва да поговоря с другите, преди да мога да ги обвържа — или дори себе си. От много време сме се споразумели, че ще решаваме заедно въпроси като къде да ходим и какво да правим, а не мога да ги обвържа с обещанието си, нито да го направя без поне честно да съм ги уведолил.

„Това, което всъщност искам да направя, милорд — помисли си, — е да се погрижа на всяка цена изобщо да не изкарам и минутка повече от необходимото близо до извратената политика на Ламът, камо ли да се натапям до носа в нея“.

Но проблемът имаше и друга страна.

Да, цялото това предложение намирисваше на конспирация — не просто между бароните Морей и Верхайен, с пазарлъка Морей да се откаже от шанса си за графството, като Верхайен подкрепи брака му с вдовицата Мондегрийн — но също така намекваше, че нещо странно е ставало между барон Мондегрийн и дамата му, и Кетол предпочиташе да остави на Пайроджил да го разбере, защото дори само от мисълта за това го заболяваше глава.

По-просто беше скроен Кетол.

А и си спомняше един издъхващ човек с добри очи, едва дишащ на смъртното си ложе във вмирисаната си стая. Никога нямаше да може да забрави как смъртникът бе поверил безопасността на жена си в ръцете му. Не беше сигурен дали ще може да отклони молбата, идваща не само от барон Морей, но и от онзи издъхващ човек с добрите очи, който му беше — и това бе такава дреболия, че не му беше много ясно защо означава за него толкова много — предложил чаша чай и го гледаше с доверие.

Доверието — освен от Дърайн и Пайроджил — не беше нещо, с което Кетол бе свикнал повече, отколкото с чувството за вина. Не му беше много ясно как да се оправи с него. Имаше го, там някъде в гърдите, или в гърлото, или може би в свития му стомах. Стоеше си и всеки миг му напомняше за стареца. Колкото и да му се искаше да го няма, не можеше да се престори, че между двамата не беше преминало

доверие, както и не можеше насаме да си опразни стомаха от него като несмляна храна.

Морей кимна.

— Утре заран тогава.

Напълни отново чашите и пиха като двама търговци, които току-що са се спазарили.

— Какво ти каза?

Нагъртването на първата дума бе единственият знак, че Дърайн е побеснял. Тримата бяха излезли навън, на отъпкания сняг на парадния плац, където можеха да обсъдят нещата насаме, без да се тревожат, че някой ще ги подслуша. Дъхът от ноздрите му ставаше на пара в студения нощен въздух — но изглеждаше все едно, че Дърайн е толкова ядосан, че изведнъж е почнал да изкарва пушек, и ефектът само още повече подчертаваше недоволството му от това, което Кетол току-що беше казал.

— И ти какво му каза? — Пайроджил поклати глава отвратен и зарови в снега с върха на ботуша си. — Кажи ми, моля ти се, кажи ми, че току-що се измайтапи с мен, че всъщност си казал „съжالياвам, милорд, но получихме спешен ангажимент другаде“, където и да било.

Кетол само повтори думите на барона и че се е съгласил да го обсъди с Пайроджил и Дърайн, и че ще отговори на барона на заранта.

Пайроджил изруга под нос, както Кетол, така и себе си, а после се помъчи да се поуспокои. Важно беше мишената да се държи на прицел, а след като Кетол явно не можеше, още по-важно бе някой друг да може да мисли ясно — или изобщо да мисли, след като Кетол явно нямаше да го направи — и за тримата.

Трябваше да се омитат от Ламът, да се махат.

Пайроджил започна с това. Ако не знаеш какво искаш да направиш или къде да отидеш, нямаш шанс да го направиш или да отидеш там.

Тъй че да започнем отначало: тримата искаха да се махнат.

Това, което трябваше да направят, точно сега, бе да си вземат заплатите — които още се бавеха в хранилището в подземие на замъка в очакване на предстоящото приключване на Баронския съвет: Пайроджил се надяваше на незабавно разплащане след приключването

му — и да ги скътат в наметалата си или в тайните джобове на куртките, преди да се махнат от града в момента, в който това стане възможно.

Много добре. В момента това беше невъзможно, тъй че го забравят. Забравят и за махането от Ламът в момента, въпреки че ако имаше някакъв начин да се измъкнат тутакси без парите, Пайроджил щеше да го приложи веднага.

Това им каза, а Дърайн кимна.

— Да, аз също. Ако имаше начин. Когато корабът потъва, скачаш през борда, без да му мислиш за оставеното в трюма, нали? Но точно сега ние самите сме заключени в трюма и можем само да се надяваме, че екипажът ще задържи кораба на повърхността, докато успеем да разбием люка и да скочим през борда.

— И то бързо.

Кетол не направи това, което трябваше — да закима много енергично.

Вместо това помълча и накрая сви рамене.

— Ами, в момента няма значение какво искаме да направим, освен ако не искате да си оставим заплатите и не мислите, че ще можем да вървим през дълбокия сняг като тройка наталийски рейнджъри.

— А ние не го можем — отвърна Пайроджил.

— Ами, дори и да можехме, остава въпросът с парите, а не ми харесва да се отказваме от заплатата си. — Кетол разпери ръце. — Тъй че засега не напускаме...

— Остър поглед имаш за очевидното, Кетол — рече Пайроджил.

— ... а това означава, че можем поне да помислим за предложението на Морей, нали?

— Какво има да му се мисли? Докъде си ни докарал, без ние да знаем? — Пайроджил се постара да се успокои. Това, което трябваше да направят, бе да се отделят от тази война. Вместо това с всяка изтекла минута като че ли все повече се заплитаха в местните дела, което изобщо не беше работа за сериозния наемник, нито беше негова грижа.

Първо, онова пазене на Морей срещу заплахата от някакъв явно митичен убиец, после назначаването от Началник мечовете да

помогнат за опазването на мира между враждуващите фракции, а сега...

— Не. — Пайроджил поклати глава. — Да направим това: мамка му, не. Казвам ви го веднага: моят отговор е не.

Дърайн кимна.

— Моят също. И изобщо не съм сигурен дали този цурански съгледвач предвещава цурански натиск на изток, още по-малко в късна зима, но ако е така, при техния брой и броя на мътците на пътя им, ще пометат през Ламът и няма да се спрат, докато не стигнат Лориел.

— Или Мрачния лес, впрочем — добави Пайроджил. Което може би беше преувеличено, но не много. Между Лориел и Мрачния лес нямаше кой знае какво.

— А по-важното е, че няма значение колко топла службица си мислиш, че си ни осигурил, ако тази служба бъде прегазена под цурански сандали, заедно с нас, нали? — рече Дърайн намръщено.

— Защо не искате поне да го обмислим малко? — примоли ги Кетол. — Моля ви...

— Тази твоя тъпа идея...

— Ей. — Кетол вдигна ръка. — Идеята не беше моя. Нямаше изобщо да поставя въпроса, не и без да го обсъдим с вас двамата...

— Някой май трябва да се научи да си държи устата затворена и добре да се потруди да остане невидим не само когато се крием в гората, а? — Пайроджил потрепери. Може би беше станало малко по-топло; не, никакво „може би“, започваше да се затопля, но от това навън не ставаше по-приятно.

— Не знам какво си мислите, че съм направил — рече Кетол. — Освен че не отказах веднага на барона. Само се съгласих да...

— Трябваше да кажеш: „Благодаря ви, милорд, за много щедрото предложение, но не, не и не“, а не да го оставиш да си мисли, че може и да се хванем на предложението, ако цената е добра или приложи натиск. Може да вдигне цената и да приложи натиска, нали? — Пайроджил не беше склонен да приема извинения. — А какво друго направи? Флиртува с баронесата — направи го съвсем явно.

Това беше нечестно, но в момента Пайроджил не беше склонен да е особено честен.

Дърайн сви широките си рамене.

— Не трябваше да стигаме до такава задънена улица. Но пък и едно малко рязване на врата не би трябвало да накара кръвта ти да швирне навън, докато лежиш мъртъв, а я кара! Дребните неща могат да причинят големи щети!

— Само да го обмислим — настоя Кетол. — Обещах само да го обмислим.

— Непрекъснато мисля — увери го Пайроджил, умът му работеше бясно.

— Ами, добре — каза Кетол.

— Той каза, че мисли, не че сериозно го преценява.

Ако Кетол казваше истината за краткия си разговор с барон Мондегрийн, а Пайроджил нямаше основание да се съмнява в това — дори Кетол не можеше да е толкова глупав да го лъже, не и сега — значи тази идея изобщо не идваше от някой от двамата барони, Морей или Мондегрийн.

Зад нея явно стоеше лейди Мондегрийн, а всичко показваше, че тя е ужасно опасна.

Всички пътища водеха към нея — от това, че съпругът ѝ бе придобил преувеличена представа за способностите им като воители, чак до отказа на Морей в кампанията му за графската титла.

Пайроджил нямаше да се изненада, ако се окажеше, че идеята да ги повишат, за да пазят мира в града, е произтекла от нея, а Стивън Арджънт дори не се е усетил, че семената са посети в ума му — може би е бил твърде зает с посяването на семената на бъдещия официално син на Мондегрийн, макар че ако беше манипулирала Началника на мечовете, сигурно го бе направила малко по-ловко, отколкото да му шепне предложения за повишение, докато се съешават.

Не. Това беше погрешно.

Тя беше бременна от доста време — ясно беше от пътуването ѝ до Мондегрийн, за да прекара една последна нощ със съпруга си и да „узакони“ бащинството на детето. Но останалото от идеята удържаше на логика — нямаше причина да вярва, че явно резултатните ѝ флиртувания са престанали при връщането ѝ в Ламът. Напротив — достатъчно основания имаше да вярва в обратното.

Тя, изглежда, искаше някои благонадеждни външни да се грижат за отглеждането на растящото в корема ѝ дете, детето, което явно бе посято в корема ѝ от един от благородниците, с които беше слагала

рога на умирация си мъж, дете, посято там най-вероятно със знанието и благословията на мъжа ѝ.

Което означаваше или че не се доверява на никого около себе си, включително на Морей, въпреки че той най-вероятно беше милото татенце; или пък, въпрос на хитрост, държеше да покрие всички залози.

Или и двете, разбира се.

Това, че бе способна на гадни ходове, не беше изненада за Пайроджил, не че беше имал време да си го помисли досега. В края на краищата тя се беше омъжила за Мондегрийн вместо за Морей, а беше ясно, че е имала избор между двамата.

Дали беше защото е хвърлила око на възможността да стане съпруга на графа на Ламът и затова бе прикачила колата си към звездата на Мондегрийн? Със сигурност трябваше да е забелязала недостъпността на Вандрос заради отдавнашната му обвързаност с Фелина и вероятното му издигане в херцог. Ако искаше да управлява в Ламът, трябваше да е съпруга на мъжа, който щеше да смени младия Вандрос.

Дали беше измислила всичко това и бе преценила, че най-вероятно барон Мондегрийн ще стане граф — преди да се е досетил някой друг?

Или просто бе очаквала да надживее Мондегрийн и бе хвърлила око на две баронства?

Възможно беше просто да е предпочела мъжа, когото е избрала, пред мъжа, когото е отхвърлила. Наречи го симпатия или любов: наречи го както искаш. Това не ѝ беше попречило да манипулира други барони и войници с лекота и дарование, които ужасяваха — а Пайроджил не се смяташе за човек, който лесно се плаши.

Винаги предпочиташе да има високо мнение за противника, въпреки че обикновено беше благоразумно да пази това мнение за себе си. В случая беше длъжен да се възхити на врага, защото врагът явно беше лейди Мондегрийн, а тя бе добра в това, което вършеше, и способна да крои планове, за които са нужни години, докато се осъществят, ловко да приспособява тактиката си, щом нещата на терена се променят — например с неспособността на съпруга ѝ да ѝ направи дете и с изтощителната болест, която най-накрая го беше убила.

Пайроджил беше смятал, че храни голям респект към политическите способности на кралската благородническа класа, но тази жена... Срам, че не се беше родила мъж, иначе той знаеше кой щеше да ръководи в този момент командната среща в град Ябон, ако не и вицекралството в Крондор.

Вероятно беше добра и в някои други неща. Успяла беше да убеди Морей да се споразумее със своя враг, Верхайен, като единствената отплата за Морей щеше да е самата тя и назначаването му за регент на баронство Мондегрийн в замяна на отказа му от претенции за графството.

Това ли й е бил планът през цялото време? Изглеждаше вероятно, макар да нямаше как да се разбере със сигурност.

Морей не изглеждаше да е от типа хора, които ще приемат сигурната малка изгода пред голямата вероятна, а се говореше, че шансът му да е следващият граф на Ламът е над средния. И въпреки това се беше отказал. Пайроджил кимна. „Много добре отиграно, лейди Мондегрийн“. Според думите на Кетол, макар да беше ясно, че Морей се е посветил на мисълта да отгледа детето на лейди Мондегрийн, все едно че е от наскоро починалия й съпруг, беше ясно, че Морей мисли, че детето е негово.

Което бе напълно възможно.

Можеше да обвини и Началника на мечовете също, като си помислиш. Стивън Арджънт явно, макар и вероятно неволно, бе насадил в змийския ум на лейди Мондегрийн представата за високата стойност на външните телохранители, с риск да загуби всичко, ако нещо се случи с онзи, когото уж трябваше да защитават: тъй че не бе изненадващо тя да иска такава група телохранители — или точно тези телохранители — за детето си.

Впрочем, можеше също така да обвини и самия себе си, и Дърайн и Кетол, за бързия и резултатен начин, по който бяха защитили барон Морей по време на цуранската засада преди няколко дни — тя всъщност вече започваше да му прилича на древна история. Това явно бе впечатлило лейди Мондегрийн, за която боят бе някаква мъглява работа, докато цураните не й го хвърлиха в скута.

Тъй че Пайроджил можеше да вини и себе си и другарите си. Подсмихна се наум. Ако решеше да се отвлича с обвинявания, можеше

да обвини цураните, краля, принца и регента, и самите богове, и вероятно щеше да е по-скоро прав, отколкото не.

Не че обвиненията щяха да свършат нещо.

— Е — каза той накрая, — моят предпазлив, благоразумен, добре обмислен отговор е същият като моя небрежен, рефлексивен, инстинктивен отговор: Не. — Поклати глава. — Обичам нещата да са малко по-порядъчни, а тази лейди Мондегрийн ме плаши до смърт.

— Лейди Мондегрийн? — Кетол още не беше загреял.

Пайроджил трябваше да му го обясни бавно, по-късно. С много кратки думи. Една. По. Една.

— Да. Тя. — Дърайн кимаше. — Аха. Много бих я предпочел за приятел вместо за враг, но...

— Да, мамка му. Бих предпочел да вляза в смъртен дуел със Стивън Арджънт пред това. С Началника на мечовете поне имаш шанс да видиш как мечът идва към теб.

Дърайн кимна отново.

— Или да побегнеш от него, без да знаеш дали просто няма да се натъкнеш на друго острие, поставено точно за да ти попречи.

— Да.

Не беше направила нищо в тяхна вреда — освен да ги оплете още по-здраво в местната политика, а политиката беше опасно занимание и не бе по вкуса на Пайроджил.

Да пазиш себе си беше едно. Да изкараш двайсет или повече години в пазенето не просто на някакъв барон по време на малък патрул, а на бебе барон, чак докато навърши пълнолетие, беше съвсем друго. И да знаеш, че си бил избран точно защото нямаш местни връзки, да си разбрал, че ако нещо изобщо сполети бебето, момчето или мъжа, ще е по твоя вина...

Това със сигурност щеше да съсипе глупака, който се съгласи да даде мило и драго за опазването на бебето, момчето, мъжа.

Но Пайроджил не беше такъв глупак и наистина държеше да се насипва добре през следващите двайсет години, и то по-добре от по един час на всеки три.

— Е — каза той, — трябва да решим. Да или не? Решаваме ли, че ни харесва вкусът на ламътската конспирация и искаме още, в добавка с малко повечко интрига? Или правим това, което би направил всеки

разумен човек, и бягаме в първия миг, в който можем? А ако това означава да оставим заплатите си, така да бъде.

Дърайн се изсмя.

— Мисля, че позицията ти е ясна. Както и моята.

— Но...

— Млъкни, Кетол. Мой ред е да говоря. — Дърайн поклати глава. — За избора си ще съм ясен: аз напускам. Ако ще е с един от вас или с двамата — чудесно. Кетол, ако искаш да останеш и да поемеш тази служба, желая ти всичко хубаво, сбогуваме се и си делим златото, както си му е редът, преди да си тръгна. Не обичам сложните неща, а колкото повече се забъркваме с тези северняшки благородници, толкова по-сложни стават. Тая работа не е за мен.

Пайроджил кимна.

— Съгласен. Двамата казваме „не“ на любезното предложение на барона. Ако ти искаш да кажеш „да“, оставаш сам.

Кетол помълча за миг, после раменете му се отпуснаха.

— Прави сте. Просто исках да помислим.

— Помислихме. Поговорихме. Решавай.

Кетол вдигна примирено ръце.

— О, все едно. С вас съм. — После въздъхна. — А ако сте решили да ме смятате за глупак, че съм мислил дали да не останем, карайте.

Пайроджил го потупа по рамото.

— Виж, мисля, че няма други мъже, които бих искал да ме пазят откъм гърба, и това е факт. Е, разбрахме ли се?

— Вече го казах.

— Добре.

На Пайроджил му хрумна нещо, но го отхвърли веднага. Или поне се опита.

Манипулацията беше едно; убийството — съвсем друго.

Не бе възможно лейди Мондегрийн да е отровила мъжа си, за да може да се омъжи за любовника си. Нали? Асталонският жрец със сигурност щеше да забележи наличието на отрова, дори да не е могъл да намери лек.

Не, реши той. Не беше отровила съпруга си. Ако тази жена бе готова да оставя след себе си трупове, за да се издига, нямаше защо да чака толкова дълго, за да се отърве от досадния си съпруг, а и дирята от

трупове щеше да е по-дълга. Освен това той бе виждал немалко хладнокръвни убийци и можеше да разчита на двайсетгодишния си опит, че тя не е такава.

Все едно, беше почти приключило.

Въздухът се стопляше, между двамата най-враждебни помежду си барони беше сключен мир и трябваше само учтиво да отхвърлят щедрото предложение на барон Морей и лейди Мондегрийн, да си получат заплатата и да потеглят на юг колкото може по-скоро. Стига да можеха да си вземат парите, преди да се наложи да тръгнат.

Потрепери.

Макар да беше станало по-топло, все пак си беше студено.

ГЛАВА 12

УТРО

Всичко изглеждаше мирно.

Златното утринно слънце едва-що беше прехвърлило източните стени, за да грейне през вече разтворените прозорци и да блисне златна утринна светлина в спалнята на лейди Мондегрийн на втория етаж на замъка. Гоблените, покрили каменните стени срещу прозорците, блестяха с неочаквана яркост, лумнали от танцуващите по тях златни лъчи. Бурканчетата и стъклените, подредени по нощната ѝ масичка, просветваха като скъпоценни камъни и отпращаха искрящи мушици в по-сумрачните ъгли на стаята. С издигането на слънцето отразената светлина сякаш се раздвижи оживяла, ярка и променяща цвета си от златно в сребристо и бяло.

Една явно опразнена бутилка великолепно червено от Рейвънсбърг лежеше на масичката до две чаши, едната празна, другата — с останал на дъното пръст вино. Деликатесите на подноса до виното — ядки, хапки месо и сирене — през нощта бяха изсъхнали.

На един стол до леглото грижливо сгънати лежах мѝжко облекло и женска нощница.

Маслото в светилника отдавна бе догоряло — или светилникът кротко и мирно беше загасен.

Долните дрехи на прегърнатите под завивката две тела бяха пораздърпани, отколкото при най-кротък сън.

Всичко беше съвсем мирно.

Любовниците лежаха обърнати един към друг, сякаш се бяха взирали в очите си, преди да потънат в сън. Дори същинското море от кръв от срязаните им гърла бе попило в чаршафите, съсирено, за да останат да лежат притиснати един до друг... барон Морей и лейди Мондегрийн, неподвижни в смъртта.

ГЛАВА 13

РАЗСЛЕДВАНЕ

Пазачът беше заспал.

Бледен и треперещ, призна си го сам.

Стивън Арджънт му вярваше.

Началникът на мечовете му посочи празния стол. Том Гарнет гледаше. В края на краищата нямаше смисъл да държи „мирно“ един мъртвец, а оковането му в тъмницата можеше да изчака няколко минути, докато Стивън Арджънт измисли какви въпроси да зададе. Ако изобщо имаше нужда от въпроси.

Чувстваше се обзет от някакво странно усещане за пълно спокойствие. Не го попита дори кога е заспал, нито колко е спал. Откъде можеше да знае?

Как можеше този идиот да е толкова смотан? Как можеше Том Гарнет да е избрал сержант, който да е избрал войник, който да стои на пост пред покоите на Морей и да е толкова смотан? Как можеше Стивън Арджънт да е избрал...

Проклятие!

— Сигурен ли си, че не си видял барон Морей да влиза в стаята на лейди Мондегрийн? — попита той тихо.

— Не, сър. Всъщност да, сър. В смисъл, да, сър, видях. — Войникът гледаше право напред, без да среща, погледа на Началника на мечовете. — Не беше моя грижа, помислих си, а и баронът не ми каза, че е. Просто си стоях на поста — виждах вратата на милейди понататък в коридора и не мислех, че баронът ще иска да се преместя на пост пред вратата ѝ, докато той е вътре.

Беше логично.

Не че щеше да е по-друго, ако беше заспал пред вратата на лейди Мондегрийн или просто беше изоставил поста си.

„Едно по едно — помисли си той. — Едно по едно“.

Очевидният заподозрян беше Верхайен — или поне хората на Морей щяха да го сметнат за очевидния заподозрян.

Том Гарнет кимна, все едно бе прочел мислите на Началника на мечовете.

— Пратих хората на Морей с отряда на Карис на бърз поход на север, а хората на Верхайен и Кели — на юг. — Сви устни. — Знам, че не е в прерогативите ми, но...

— Но си решил, че е по-важно да ги разделиш, макар и за няколко часа, отколкото да изчакаш дори няколко минути, за да получиш заповедта ми.

Гарнет кимна. Карис и Кели сигурно бяха мислили по същия начин.

Не че Стивън Арджънт смяташе, че е Верхайен, не и след споразумението от предната вечер, довело до отстъпката на Морей. Да, Верхайен сигурно бе изпитвал омраза към Морей, но това отчасти беше просто заради съперничеството за графството, а от снощи това съперничество беше приключило, след отстъплението на Морей. И да беше останала някаква враждебност, щеше да е затаена, след като беше спечелена по-голямата награда.

Но ако не беше Верхайен, кой тогава?

И защо?

Стивън Арджънт поклати глава. Точно на такъв въпрос едва ли можеше да отговори един идиот като него, идиот, идиот, който явно не можеше да се справи с простата задача, която му беше възложил графът — да опази жив един поземлен барон, идиот, който бе допуснал дисциплината сред войниците му да се разхайти дотолкова, че да заспиват на пост.

Извинения нямаше да има. Самият той винаги беше подчертавал тази основна истина и всеки от сержантите му бе готов да пребие с ритници всеки, хванат да спи на пост, дори на уж толкова формален пост като този пред покоите на барона в замъка. И да, важно беше да се разделят фракциите на тези настръхнали от омраза барони, затворени от виелицата в града.

Щеше да представи оставката си на граф Вандрос веднага след завръщането му и ако, колкото и да беше невероятно, графът решише да задържи такъв безполезен глупак за редник, Стивън Арджънт щеше да изкупи вината си с меч и пиката в строя.

Посочи войника на стола, а след това — вратата.

— В тъмницата. И поставете трима души на вратата да го пазят. — Изгледа пепелявото му лице. — И няма да се бесиш в килията — ще изчакаш присъдата на графа и ще я понесеш като мъж.

Войникът кимна.

— Аз също ще чакам моята — изсумтя Началникът на мечовете. Само да не се беше правил на толкова умен. Само да не си беше позволил лейди Мондегрийн да го убеди, че Кетол и хората му ще са много по-полезни, ако пазят спокойствието в града, докато тя постигне мир между Морей и Верхайен, вместо да се безпокои от някакъв несъществуващ убиец с агенти не само в Ламът, но и сред цураните.

Но тя се беше оказала убедителна, както и фактите — този хипотетичен убиец си беше точно това, хипотетичен, до тази заран — и от ден на ден изглеждаше все по-малко вероятно наистина да съществува. Нито тя, нито той бяха хора, които лесно можеха да се впечатлят, но тримата флибустиери ги бяха впечатлили и двамата.

„Да, обвинявай мъртвите сега“, помисли си той, отвратен от себе си.

Но за момента идеята наистина му се беше сторила добра и ако този идиот, поведен сега към тъмницата, не беше заспал, все още щеше да изглежда добра. Непосредствената заплаха все пак беше да не избухне война между фракциите, а ако се случеше това...

Което все още беше възможно и вероятно щеше да се случи.

Вдигна очи към Том Гарнет.

— Това нещо не може да изчака до връщането на графа, нали? Как мислиш?

— Някой трябва да открие кой е убил барон Морей и лейди Мондегрийн — отвърна капитанът. — Някой благонадежден и разчитащ на авторитета на графа на Ламът. И то бързо, преди всичко да се разпадне. Не може да сте вие или аз... защото ние сме тъпите идиоти, допуснали баронът да бъде убит, докато го пазят нашите хора.

Стивън Арджънт сви устни и кимна.

— Може да е Визтрия или Лангахан — продължи Том Гарнет, — но да изберем някой от тях значи да предадем Ламът на Ги дьо Батира, тъй или иначе. Освен това — той сви рамене — били сте в двора в Риланон, а в двора в Крондор са само съвсем мъничко по-непочтени. Изобщо не бих изключил Ги да е пратил бароните си тук, за да ни докарат неприятност...

— Не, разбира се, но... чак убийство?

— А какво би могло да е по-неприятно от това?

— Смяташ, че убиецът е един от тях?

— Не че не го мисля, но не знам — отвърна Гарнет. — И вие не знаете. Знам, че не съм аз, и знам, че не сте вие. Но вие не знаете, че не съм аз.

— Ти?

Том Гарнет вдигна ръце.

— Нали мой човек заспа на поста — може би трябва да накарате Кели и Карис да ме тикнат и мен в тъмниците. Аз определено щях да го направя на ваше място. Дори не съм сигурен дали не е Ерлик, който...

— Ерлик ли?

— Стражът. — Том Гарнет се намръщи. — Може и той да го е извършил. Изобщо нямам представа защо би могъл да поиска да убие барона и лейди Мондегрийн, но мога да се закълна, че няма навик да спи на пост. Никой от хората ми не спи на пост — точно затова сложих трима души при килията му и смятам да сляза и лично да ги наблюдавам, за да не го намерим обесен в килията си... със или без нечия помощ.

— Смяташ, че е подведен?

Гарнет сви рамене.

— Всичко е възможно. По-вероятно може да е видял нещо, което не съзнава, че е видял; един разговор с него може да ни доведе до следа кой стои зад това кърваво дело. Можете да пратите някой да ме наблюдава.

— Вярвам ти, Том.

— Е, тогава някой, който да ме пази, както и Ерлик.

— Не можеш да се довериш на хората си?

— До тази сутрин щях да се доверя на всеки от тях, за всичко, с живота си и с нещата, които ценя повече от живота си. — Ръцете на Том Гарнет затрепериха и той сви юмруци, за да ги спре. — Но току-що получих повод да премисля нещата, нали?

Отпусна юмруци и се вгледа в ръцете си, докато предателските пръсти не престанаха да треперят.

— А не можете да сложите някой от бароните да ръководи този разпит. Всеки от тях печели нещо със смъртта на Морей, особено ако

подозрението падне върху Верхайен.

Стивън Арджънт кимна.

— В този замък има само трима души, за които знаем, че само ще загубят и нищо няма да спечелят от тези убийства.

— Да. Трима души, които не искат нищо от Ламът, освен да се махнат от Ламът, с парите, които им се дължат — пари, които засега ще останат в хранилището, докато граф Вандрос не се върне — освен ако някой друг не знае заклинанието, което го отваря. Вие знаете ли го?

Стивън Арджънт поклати глава.

— Не. Аз съм войник, не съм чиновник. Поне бях войник, до тази сутрин. Но те разбирам. Все пак е възможно да са приели предложението да пазят детето на барон Мондегрийн. Ако е така, това едва ли ги прави незамесени.

Тази възможност звучеше невероятно, но дамата беше доста убедителна и...

Не. Умът му се беше размътил. Съгласяват се да пазят бебето, после го убиват в утробата — с майката и бащата? След като са могли просто да откажат?

Тъпо, тъпо, тъпо. Единственото му извинение бе, че не разбира нищо от разследвания. Все едно...

Така че Том каза това, което трябваше да е очевидно за Арджънт:

— С цялото ми уважение, ако е така, това ги прави замесени невинно. — Сви рамене. — Едва ли ще приемат предложението и после ще убият барона и дамата му, след като са могли просто да откажат, нали?

— И аз си помислих същото. — Арджънт помълча за миг, прехвърляше възможностите наум. — Старата поговорка: „Имаш ли добър кон, пришпори го още миля“. Нареди да ги повикат.

Том Гарнет се усмихна и стана.

— Вече наредих, сър. Би трябвало да чакат зад вратата. И доколкото познавам Пайроджил, сигурно е наострил уши отвън. — Изпъна се мирно. — Освен ако нямате други заповеди за мен, сър, ще съм в тъмницата да пазя затворника.

— Да, свободен сте, капитане. Кажете им да влязат. И Тит-Онака дано да ни пази всички.

Кетол поклати глава.

Орлово гнездо беше пълно с гневни погледи. Утринното слънце надничаше гневно през прозореца, а Дърайн и Пайроджил гледаха гневно него, макар и само защото чешеше Фантус, вместо да обръща внимание на каквото и да било друго.

Добре, а какво да прави? Стивън Арджънт току-що беше предал случая в техни ръце и беше слязъл да събере останалите барони на импровизиран съвет и да обяви, че е избрал капитаните Кетол, Пайроджил и Дърайн да разследват убийството на барон Морей и лейди Мондегрин.

Последната заповед на Началника на мечовете беше логична някак, в известен смисъл, но...

Пайроджил го оформи в думи вместо него.

— Има само един проблем около тези последни нареждания — рече той. — Нямам никаква представа как да разбера кой го е извършил.

— Обикновено след битка, ако искам да разбера кой е убил някого, просто питам — каза Дърайн. — Макар да се заклевам, че Макин лъже, че сам се е оправил с оная Буболечка.

— Онази в гората или другата при Сивите кули?

Дърайн повдигна вежда.

— Твърди, че са две? Мислех, че говореше само за онази малка неприятност в Ябонския лес есента.

— Вие двамата, бихте ли могли, много ви моля, да се придържате към темата? — настоя Кетол. — Аз също като вас не знам как да го направим. Мисленето не ми е специалност.

— Очевидно. — Пайроджил се намръщи.

Кетол потисна възражението си. Последният му опит да мисли като че ли се беше получил добре — беше отвлякъл баронските войници в края на краищата и може би дори бе осигурил на лейди Мондегрин аргументи, които със сигурност ѝ бяха трябвали да накара Верхайен и Морей да се споразумеят. Жалко, че нямаше възможност да я попита.

От друга страна, ако бе така — Дърайн и Пайроджил щяха да решат, че е така — същото това отвличане бе предизвикало предложението на барон Морей, а Пайроджил и Дърайн още му се сърдеха, че просто не го беше отхвърлил.

Тъй че беше по-добре да запази за себе си преценката дали е умен, или глупав. Не хранеше и най-малкото съмнение как ще го приемат приятелите му.

Междувременно...

— Колко време имаме според вас?

— Няколко часа — Отвърна Пайроджил. — Освен ако не извадим страхотен късмет. Бойците на барон Морей са му верни, а и доста хора на Мондегрийн има. Господарката им лежи мъртва в стаята си, а убиецът сигурно седи в Голямата зала.

— Това, че Том Гарнет прати хората на Морей и Мондегрийн до околните села, беше разумно.

— М-да. Точно затова имаме няколко часа вместо бой по улиците. Не за първи път враждата между местни фракции можеше да прерасне в истинска война.

— Надявам се едната група да успее да стигне до село Кернат на север или другата до Вендрос на юг, но те са на мили отук и се съмнявам, че ще успеят. Особено в тоя сняг до кръста и след като сигурно ще изгубят пътя. — Пайроджил за миг присви очи. — Май ще е най-добре отрядите на Том Гарнет и на Кели да избият една от двете страни без предупреждение... но не мисля, че Началникът на мечовете ще заповяда това.

— Лош прецедент ще е — каза Дърайн. — Току-виж се стигнало до избиването на някои наемници, вместо да им се плати.

— М-да. Версията, че Морей и Верхайен са сключили мир, няма да мине...

— Сигурен ли си?

— Не съвсем. Но не мисля, че ще е много убедителна. Не и за хората на Морей и Мондегрийн. А е само въпрос на време, преди те да поемат нещата в ръцете си или редовните да ги попритиснат. — Започването на бой беше лесно. Спирането му, преди да е почнал, беше трудно. Да викнеш „спри“, след като боят е почнал, беше почти невъзможно.

— Значи не ни остава нищо, освен да направим каквото ни се каза — да разберем кой е, и то бързо — Кетол въздъхна.

— Коего ни връща на въпроса: „Как?“ — рече Дърайн.

Кетол се обърна към Пайроджил.

— „Как“ е твоята специалност.

Пайроджил вдигна ръце.

— В това нещо? Не ми е специалност. Това не е ничия специалност. — Затвори за миг очи да помисли. — Едното, с което може да се почне, е информация.

Дърайн го погледна учудено.

— Като например да тръгнем и да питаме всеки из замъка: „Извинете, милорд, но да не би случайно да сте кльцнали две гърла нощес?“

Кетол изобщо не мислеше, че е смешно, но Пайроджил кимна.

— Нещо такова. Да видим дали ще можем да разберем как бароните — а и капитаните и стражите, които са се мотали из замъка — са прекарвали нощта — и вечерта.

— И смяташ, че ще ни го кажат? — Кетол не разбираше.

— Не бе, идиот... но ако барон Визтрия твърди, че е бил буден до заранта и е поркал с барон Лангахан, а Лангахан каже, че си е легнал рано, разбираме, че един от тях лъже.

— Някой е наблюдавал в коридора и се е възползвал от това, че стражът е заспал — каза Кетол.

— Или може да не е заспал. Може и той да е вътре. Не е зле някой да попита и него. — Пайроджил се обърна към Дърайн. — Поразпитай го. Издълбоко. После ме намери.

— А ти къде ще си?

— В Голямата зала. Ще разпитвам благородниците и капитаните — малко по-вежливо от твоята беседа с онзи идиот Ерлик.

Дърайн кимна.

— А аз? — попита Кетол. — Каквото съм идиот, май ще съм безполезен в това.

— Ако уталожих малко чувствителността си заради факта, че си дръвник, може и да има полза от тебе. — Пайроджил се ухили. — Можеш да поогледаш терена.

— Терена ли?

— Терена, да. Нали си син на лесничей.

Кетол не обичаше да се говори за това, нито за разрушаването на родния му дом, довело го до това да си изкарва поминъка с лък и меч, но беше вярно, тъй че кимна.

— Е, и какво прави един лесничей, като намери останките от убит елен?

Кетол сви рамене.

— Ами... Гледаш дали можеш да проследиш браконiera, опитваш се да добиеш представа откъде е дошъл. Ако извадиш късмет, може да намериш и стрелата.

— Случва ли се?

— Често. Нали ги стрелят в шията и оставят главата. Стрелата, знаеш, се заклещва и ги мързи да я вадят. Ако намериш стрела, нищо, че е небелязана — браконьерите не си бележат стрелите, та да ни е лесно — можеш да стигнеш до някоя податка от перата и върха откъде е, а това ти дава податка за...

— Податка, да. Това е думата. Търсим податки. Провери стаята на дамата — и виж дали можеш да намериш някоя податка.

Кетол се намръщи.

— Не мисля, че там ще има върхове на стрели, а и не мога да разчитам следи по килими.

— Пайроджил разпери ръце.

— Не знам каква податка. Може би оръжието, срязало гърлата им? Може да е оставено там, нали? — Не изглеждаше убеден.

Не изглеждаше много вероятно. Всъщност си беше направо невъзможно.

— И стаите на барон Морей претърси — каза Дърайн.

— Пак питам: за какво?

— Пак казвам: не знам.

— Аз знам — рече Пайроджил. — За нещо — някое листче, да речем, бележка, драсната в някоя книга. Някакво заклинание, което отваря съкровищницата в подземията.

Грижата как да си прибере парите в момент като този едва ли трябваше да отвращава Кетол, но го отврати и отвращението се изписа на лицето му.

Пайроджил само поклати глава.

— Ти май наистина взе да ставаш тукашен, а?

— Мамка му, Пайроджил...

— Е, сигурно и аз съм почнал да ставам тукашен — прекъсна го Пайроджил и на лицето му пробяга крива усмивка, — защото не мислех за заплатата ни, не и в момента. Но точно сега трябва да се тревожим не просто за хората на Морей, които са готови да отмъстят за убийтия си барон, но и за бандата наемници, някои от които ще се

досетят, че няма да си получат парите, докато някой не успее да отвори касата, а не смятам, че Началникът на мечовете ще назначи някой от бароните дори временно за ковчезник, докато не открием кой е убиецът. Дори и да го направи, няма да е много важно, щом ковчезникът не може да отвори вратата.

Дърайн кимна.

— Най-доброто, което може да направи Началникът на мечовете, стига да не се стигне до открита война, е просто да плати на наемниците — както и на редовните, впрочем. Парите обикновено укротяват хората.

— Точно това си мислех. — Пайроджил ги изгледа един по един. — Някой доброволец да измърмори нещо, звучащо като заклинание, докато се опитва да отвори съкровищницата? — Поклати глава и сам отговори на въпроса си: — Няма. — Сви устни. — Макар че като си помисли човек... — Отиде до вратата, отвори я и подвижна: — Намери ми Майло и Макин, сигурно са в „Счупеният зъб“. Кажи им да се явят в Голямата зала, веднага.

— Но... — понечи да възрази стражът, но Пайроджил го скастри:

— Ако възразяваш на заповедите ми, иди да питаш Началника на мечовете. Той ни назначи тримата за това... това... разследване.

В коридора отекнаха отдалечаващи се стъпки. Пайроджил се обърна и се ухили.

— Май започва да ми харесва тая... началническа работа.

Дърайн поклати глава.

— Повече щеше да ми хареса, ако знаех какво правим.

— И на мен — съгласи се Кетол.

Виж, за това и тримата бяха съгласни.

Все пак правилото „ако не знаеш какво да правиш, прави каквото можеш“ си беше разумно, а Кетол беше виждал предостатъчно трупове. Виж, говоренето с хора беше друга работа — какво очакваше Пайроджил: че убиецът ще подскочи и ще каже: „Аз го направих“, само като го погледне кръвнишки?

— Няма да е зле да изглеждаме все едно знаем какво правим.

Дърайн се ухили.

— Това ли правят благородниците и офицерите през цялото време?

— Вероятно. Хайде на работа. — Пайроджил плесна с ръце. — Дърайн в подземията. Кетол в стаята на лейди Мондегрийн. Аз се залавям със събраните благородници и капитани. Срещаме се тук по пладне. — Усмихна се. — Ще наредя на Иривън да ни донесе обяд.

Дърайн заслиза към тъмницата, стъпваше внимателно по изронените каменни стъпала.

Том Гарнет и трима от войниците му стояха пред най-близката килия. На една кука до фенера, окачен на таванската греда срещу нея, висеше огромен месингов ключ. Човек, затворен вътре, можеше да го достигне, стига да имаше достатъчно дълъг прът с кука, но достатъчно дългите пръти с куки по принцип не влизат в стандартното оборудване на килиите.

И четиримата — не, и петимата — се стегнаха в „мирно“, щом ги приближи, но в знак по-скоро на уважение към ранга, не толкова към човека. Изглеждаха му познати, включително Ерлик.

Дърайн поклати глава. Преди една неделя или по-малко, преди цял век или повече, двама от тези четирима бяха хората, които Том Гарнет бе пратил да го заведат при Началника на мечовете, за да го зачислят заедно с Пайроджил и Кетол да пазят барон Морей.

— Отвратен си от мене, а? — каза Том Гарнет, погрешно разчел физиономията му.

— Не, капитане. Отвратен съм, да, но не съм сигурен от кого, освен Ерлик. — Дърайн сви рамене. — Но стига за това. Ще трябва да поговоря с Ерлик, насаме.

— Не може, капитане — рече един от другите и поклати глава. — Наредиха ни да не откъсваме очи от него. Някои мислят, че може да реши да избегне графското правосъдие. Аз също мисля така — да оставим, че заповедите са си заповеди.

„Как би могъл да го направи е интересен въпрос“, помисли Дърайн. Бяха му свалили табарда, панталоните и ботушите. Когато се изправи, беше пуснал тънкото одеяло, с което се беше увил, и сега трепереше под долната риза, стигаща до коленете му.

Какво пък, можеше, да речем, да съдере това одеяло на ивици, да ги оплете на въже, да върже единия край за решетките и другия около врата си, а после да подскочи и да си счупи врата, но Дърайн реши, че

би забелязал, ако почне да го прави, тъй че навярно щеше да може да го спре.

Но не каза нищо; само погледна Том Гарнет и той бързо кимна.

— Е, можем да те заключим в килията с него и да се отдръпнем толкова, че да те чуем, ако извикаш. — Обърна се към заговорилия войник. — Капитан Дърайн не е сигурен дали и ние не сме замесени — каза тихо, дори небрежно, все едно че говореше за времето.

— Мамка му — изръмжа един от мъжете и посегна да вземе ключа.

— Обаче нали ще си предадете оръжейния колан и онзи резервен нож, дето си го държите на кръста под туниката?

Това го подразни. Смяташе, че е скрил ножа добре — как така го беше забелязал този? Но откопча колана и го връчи на един от войниците, а после измъкна ножа и го подаде, както му е редът, на първия, след което махна на Ерлик да се отдръпне.

Влезе в килията. Почти очакваше Ерлик да се опита да му скочи — просто за да тръгне разговорът в правилната посока.

Но Ерлик се отдръпна в дъното на килията и се смъкна на широкия рафт, вграден в стената и служещ за нар. След няколко мига двамата бяха заключени, а Том Гарнет и хората му се дръпнаха по коридора, но дали толкова, че да не могат да подслушват, или просто пазеха тишина — Дърайн не искаше и да гадае.

Едва ли беше важно, освен ако и четиримата не бяха замесени в убийството, а макар Дърайн да не беше готов да отхвърли тази възможност, това не му се струваше много вероятно.

Надяваше се.

Разбира се, имаше един простичък начин да се разбере. Ако си лепнеше доволна физиономия, след като приключеше разговора с Ерлик, и те бяха част от някакъв заговор за убийството на барон Морей и лейди Мондегрин, щяха да го убият още в килията, вместо да го пуснат навън. Ако беше така, някой от тях в този момент сигурно отиваше за арбалет, просто за да не си цапат ръцете.

Тази мисъл го стопли; той се обърна към Ерлик.

— Тъй. Нямам какво да се пазаря с теб, а ти имаш по-малко, тъй че дай да видим дали можем да се разберем. — Пайроджил беше подобър в спазаряването, но Дърайн много пъти беше гледал как става.

— Мога да започна, да речем, като ти счупя два пръста и ти обещава да спра, ако ми кажеш всичко, което знаеш.

Ерлик го погледна и поклати глава.

— Но аз не знам нищо, освен че съм заспал на поста си.

— И никой не те помоли да обърнеш очи в другата посока, докато баронът влиза в стаята на лейди Мондегрийн просто да си каже нещо с нея?

Дърайн не си въобразяваше, че ще е чак толкова лесно, но не вредеше да попита. Все още оставаше открит въпросът защо Ерлик не бе забелязал, че някой излиза от стаята оцапан с кръв, нито пък беше чул отвътре шум от борба — но едно по едно. Ерлик поклати глава.

— Никой не ме е молил за нищо. Барон Морей влезе в стаята, но...

— Но го е правил и преди.

Ерлик кимна.

— Предната нощ също бях на пост в този коридор, както и по-предната. — Сви рамене. — Той просто не ми обръщаше внимание и аз се правех, че не го виждам.

— Кой е в съседната стая?

— До тази на лейди Мондегрийн?

— Не — рече Дърайн. — До принц Ерланд.

Ерлик го погледна сконфузено. Сарказма явно не го схващаше.

— Да, до лейди Мондегрийн.

— Върхайен от по-близката страна — най-близо до мен — между нейния апартамент и този на барон Морей. Визтрия и Лангахан са след нейната стая.

А ако в този замък гъмжеше от тайни проходи между стаите като в замъка на Мондегрийн, значи имаше още трима души, които можеше да са го направили, и ако беше Върхайен и което и да е съчетание от тях, може би този жалък тъпак все пак нямаше вина.

Това можеше да му спаси главата.

Дърайн помълча малко да помисли: можеше да са били... не, трябваше да са били повече от един човек, за да убият барон Морей и лейди Мондегрийн, без някой от тях да успее да нададе вик и да събуди този идиот — или някой друг. Може би някой, който е ужасно бърз с нож...

Проклятие. Слуги. Не беше помислял за слуги, макар че защо...

Можеше да помисли за това по-късно.

— Някой от слугите да е влизал и излизал?

Ерлик поклати глава.

— Не, доколкото видях. Там — не. Ема, дъщерята на иконома, донесе бутилка вино на барон Морей, но беше в неговата квартира, и донесе поднос с храна в стаята на барон Фолсон, малко преди да донесе моята вечеря, и още един на Визтрия малко преди часовникът да удари два, това помня, но...

— В апартамента, който делят с Лангахан?

— Да, но...

— Но никой не е ходил до стаята на лейди Мондегрийн, доколкото си видял.

— Освен барон Морей, вече ви казах.

— Да, но не мисля, че той ѝ е прерязал гърлото, а после и своето.

— Дърайн поклати глава. — Едва ли ще знаеш дали барон Верхайен отсяда в същата стая, когато посещава графа, нали?

Ерлик поклати глава.

— Не, не знам, но...

— Но какво, човече? Казвай.

— Но обикновено в замъка има само по един барон, двама най-много, и когато не отсядат в резиденциите си в града — макар да мисля, че барон Верхайен всъщност май няма градско жилище — обикновено ги настаняват в големия апартамент в дъното на коридора. Имаше малко ръмжене, че дворецовите барони били получили хубавия апартамент.

Сякаш капризните барони нямаха по-важни неща, за които да мислят.

— Има ли нещо друго, което можеш да ми кажеш? — попита Дърайн. — Каквото и да е.

Ерлик поклати глава.

— Само че ще се закълна: никога досега не бях заспивал на пост. — Изглеждаше готов да се разплаче.

— Е, определено си избрал страхотно подходящ момент да си изгубиш девствеността в това отношение. — Дърайн стана. — Виж: това би могло — би могло — да е без значение. Искам да ми дадеш думата си, че ще изчакаш графското правосъдие.

Ерлик кимна унило.

— Заслужавам си го.

— Не те питам какво заслужаваш. Питам ще ми дадеш ли думата си.

— А ще приемете ли думата ми?

— Да — излъга Дърайн. Изглеждаше най-добрият начин да се споразумее с Ерлик.

— Имате думата ми, сър. Няма да посегна на живота си.

Дърайн кимна.

— Добре.

Стана и извади другия си скрит нож изпод лявата мишница, а после заудря по решетката, докато не чу стъпките по каменния под. Лепна си доволната физиономия.

— Откри ли нещо?

Дърайн кимна умно.

— Да. Твърде възможно е да съм открил най-важното. Сега ме пуснете. — Прибра ножа. — И да държите Ерлик под око.

Том Гарнет изглеждаше облекчен.

Никой не се опита да промуши Дърайн, докато излизаше от килията и съвсем преднамерено остана с гръб към тях, за да кимне на Ерлик. Не знаеше дали това го зарадва, или натъжи — поне щеше да е някаква податка, но колкото и да му се искаше, податка нямаше — или за да сме по-точни, или нямаше, или бяха твърде много.

— Ще го пазим — увери го Том Гарнет.

Дърайн кимна.

— Ще го пазите, да.

Ако Ерлик умреше, това навярно щеше да е една от податките, които търсеха.

Кетол не знаеше какво да търси.

В леглото лежаха два трупа, а убиецът не ги беше прострелял с белязана стрела или с каквато и да било стрела. Не беше изненадващо и че по дебелия килим нямаше кървави отпечатъци от ботуши, а каквито и отпечатъци от боси крака и обувки да имаше, бяха замазани и безполезни.

Беше огледал телата просто защото това бе нещо, което знаеше как да направи. И можеше да направи.

Във въздуха очевидно имаше прах, макар да не знаеше откъде е дошъл, но му се налагаше често да бърше очите си, особено щом погледнеше лейди Мондегрийн. Беше разтворил прозореца, за да разкара миризмата, но това не помогна толкова, колкото трябваше, поне с прахта.

Обърна се отново към телата на леглото. Важно беше да запомни, че това са само тела, само мъртва плът, а не двама души, всеки от които се бе отнасял към него общо взето по-добре, отколкото един войник наемник има право да очаква.

Смъртта както винаги бе нещо съвсем лишено от достойнство, макар на тези двамата да им беше спестено най-лошото. Ако човек пренебрегнеше кръвта и вонята на смърт, можеше да си ги представи, че спят. След като погледа няколко мига лейди Мондегрийн, разбра, че не може да пренебрегне простия факт на смъртта. Цветът по бузите ѝ, разцъфтяващ, когато се смееше или когато студеният вятър ги щипеше, докато яздеха към имението ѝ, си бе отишъл, сменен с бледнина като на пергамент, която не можеше да се сбърка с нищо.

Потисна всякакво чувство на съжаление: много пъти бе виждал как смъртта преобразява човек, когато е познавал като живо същество, в нещо безжизнено. Лейди Мондегрийн я беше намирал за прелестна, а и тя се бе държала мило с него, но вече бе нещо безжизнено и колкото по-бързо огледаше за търсените податки, толкова по-скоро щеше да остави всичко това зад гърба си.

Огледа се за някакъв знак, нещо не на място, нещо, което да разпознае: както щеше да забележи някой огънат клон там, където не трябва да е огънат, или смачкана трева, или кал от ботуш, остъргана върху камък. Стъклениците с помада и ароматни кремове не му говореха нищо. Женските тоалети не предлагаха разпознаваеми отговори.

„Мисли — заповяда си той. — Когато намериш убита сърна, първото, което правиш, е да я огледаш“. Постара се да не се влияе от кръвта и миризмата. През разтворения прозорец духаше студен вятър и всъщност не беше чак толкова зле.

Наведе се над двамата.

Добре наточено острие беше прерязало гърлата дълбоко и чисто, макар че нямаше как да разбере дали раните са от кама или меч — освен че неудобството да се борави тук с меч говореше против второто.

Не че беше невъзможно, впрочем. Например онзи страж край Дънгаран...

Поклати глава. Не. Едно е да се промъкнеш зад някого и да го стиснеш за косата, докато, извиваш меча му, за да му прережеш гърлото, понеже твоят меч не ти е подръка, а е забит много здраво в гръбнака на предишния страж. Съвсем друго — да посечеш заспал в леглото човек.

Но дали са били заспали? Дали в последния миг не бяха разбрали какво ги сполетява?

Вероятно не, иначе щяха да извикат. Но все пак трябваше да го разбере, а не можеше да ги попита.

С неохота дръпна завивките и огледа телата.

Бяха целите в кръв, но никакви рани нямаше по дланите и ръцете им, само на шиите.

Кетол потърка един стар белег на лявата си длан. Ако не разполагаш с нищо, което да се изпречи на връхлитащото оръжие, използваш дланта си по рефлекс, особено ако острието идва към лицето ти. Точно това и той бе направил два пъти, а след онзи път в Дънгаран винаги предвидливо си носеше по един-два резервни ножа.

Но не: по всичко личеше, че някой — или някои — просто се бяха промъкнали в стаята, докато двамата са спели, и внезапно са срязали гърлата им точно под брадичката — или и на двамата едновременно, или толкова бързо, че те не бяха имали време да се събудят и да се опитат да спрат нападателя. Кетол беше озадачен. Да, озадачен. Не смяташе, че някой би могъл да удари едната жертва толкова бързо, че да замълчи — допусна, че жената е била убита първа, за да не се събуди и да изпищи, а после бяха убили любовника. Щеше да е нужна бързина, каквато притежаваха малцина.

Неволно си помисли за бързината, която Дърайн му бе казал, че видял у барон Верхайен в двубоя с Началника на мечовете. Изправи се над двата трупа и си го представи. Да, перване с върха на меча в основата на шията на дамата и нагоре, после замах надолу с върха в гърлото на барона и срез навън. Да, беше възможно само един човек да го извърши достатъчно бързо.

Много професионално. Част от ума му бе готова да изпита възхищение от майсторството, макар другата част да искаше да намери парцал, за да почисти съсирената кръв от брадичката на лейди

Мондегрин, Дръпна завивката, за да покрие и двамата — някак му се стори нередно, че гледа лейди Мондегрин гола, дори и в смъртта.

Навярно не беше боляло много, нито бе траяло дълго. Кетол не го разбираше напълно, но имаше рани, дори доста дълбоки, от които само закапваше кръв и стига бързо да помогнеш на ранения, той може да оцелее, макар че ако раната беше в корема, дори само да капеше, забираше и те убиваше — обикновено беше въпрос само на дни.

От други кръвта швирваше на фонтан и човек умираше само за няколко удара на сърцето. Или кон, впрочем — вчера се бе възхитил как онзи войник на Том Гарнет бе убил коня си със счупения крак с такава чиста рана.

Щеше да е интересно да научи името му, макар че вероятно това нямаше значение... и връзка.

Огледа пода и не се изненада, че ножа го няма. Почти със сигурност изобщо не беше тук, но все пак щеше да потърси повнимателно, просто за всеки случай.

А дали? Дали не беше съвсем на открито? Възможно ли беше убиецът да е използвал ножа на самия барон Морей?

Не. Сгънатите дрехи на стола си бяха само дрехи. Убиецът не можеше да е използвал ножа на барон Морей, защото той несъмнено беше оставил оръжейния си колан в покоите си, заедно с меча. Баронът, разбира се, не би помислил да вземе със себе си оръжие, след като бе дошъл да пийне с дамата си... само бутилка и две чаши.

Трудно беше да се каже колко вино се е изляло на пода, когато бутилката е била катурната. Кетол я вдигна внимателно. В нея беше останало малко.

Ужасно му се доиска да удари една глътка, но грижливо я запуши и я остави настрана.

Барон Морей не му се беше сторил кой знае колко сантиментален, но Кетол се надяваше, че няма да има нищо против, ако пийне в негова памет по-късно.

По-късно.

До леглото висеше въженце за звънец и Кетол го дръпна. Не беше съвсем сигурен как точно работи системата, макар да беше слизал в кухните — беше видял редиците звънци на стената, всеки с малко по-различен звук. Все едно — който и да се появеше, Кетол щеше просто да го накара да доведе иконома.

Иривън, икономът, се озова на вратата само след няколко мига, приковал очи в лицето на Кетол, сякаш ако се взираше достатъчно упорито в него, можеше да пренебрегне двата трупа на леглото.

— Да, капитане?

Някои неща никога не се променяха. Обичайното мрачно изражение твърдо си стоеше на лицето на иконома.

Но нещо не беше по графика. Мокротото му лице и кървящата резка на брадичката му показваха, че е позакъснял с бръсненето тази заран, което не беше в навиците му. Кетол никога не бе обръщал особено внимание на иконома, но никога не го беше виждал другояче, освен гладко избръснат и дори си мислеше, че се бръсне по три пъти на ден.

— Вие откога сте иконом тука?

Задавай въпроси, беше казал Пайроджил. Очевидният въпрос — кой уби тези двама души? — едва ли си струваше да се зададе. Ако знаеше отговора на това, Иривън със сигурност щеше да го каже.

— Служил съм на граф Вандрос и на баща му през целия си живот, капитане, както и баща ми преди мен. Започнах като момче в кухнята, миех чинии и съм минал през всички служби в домакинството на графа, освен като готвач на сладки и като дойка. — Усмихна се и поклати глава. — Така и не можах да се науча да разбия хубаво белтъка, за да бухне добре пандишпанът и...

— Достатъчно. — Ако Кетол не го беше спрял, икономът сигурно щеше да продължи цял ден. Често се случваше с мълчаливи хора накараш ли ги да заговорят, трудно можеш да ги спреш. — Но като иконом — главен слуга — откога?

— Шест години, капитане. Откакто умря Стария Томас.

— Значи би трябвало да знаеш нещо за тайните проходи в замъка.

Иривън примига.

— Няма никакви...

— Моментът не е много подходящ за дискретност — прекъснато Кетол. — Нямам нищо против замъкът да си опази тайните, но ако убиецът е влязъл през един от тези тайни проходи, ще е донякъде хубаво да се знае къде са, нали?

Иривън кимна.

— Сигурен съм, че е така, капитане, и че е имало тайни проходи, но старият граф заповяда всички да ги зазидат — поне всички, за които зная. — Помълча малко, след което сви рамене и продължи: — Мисля, че все още може да има таен изход от покоите на самия граф, а и както Фантус се промъква от тавана до Орлово гнездо, съм сигурен, че и там има някакъв скрит път. — Поклати глава. — Но не и в крилото за гости.

Мина покрай леглото, към вратата на тоалетната. Кетол го последва.

Над дупката имаше дървена седалка с капак и Кетол се зачуди дали теоретично е възможно някой да се изкатери през стената на цитаделата и да проникне в стаята оттук.

Вдигна капака и погледна замръзналата купчина нечистотии долу на снега. Дупката беше тясна. Можеше да се провери дете, но не и голям човек, дори да можеше да се изкачи по стената.

Пък и нямаше как да го направи, без да остави някакви следи по заледената външна стена: прахта, покриваща седалката, показваше, че не е използвана от доста време. Благородниците, съвсем разбираемо, предвид студа, предпочитаха да използват нощни гърнета, вместо да излагат интимните си части на студения въздух.

Иривън привлече вниманието му към отсрещната стена: дръпна някакво старо пано — избеляла сърна, подскачаща по избеляла ливада — и се видя тухлена зидария, вградена в камъка.

— Това беше килер, с дървен параван в дъното, когато бях момче — обясни Иривън, — и ако човек натиснеше рафта, който беше тук, и натиснеше корнизата там — продължи той, като докосна с пръсти две петна върху тухлите, — се отваряше към дъното на гардероба в Зеления апартамент.

Кетол побутна тухлите и грижливо огледа свързката между стената и тавана, а после — между стената и пода. Не бе невъзможно цялата тухлена стена да може да се открехва на някоя скрита панта — или само част от нея, — но по хоросана не личаха пукнатини дори колкото косъм, каквито определено трябваше да има, ако стената се отваряше.

— Мога да поискам разрешението на барон Визтрия и барон Лангахан да го огледате от другата страна — рече Иривън. — В гардероба е, но...

— Ще пропуснем искането на разрешения, но ще огледам.

Очакваният протест не последва, нито с думи, нито на лицето на Иривън. Той само кимна — прие необходимостта от огледа.

А Кетол трябваше да огледа добре и другите стени. Както и гардероба в стаята на лейди Мондегрийн; и стените зад всеки гоблен в коридора.

Това най-вероятно нямаше да доведе до нищо, но поне беше нещо, което можеше да прави.

— Можеш да се върнеш към задълженията си — каза на иконома.

— Да, капитане. — Лицето на Иривън си остана равнодушно, както винаги. — Отец Кели ме помоли да питам кога можем да приготвим телата за погребенията.

— Ти и това ли правиш?

— Да, капитане — отвърна Иривън. — Помагам всъщност. Увих стария граф в траурния му саван за кремацията му със собствените си ръце, щом питате.

Дали не проблесна гняв зад този равнодушен тон и това безизразно лице?

— Трябва ли да попитам за това Началника на мечовете, или е част от вашата... власт, сър? — добави Иривън.

Кетол не знаеше, но не искаше да го признае. Точно в този момент признаването, че не знаеш, беше лукс. Пайроджил беше казал, че трябва да изглеждат и да действат, все едно знаят какво правят, а едно честно признание, че няма представа откъде започва властта му и докъде свършва, не изглеждаше разумно повече, отколкото да признае, че изобщо няма представа какво търси.

— Да — отвърна той. — Но не преди залез-слънце, в случай че колегите ми поискат да огледат тук.

— Да, капитане. — Дори Иривън да искаше да разбере какво е видял Кетол, или дори двете мъртви тела в леглото да му бяха повлияли, не попита. Без повече приказки се обърна, излезе и го остави сам с мъртвите.

Кетол загледа лейди Мондегрийн, бледото ѝ лице, така ведро в мига на смъртта. Как бе възможно да изпита болката от ножа и да остане заспала? Би трябвало да е ококорена, лицето ѝ да е сгърчено от страх и болка, а не така — все едно че е потънала в спокоен сън.

Кетол избърса сълзите, бликнали в очите му, и каза на дамата едно мълчаливо „сбогом“.

Проклятие, тази прах почваше да го дразни.

ГЛАВА 14

ПЛАНОВЕ

Благородниците извърнаха очи.

Майло и джуджето пристъпиха в Голямата зала с неохота, боязливо, хвърляха бързи коси погледи към благородниците, събрани в другия край. Личеше, че им се ще да са навсякъде другаде, но не и тук.

Пайроджил в немалка степен споделяше това чувство.

Той стана и махна с ръка на барон Визтрия да си остане на мястото, в единствения друг зает стол до малката камина, и тръгна към нервно пристъпващите на място новодошли.

Този път поне Визтрия не възрази, макар че през целия им разговор ръсеше почти несекващ низ от оплаквания, съчетани, доколкото Пайроджил можеше да прецени, с напълно безполезна информация.

Твърдеше, че бил прекарал цялата вечер — включително и вечерята, която беше прилична, предвид обстоятелствата, макар че месото определено беше старо и всичкият чесън на света не можеше да скрие миризмата на така нареченото овне, заклано „месеци след младостта му“, беше отбелязал — в задушевна беседа с другите в Голямата зала. Това Продължило до празненството, последвало изявлението за решението на Морей и Верхайен да загърбят разногласията си, довело до много и много наздравници и голямо облекчение. „Въпреки некадърното обучение на туткавите слуги в замъка, довело до това, че тия смотани дръвници все забравят да оставят виното да подиша, преди да го поднесат — да не говорим за това, че мазетата на графа са недобре заредени на първо място, макар че един джентълмен би трябвало да не е толкова придиричлив тук, в това затънтено място“, беше добавил Визтрия. След което се впусна в подробни обяснения как по-късно, заедно с Лангахан, се качил по стълбите до стаите за гости — покрай съвсем будния страж, но сега, след като бил разбрал, че стражите в Ламът имат навика да спят на пост, към тази слабост със сигурност щял да се прояви голям интерес в

Крондор! — та значи се качил по провинциално незастланите с пътеки каменни стъпала, а сетне минал по коридора и влязъл в апартамента, който дялял с барон Лангахан. След това продължил в спалнята си, след като използвал тоалетната за една от целите, за които е предназначена, и разбира се, след като един определен нагъл наскоро повишен капитан явно искал да знае всички подробности за неща, които не са негова работа, то барон Визтрия всъщност се бил изпикал като състезателен кон. После, без настояване от страна на Пайроджил, добави: „А ако на капитана му трябва допълнителна информация, името Визтрия е съкращение на древна делхийска фраза, означаваща «тъмна змия» или «черно влечуго», прякор на основателя на родословната линия, свързана както с относително смуглата кожа, която аз, сегашният барон Визтрия, не съм наследил напълно, така и с други, много по-впечатляващи анатомични характеристики, които определено съм наследил, много благодаря, поради което съм внесъл петиция до Кралската хералдическа гилдия да добавят към фамилията ми герб един Черен питон!“

Пайроджил кимна и не каза нищо. Та след като се облекчил, Визтрия влязъл в спалнята си и съблякъл дрехите си по-бързо, отколкото петнайсетгодишна дъщеря на благородник от Риланон смъква първата си бална рокля на задната седалка на затворена карета, и заспал дълбоко още преди главата му да тупне на възглавницата, и ако няма повече обидни въпроси, предпочитал да остави капитана да обижда някой друг...

Пайроджил, облекчен, че се отървава от Визтрия, отиде при Майло и джуджето и ги заведе в един алков, където имаше маса, използвана от слугите, когато графът организираше гала празненства — в момента беше празна.

— Викали сте ни, капитане? — Майло го каза все едно се съмнява.

— Ако не е, на един от редовните скоро ще му липсват няколко зъба — закани се Макин.

— Да, повиках ви — каза Пайроджил и опря ръце на масата. — До обед трябва да приключа с разпита на благородниците...

— За убийството ли? — попита джуджето.

— Не, за предпочитанията им към коприни и цветя. — Майло го плесна по тила.

Макин понечи да възрази, но Пайроджил каза:

— Да, за убийството. Чули сте значи.

— Мамка му, капитане — отвърна Макин, — всички са чули, включително ония нещастни копелета, дето тъпчат в снега навън, както чух, докато Кели и хората му ти изкарваха от портата сутринта.

Майло кимна.

— М-да. Чухме дори, че вас тримата са ви назначили да откриете кой е оправил двамата. — Усмивката му като че ли беше съвсем искрена. — По-добре ти, отколкото аз, нали?

— Правилно сте чули.

— Ами, струва ми се, че няма да е зле бързо да спипате убиеца, защото ония от Морей вече си имат кандидат, а хората на Верхайен изглеждат колкото шашнати от страх, толкова и бесни. — Потърка пръсти многозначително. — А някои други се сетиха да добавят една мъртва дама и един мъртъв ковчезник и взеха да се притесняват дали благородните ни работодатели няма да решат, че е по-лесно да убият помощта, отколкото да ѝ платят.

Пайроджил вдигна ръка.

— За това спокойно. Погрижили сме се.

Един офицер трябваше да може да лъже хората и да им казва, че всичко е наред. Как щеше да се уреди и от кого, не беше въпросът, над който се опитваше да се съсредоточи точно сега, макар че щеше да е добре, ако Кетол случайно намереше магическата фраза, отваряща хазната на барон Морей. Графът на Ламът и предшествениците му не бяха глупаци и със сигурност бяха допуснали възможността всичките малцина, които знаят тайната, да бъдат убити, и сто на сто бяха подготвили някоя схема за справяне с тази възможност.

Допадаше му хипотезата, че отварящата магическа фраза е скрита някъде в стаите на барона, макар че вероятно нямаше да може да разбере каква е, дори да гледаше право в нея, и нямаше да му се иска да я изпробва, дори да беше напълно сигурен, че разполага точно с нея.

Възможно беше Началникът на мечовете да знае къде е тя или поне да знае как да се стигне до нея, но още по-вероятно беше на Стивън Арджънт да не му хареса, че му досаждат с такива — за него — дреболии като плащане на хората, не и в този момент.

И щеше да е прав.

Пайроджил се обърна към джуджето.

— Макин, от теб искам да събереш капитаните — всички — и да получиш от тях обяснения какво са правили снощи, миг по миг.

— Не мога всичките. — Макин поклати глава. — Четирима са навън на патрул.

— Тогава събери всички останали, по мое нареждане — всеки, който възрази, го пращаш директно при Началника на мечовете. Можеш да ги събереш долу в тъмниците. Том Гарнет държи Ерлик под око и бих искал всички да са там.

— Да заповядвам на капитани, а? — Джуджето се ухили широко. — Може да ми хареса.

— Едва ли. — Майло кривна глава. — А аз?

— Един момент. Макин, ти защо още си тук?

Джуджето го изгледа така, все едно му изрева, че ще обсъдят това по-късно, насаме, и че нито формата, нито резултатът от обсъждането няма да се харесат на Пайроджил. Но той беше чувал и виждал достатъчно заплахи, за да не реагира. Макин сви рамене и се тръгна.

Нова идея пробяга в ума на Пайроджил. Но всичко по реда си.

— Е? — попита Майло, след като джуджето се отдалечи.

— Макин ще може ли да се оправи с капитаните?

— По дяволите, не знам. — Майло поклати глава. — Това не е от нещата, от които разбира, Пайроджил. Същото важи и за мен и...

— И важи и за мен, и за Дърайн и Кетол също, а Стивън Арджънт ни остави толкова избор, колкото аз оставям на вас.

Майло се усмихна.

— Което значи никакъв.

— Остро око имаш за очевидното. Първо, можеш да отидеш след Макин и да го накараш да започне с капитаните, и да се увериш, че не е предизвикал бой! Да кажат какво са правили снощи и през нощта. Щом се увериш, че го е подкарал, искам да се върнеш тук и да ми помогнеш с благородниците — виж дали можеш да измъкнеш нещо полезно от Визтрия. Аз не можах.

— Аха, ясно. Не че знам за какво да питам.

— Мислиш ли, че аз знам?

Майло се усмихна.

— Човек все може да се надява. — Усмивката му избледня. — Каза „първо“. Което предполага, че има и второ.

Пайроджил кимна.

— Имам... един въпрос към теб.

— Хм, не харесвам това колебание. Не съм забелязал да си свенлив, напоследък.

— Тогава ще съм груб: за какво те търсят?

Лицето на Майло се изопна.

— Не разбирам за какво говориш.

— Разбираш, разбираш. Мисля, че има цена за главата ти, и то тукашна, и искам да знам заради какво е.

— В никакъв случай за убийство, това мога да ти кажа — изсумтя Майло. — Ако имаше такова нещо като цена за главата ми, тук или където и да е. Но няма.

— Много добре: няма цена за главата ти, и обещавам да те предупредя честно, когато следващия път се видя с пристава — който между другото все още е затворен от снега в село Кернат. Но ако все пак има такова нещо, за какво би могло да е?

— Не бих могъл да кажа. — Майло сви рамене. — Но ако трябваше да предполагам как някой друг може да се е вкарал в такова... затруднение...

Пайроджил кимна.

— Разбира се. Някой друг.

— Е, този някой друг може да е имал различна, хм, професия, когато е бил по-млад и по-глупав. Такава, която се е плащала адски по-добре от войниклъка при това — крадец, да речем. Може би някой е напуснал града тъкмо навреме, преди няколко години, след като е трябвало да напусне много набързо и да отнесе свидетелствата със себе си. И може да е открил, че тази професия се отплаща добре по други места също, и да е понаучил няколко други трика от друг занаят междуременно. Може да се случи.

— Да, би могло. — Пайроджил кимна. — Но защо изобщо е трябвало да се връща?

— Не знам. — Майло сви рамене някак прекалено небрежно. — Навярно не е трябвало. Знам, че аз не бих се върнал.

— Но ние не говорим за теб; говорим за този някой друг.

— Ами... може би когато е избухнала войната, само може би, той си е спомнил, че си е имал някога дом, роден край. — Майло преглътна, макар че спокойното му изражение изобщо не се промени. — Може би си е спомнил за тези неща, въпреки че е било отдавна, и просто може би е поискал да... въз, убие един или двама, или може би дори десетина от кучите синове, нахлули в дома му и в родния му край.

— Но навярно не е могъл да се покаже съвсем открито и да се запише в редовните, и евентуално да се озове в гарнизона на същия град, който е бил напуснал толкова... набързо.

— Да, едва ли му е било възможно.

Очите на Майло се замъглиха.

— Но все пак навярно наистина е искал да направи нещо с това цуранско нашествие, дори да не е могъл да направи много — в края на краищата бил е обикновен човек и единственото, в което наистина е бил добър, не е могло с нищо да помогне на войната. — Сви отново рамене. — Но не бих искал да знам нищо за това.

— Разбира се — отвърна Пайроджил. — Не че щеше да значи кой знае какво, след като приставът е извън града, а и бездруго едва ли има такъв човек в Ламът.

— Надявах се, че ще го погледнеш по този начин, капитане — каза Майло с повече заплаха, отколкото надежда в гласа.

— Това несъществуващо лице — чудя се на кой ли барон може да е бил васал... не на барон Морей или на някой друг барон, надявам се?

Майло поклати глава.

— На никой, бих предположил, ако трябваше да предполагам. Бих допуснал, че този човек е бил градски жител, роден и отраснал в Ламът или в някое близко градче, а не крепостник на някой барон. — Вдигна очи към Пайроджил. — Не повече, отколкото ние с теб, нали?

Пайроджил кимна.

— Бих го допуснал. Е, няма да е зле да идеш да помогнеш на Макин да събере капитаните и го накарай да почне с тях, после искам да се върнеш тук да видиш какво можеш да измъкнеш от Визтрия, докато аз се разправям с Лангахан.

Лицето на Майло светна.

— Това май звучи по-забавно от разговори за някой друг. — После сви устни. — Тъмниците, викаш. Никога не съм си падал много по тъмници, по една или друга причина, но този път поне ще съм от правилната страна на решетките. Мислиш ли, че капитаните ще знаят нещо полезно?

— Ммм... не. — Пайроджил поклати глава. — Много се съмнявам, а и дори да знаят, на мен едва ли ще кажат нещо повече, отколкото на теб. Но човек никога не знае — а и може да имам още нещо за теб, по-късно.

— Знаеш ли... — Майло въздъхна. — Боях се, че ще кажеш точно това.

Дърайн се натъкна на Кетол в доскорошния апартамент на барон Морей.

Бюрото в дневната все едно беше близнакът на онова в подземията. Книгите, струпани на него, изглеждаха същите, които Дърайн беше видял на бюрото на барона долу — вероятно бяха същите, като си помисли човек; едва ли баронът държеше еднакви книги — и бяха подредени на същото място в предния десен ъгъл.

Дърайн не мислеше, че писалката и зацапаната зелена мастилница са донесени от подземията, но те също бяха на същото място като двойниците си долу, а украсената с изящен релеф от стъкло и месинг лампа бе идентична на тази, която стоеше на бюрото в малкия кабинет пред хранилището, или пък беше донесена тук, а първото изглеждаше много по-вероятно. Дори дървеният стол с правия гръб беше идентичен.

Дърайн кимна. Барон Морей бе обичал нещата по своя изряден начин и бе логично да поиска работната му среда да е идентична и долу, и в жилището му. Не беше голяма изненада, че както обикновено беше наложил своето.

Но в края на краищата, наложил ли беше своето? Наистина ли бе пожелал сам да замени шанса за графската титла срещу сигурната връзка с лейди Мондегрийн?

Беше възможно. Ако бе така, то това определено не беше най-добрата му сделка, поне според Дърайн.

Но пък ако някой така и така бе искал да го убие, то той поне бе имал една последна нощ с дамата си, вместо последна нощ с надежди, че ще стане граф на Ламът, тъй че навярно не беше измамен толкова лошо, колкото изглеждаше на пръв поглед.

— Намери ли нещо интересно? — попита Дърайн.

— Интересно? Имаш предвид някаква бележка, на която пише: „Аз убих барон Морей и лейди Мондегрийн, ха-ха-ха“, с подпис и печат отдолу?

— Е, това щеше да е интересно, но мислех за нещо малко по-ненабиващо се на очи.

Кетол явно беше потресен: сарказмът не беше част от репертоара му.

Дърайн не го разбираше много това. Бяха си просто два трупа, нищо повече, а той беше свикнал да вижда трупове, също както Пайроджил и Кетол.

Ей това му беше бедата, ако държиш на хора; В края на краищата те също като конете, кравите и свинете, са си торби месо; а месото рано или късно се разваля и изгнива. Ако ще разчиташ на нещо, металът винаги е по-добър избор от месото, все едно дали е злато, или стомана.

Кетол се плъсна в баронския стол и взе да рови из чекмеджетата.

— Не, не намерих нищо интересно. — Извади малка издута кожена кесия и я обърна. По дървената повърхност се пръснаха сребърни реали и няколко малки златни монети. Кетол ги изсипа обратно в кесията и я прибра в чекмеджетото.

Дърайн отиде до рафтовете с книги и извади един том. Порови из страниците, но езикът не му беше познат, въпреки че руните приличаха на елфически. Грижливо постави книгата на килима и извади следващата.

— Какво правиш?

Дърайн сви рамене.

— Ами... онази отваряща фраза може да е драсната на някое листче и да е пъхната в някоя книга.

— Наистина ли трябва да го правиш сега?

Дърайн не му обърна внимание. Наистина нямаше смисъл да спори, а не можеше да свърши нищо друго полезно. Пайроджил беше

смятал, че ще може да избие истината от Ерлик, но той вече се бе отпуснал от срам и самоотвращение и беше ясно, че единственото, което може да получи от бедния тъпак, ще са още няколко драскотини по кокалчетата на пръстите и същата история.

Дърайн нямаше никакви възражения спрямо биенето на хора, но нямаше и нужда да се упражнява. Макар да нямаше нищо против да пробва тази техника по някой от благородниците — барон Визтрия според него щеше да изглежда по-добре с няколко избити зъба, — не смяташе, че дори сегашната му власт ще му помогне да се измъкне след това, а да се опитва да измъкне истината за нещо от думите на някого беше специалност на Пайроджил, не неговата или на Кетол.

Би могъл да хвърли един поглед на телата, но труповете беше виждал и преди и му се струваше, че да засече погледът му нещо, което Кетол е пропуснал, е още по-невероятно, отколкото изобщо да види нещо полезно. Убиецът в края на краищата сигурно не беше врязал името си в плътта на жертвите, както не беше оставил тук бележка с изповедта си.

В тази стая навярно имаше повече, богатства, отколкото в някои от торбите долу в хазната, макар да беше трудно да се измисли лесен начин да ги превърнат в монети, а Дърайн не можеше да си представи как тримата ще вържат чували с книги на конете си, преди да напуснат града.

Макар че колкото по-бързо го направеха, толкова по-добре.

Все пак продължи работата си по рафтовете. Магическата фраза може да беше скрита в някоя от книгите — но можеше да е написана и в самата книга.

А дори това едва ли бе вероятно.

Ако го беше организирил Пайроджил, щеше да е нещо по-умно — например, да речем, да раздробя фразата на десетина части и да даде на всеки от бароните по някоя, тъй че всеки трима или четирима да могат да съберат отново пълната фраза... а нямаше основания да смята, че ламътската благородническа класа е по-малко умна от Пайроджил или че просто ей така ще остави нещо толкова ценно да си лежи така на разположение на някой слуга, дошъл да почисти стаите на барона.

Стигнал беше някъде до средата на рафтовете, когато забеляза, че Кетол го гледа ядосано.

— Няма ли начин наистина да се заловиш с нещо полезно? — попита той.

Дърайн сви рамене.

— Разбира се. Само ми дай идея какво би могло да е това полезно.

— Ами, би могъл например да ми помогнеш с бюрото.

Дърайн разпери ръце.

— С радост бих ти помогнал с претърсването на бюрото на барона или на тоалетната, или на каквото и да е — но няма да знам какво виждам дори да е пред очите ми.

Макар че... Оръжейният колан на барона, с все камата, висеше на една кука на стената. Дърайн не мислеше, че баронът си е прерязал сам гърлото, а после и на лейди Мондегрийн...

Извади рапирата. Хубаво оръжие, макар дръжката определено да беше прекалено малка за едрите му пръсти, а и самият той щеше да предпочете по-голям камбановиден предпазител и гладък, вместо с дълбоко всечените кръгчета, покриващи повърхността на този. Вкусовете са различни, а Дърайн предпочиташе нещата да са прости: предпочиташе да знае, че върхът на едно оръжие ще отскочи — и в коя посока също така, вместо риска някой път да се закачи, а друг път да отскочи, но това пък вероятно нямаше много значение за отбраняващия се, пък и можеше да му отнеме време, дреболия, която да се окаже напълно достатъчна.

Лекото тясно острие беше добре смазано, без намек за ръжда, а върхът бе достатъчно остър, за да отпори треска. Той стисна дръжката с лявата си ръка и покри острието с ръкава си по-скоро за да го опази от влагата от дланта си, отколкото за да защити нея — острието се огъна като пружина. Не беше оръжие, каквото би предпочел за битка — дори да си го наточил добре, лекото оръжия няма достатъчно тежест, за да среже до кокала; но беше чудесно оръжие за дуел.

Прибра рапирата и извади камата. Дръжката ѝ бе покрита със същата зеленикава драконова кожа, а месингът — изписан с кръгчета също като предпазителя на рапирата.

Камата беше тежка, добре балансирана и достатъчно остра, за да обръсне космите по ръката му.

И без капчица кръв, нито прясна, нито засъхнала. Той я вдигна и каза:

— Възможно ли е убиецът да е използвал това?

Кетол вдигна глава и ядът в погледа му бързо се уталожи.

— Възможно е. Остра ли е?

— Много. — Дърайн прокара палец по острието и макар стоманата леко да захапа нокътя, нямаше и най-малките щърбели, доколкото можеше да усети, да не говорим за по-груби, които да може да види. — Не е използвана за рязане на нищо.

Кетол поклати глава.

— Което не означава нищо. Убиецът е срязал гърлата много чисто.

— Без рани по ръцете? Странно изглежда — все пак убиването на първия би трябвало да събуди втория.

Кетол кимна.

— Веднъж свалих един на пост, докато партньорът му спеше само на пет стъпки от него, и...

— В Дънгаран?

— Не. В Семрик мисля, че беше, а може би в Маладон. Всички са като в мъгла след време, знаеш как е. Но както казвах, доста съм добър и той не помръдна, докато ножът минаваше през гърлото му, но след това така зарита, че събуди втория и малко трябваше да побързам с него.

— Може би лейди Мондегрийн или баронът са били от тежко спящите.

— Може. — Кетол не изглеждаше убеден. — Или са били двама убийци, които са действали в синхрон, или убиецът е бил много, много бърз. Ако единият се е мятал в предсмъртни спазми, едва ли е било много важно, щом другият вече е бил с прерязано гърло. Но голяма бързина трябва. — Помисли за миг. — От бароните бих казал, че най-бързите са Верхайен и Лангахан, по това, което видях на тренировката със Стивън Арджънт. Верхайен беше може би малко по-бърз и от Началника на мечовете.

— Е, той е по-млад. — Не че в дуела им това се бе оказало от значение. Бързината бе нещо чудесно, но Стивън Арджънт имаше повече години опит.

Което намекваше за една неприятна възможност.

— Не мислиш, че може да е Началникът на мечовете, нали?

— Не. — Кетол се отпусна на стола. — Но и не се бях сетил за това. Защо ще го прави?

— Ами, има слухове, че и той се е домогвал до лейди Мондегрийн.

— Много слухове има. — Кетол поклати глава. — Ако вярваш на слуховете, тя си е разтваряла краката за всеки благородник в графството. Аз не вярвам.

— Аз също.

Дърайн кимна. Нямаше как човек да е сигурен в нищо, но му допадаше хипотезата на Пайроджил, че лейди Мондегрийн грижливо си е избирала любовници с тъмната коса и сивите очи на съпруга ѝ, който не е могъл да ѝ направи дете — което можеше да обясни връзките ѝ с Морей и Арджънт, а пък ако беше лягала и с мъже от простолюдието, това добавяше повече местни кандидати, отколкото можеше да преброи.

Но...

— Не всяка стая е миришела на пачули и смирна. Арджънт може да е решил, че щом той не може да я има, никой няма да я има.

Дърайн всъщност не го вярваше, но сега беше с Кетол и не се налагаше да се сдържа и да говори предпазливо. А и си беше възможно.

Кетол помисли за миг — което явно го изтощаваше — и поклати глава.

— И да го направи по начин, който ще предизвика същите безредици, които той толкова се стараеше да предотврати?

Дърайн прибра ножа в канията.

— Прав си — едва ли. — Помълча малко. — Рязане на гърло?

Кетол поклати глава, изненадан от въпроса.

— Вече ти казах, че...

— Не. Не тук. Тогава, в Семрик или Маладон, или където е било.

Кетол кимна, схванал най-сетне смяната на темата.

— Да. Шурна много кръв, и то бързо, но пак риташе и се тресеше като заклана свиня, макар че му прерязах дихателната тръба и не можеше да излезе и звук от устата му.

Дърайн кимна. Тъй като имаше известен опит в такива неща, самият той предпочиташе мушване в бъбрека — шокът от болката обикновено караше жертвата да замръзне парализирана — или

посичане в основата на врата с надеждата да разкъса гръбначния стълб, но това бяха неща, за които професионалистите си имаха различни мнения, а общо взето Кетол беше по-добър от него в професията. Коего предполагаше нова, наистина гадна възможност.

— М-да. Все пак ти предпочиташ срязване на гърлото пред мушването отзад. — Постара се това да прозвучи като небрежна реплика, но Кетол не го прие по този начин. — Снощи беше ужасно кротък и мълчалив.

Кетол се изправи.

— Ако имаш да казваш нещо, давай. Ако мислиш, че аз съм... направил това, тогава...

Дърайн вдигна ръка. Не се боеше от Кетол повече, отколкото от всеки друг, но все пак...

— Не, всъщност не. Не знам някога да си убивал някого без причина, а не мога да измисля коя може да е причината тук. Ревност? Вярно, увлечен беше по дамата, но това не е причина да я убиеш, а и бях останал с впечатлението, че Морей ти допада.

— Най-малкото го уважавах, да. — Кетол кимна. — Е, щом не ме обвиняваш за убийствата, какво искаш да кажеш?

— Не кой знае какво. Просто ми се струва, че снощи беше ужасно тих, а това не е обичайно и се чудя дали има нещо, което да не си ми казал.

— А ако има?

— Тогава или ми го кажи, или недей. Твой избор.

Кетол преглътна, седна и започна да говори.

Изречението на Дърайн изобщо не се промени, докато Кетол, с много тих глас, му обясняваше как е направил митичния цурански съгледвач с помощта на малко стара броня, един умрял кон и чифт брезенедени.

Когато свърши, Дърайн само кимна.

— Доста тъпо. Но явно е подействало. — Почти се усмихна. — Прилича повече на работа на Пайроджил, отколкото на твоя. Той няма ли пръст в това?

Кетол поклати глава.

— Нямах време да го обсъдя с никой от вас. Идеята ми хрумна чак когато вие слязохте в града, а си дадох сметка, че нямам и най-смътната представа как да спра един бой, освен ако не избия всички

участници. Вие двамата можете да се правите на офицери, но на мене това не ми е в стила. Тъй че направих каквото можах.

Направил го беше, макар че според Дърайн тревогите на Кетол, че един митичен зимен съгледвач може напълно да обърка стратегията на Кралството, бяха преувеличени. Капитаните бяха клъвнали, но благородниците, ръководещи войната, бяха свикнали с донесения от по-низшите ешелони, които преувеличаваха нещата — например съобщението от взвод за тежка съпротива обикновено означаваше, че на отсрещния рид има два цурански взвода или най-много рота, но не и полк.

Донесението за съгледвача беше стреснало капитаните, както и Дърайн, но херцозите и техните старши офицери щяха само да го прибавят към другите донесения и нямаше слепешката да посветят всички сили на двете херцогства за отбиване на атака срещу Ламът само заради едно донесение. Ако можеха да бъдат отвлечени толкова лесно, нямаше да са удържали така дълго срещу цураните.

— Тези брезенедени обаче — каза Дърайн. — Доста са интересни. Можеш ли да намериш къде си ги заровил?

Кетол кимна. Можеше, разбира се. Никой друг нямаше да забележи поредната купчина сняг, но той преднамерено бе избрал място между две дървета, просто в случай, че му се доще да си ги прибере — а можеше да запомни едно дърво така добре, както можеше да запомни лице.

— А ще можеш ли да направиш още два чифта?

— Да, но...

Обедната камбана звънна.

— Май трябва да се качим в Гнездото да видим какво е открил Пайроджил. Освен ако не мислиш, че тук ще намерим още от тези „податки“, или не се сецаш за някой, от когото мога да избия някаква информация?

Кетол поклати глава.

— Не.

— Тръгвай тогава — каза Дърайн. — Аз ще ида до нужника и те настигам. — Вдигна предупредително пръст. — Можеш да кажеш на Пайроджил за брезенедените, но за другото не говори. Достатъчно му е на главата, а знаем, че горе има тайни проходи — и стените имат уши, нали?

Кетол не спомена за хитрината с „цуранския съгледвач“, но все едно че го беше направил в мига, в който обясни за брезенедените.

Пайроджил се отпусна в стола си, сплете пръсти на корема си и кимна.

„Много умно“, само измърдаха устата му, вместо да го изрече. После рече много тихо:

— Като приключим тука, можеш ли да направиш три чифта? И колко време ще ти отнеме?

Дърайн беше попитал същото. Кетол кимна.

— Не много. Два-три часа.

Имаше достатъчно дърва и кожа, наред с още няколкото десетки неща, от които замъкът можеше да се нуждае по време на обсада, складирани по рафтовете долу в подземията, а дори да не успееше да намери, подходящи каишки, можеше да изреже от някоя кравешка кожа. В стаята им имаше камина, а котлето за чай щеше да осигури парата. Брезенедените навярно нямаше да са толкова елегантни като направените от рейнджърите, но щяха да свършат работа. Само въпрос на рязане на кожени ивици, да ги овърже, а после да преплете каишките.

— Защо? — попита.

— По най-очевидна причина — отвърна Пайроджил. — Мисля, че може да се окаже разумно да се измъкнем от Ламът, преди снегът да се е стопил, след като вече се стопля достатъчно и... — Махна с ръка. — Е, хайде да не се отвличаме. Какво видя в стаята на лейди Мондегрийн?

Кетол му каза, с възможно най-големи подробности. Пайроджил не го прекъсваше, само го помоли да разясни едно-две неща. Не че имаше кой знае какво за разясняване: двамата мъртви бяха мъртви; гърлата им беше прерязал някой много бърз и добър; и нямаше нищо, което Кетол да може да нарече „податка“.

На Фантус обаче монологът като че ли му хареса; беше се появил скоро след Кетол, а той не забеляза откъде дойде.

Не че беше много важно; Кетол просто извади ножа си и зачеса роговицата над очите на зверчето, докато си говореха, а Фантус изви в дъга дългия си врат, както обикновено. Огнедрейкът бе всъщност

приятен компаньон, макар Кетол никога досега да не беше чувал за друг питомен. Ако тримата изобщо успееха да се доберат до хана „Трите меча“, можеше дори да види дали няма начин да си хване някой и да го опитоми.

Но мислите за един толкова отдалечен от настоящето ден не прекъснаха монолога му. Прекъсна го почукването на вратата.

— Да?

Иривън влезе с поднос в ръце. Как беше успял да завърти бравата с двете заети ръце беше нещото, над което Кетол се зачуди, но не попита. Всяка професия си има своите малки тайни в края на краищата.

— Наредихте обядът да ви се поднесе тук, сър — каза Иривън с много леко изсумтяване, намек за раздразнението му, че тези натрапници се държат в покоите на Началника на мечовете все едно, че са техни.

— Да, и освен това повиках Макин...

— Джуджето ли, сър?

— Да, джуджето. Погрижи се да намери пътя дотук, моля те.

— Слушам, сър.

След като икономът излезе, влезе Дърайн и се настани на един стол до камината.

— Току-виж свикна с тези удобства. Жалко.

— М-да. — Пайроджил се усмихна сякаш насила. — Наистина жалко. — Взе с пръсти парче месо от платото и замислено задъвка. — Е, добре, значи аз...

Последва ново почукване на вратата и Макин влезе, без да чака за разрешение. Кимна късо на Кетол и Дърайн, след което застана пред Пайроджил.

— Доколкото схващам, Началникът на мечовете все още е долу с другите? — каза той.

— Е, сам виждаш, че не е тук, тъй че това изобщо не те прави толкова умен — отвърна Макин.

— Знам. Това, което ме прави умен, е, че знам, че ти знаеш къде е той, иначе нямаше да влезеш толкова нахално в квартирата му без едно „с ваше позволение“. — Както беше седнал, очите му бяха почти на равнището на очите на джуджето. — Майло още ли говори с благородниците?

— Да. Той... Значи си говореше с Фолсон, който като че ли не е толкова възмутен, че го разпитват, колкото другите. А бе, нервите на всички са изпънати. И значи Майло изтърва чаша вино и всички благородници подскочиха, а половината стража нахълта на бегом. — Джуджето се усмихна. Смущението на благородниците явно го забавляваше.

— Разбра ли нещо полезно от капитаните?

— Не. Макар че не знаех какво трябва да ги питам, освен: „Ти случайно да си прерязал две гърла нощеска?“ Ти наистина ли очакваше нещо?

Пайроджил поклати глава.

— Всъщност не. Но имам още една работа за теб. Нещо, което съм сигурен, че можеш да направиш.

— Да?

— Вземи лопата и провери лайната под всеки нужник. Няма да ти се наложи да копаеш ужасно дълбоко.

— Ти майтапиш ли се? — Джуджето се намръщи. — И какво да търся?

— Гледай за окървавен парцал или кърпа — може би риза. Някакво парче плат с ивици кръв по него.

— И мислиш, че ще го намеря?

Пайроджил поклати глава.

— Не. Мисля, че няма да го намериш. Но ще потърсиш и ще можеш да заявиш, че си потърсил. Като свършиш с търсенето, ела тук и ми докладвай. — Помълча около секунда, след което бързо добави: — И се поумий, преди да дойдеш.

— А после?

— А после двамата с Майло ще подкрепите нас тримата, когато всички се съберем при благородниците около масата в Голямата зала и...

— И?

— И тогава ще разкрия убиеца — каза Пайроджил.

На Макин сякаш му се искаше да каже нещо, но само зяпна за миг Пайроджил, а после се ухили.

— Само защото не е имало окървавен парцал в лайната?

— Може би.

— А ще ми кажеш ли как?

Пайроджил поклати глава.

— Не. Няма да го кажа дори на Кетол и Дърайн. Те ще го разберат в същия момент като вас.

Нова пауза.

— Е, ще изтърпя някак. Лопата значи?

— Върви.

Макин тръгна, а Пайроджил повтори:

— И се поумий, преди да дойдеш.

Макин му отвърна през рамо:

— Вече съм се поумил! — И излезе.

Пайроджил се позачуди какво ли означава това „поумил“. Джуджето изглеждаше като излязло от сандък за въглища и миришеше на канал. После с леко сумтене реши, че Макин сигурно наистина се е измил, тъй като не смърдеше повече от обичайното.

Пайроджил лапна още една мръвка и се обърна към Дърайн.

— Искам с Кетол да идете в стаята ни и да поработите над онези... снежни обуца, за които ми каза. Поне три чифта — пет ще е по-добре. Предположението ми е, че тук нещата ще станат малко неудобни за нас до заранта, и смятам, че ще е най-добре да се махаме, с парите или без тях. Съгласни ли сме?

— Да, мамка му — изруга Дърайн. — Срам ще е, ако оставим парите, но... — Бръкна в куртката си и извади кожена кесия. — Все едно, прибрах заплатата ни от ковчежника и нещо отгоре за неприятностите ни. Стивън Арджънт може да реши, че малко скромничим, но не съм склонен да се мотая тук, за да си приберем разликата, нали?

На грозното лице на Пайроджил се изписа усмивка, но Кетол изпита нещо като отвращение.

Не знаеше защо точно. Нямахше да е за първи път, нито за петдесет и първи, да прибират парите на мъртвец. Кое то формално си беше по-малко кражба от това сега, но някак си беше различно. Човек все пак трябва да погледне мъртвеца, докато му бърка в кесията... а в свиването на парите от бюрото на барона имаше нещо отвратително чисто.

Но човек, изкарващ поминъка си като наемен войник, не можеше да си позволи угризения, тъй че и да беше изпаднал в неловка

сантименталност, Кетол можеше да си я пази за себе си. Затова само кимна.

— Ясно.

— По последна халба ейл в „Счупеният зъб“ довечера? — попита Дърайн.

— Нищо против — рече Пайроджил.

— Това си ни е традиция всеки път, щом изчезваме отнякъде — каза Кетол.

— Освен когато трябва да си плюем на петите — напомни Пайроджил и кимна. — Не държа твърдо на традицията. Все пак досега като че ли ни носеше късмет и ще ме е яд, ако...

— В бутилката, от която са пили баронът и дамата му, има останало вино и бих... бих искал да пия за тях в тази последна нощ в Ламът, И бих искал да сте с мен.

Те го изгледаха безизразно. Накрая Дърайн каза:

— Добре, Кетол. Щом искаш. — Обърна се към Пайроджил. — А ти колко си сигурен?

Пайроджил отвори уста, затвори я и я отвори пак.

— Бих казал, че шансовете нещата да се разрешат както аз мисля са, да речем, шейсет на шейсет. Освен ако не говоря твърде много предварително. Дори и пред вас двамата.

— Е? — Дърайн вдигна вежда. — Затваряй си устата и прави каквото трябва. Приемам шейсет на шейсет, че ще се разрешат.

И стана. Кетол кимна.

— И аз.

ГЛАВА 15

ОТГОВОРИ

В залата беше тихо. Прекалено тихо.

Поне така си мислеше Стивън Арджънт, макар да пазеше мислите за себе си, както обикновено.

— Моля всички да заемете местата си на масата, благородни господа — каза Пайроджил. — След малко ще последва нова молба и ще ви помоля да проявите търпимост към мен.

— Ако знаеш нещо, казвай го и стига с това шикалкавене — изръмжа Визтрия и бързо пристъпи към него.

Стивън Арджънт застана пред барона.

— Мисля, барон Визтрия, че ще е най-разумно всички да направим това, което ни моли капитан Пайроджил — ако не за друго, то защото в момента неговата молба е моя заповед — а докато граф Вандрос се върне, моите заповеди в този замък са закон.

Визтрия като че ли бе готов да възрази, а Стивън Арджънт не знаеше как щеше да се справи с това, но не му се наложи да прекрачи границата, защото дребосъкът просто си затвори устата и седна.

Единственият звук, който нарушаваше тишината, бе пращането на цепениците в камината и стърженето на столовете, докато събраните благородници сядоха около масата.

Стивън Арджънт оглеждаше лице след лице и мълчаливо се подиграваше на себе си, че си беше помислил, че ще забележи някакъв признак за гузна съвест.

Пайроджил се настани в челото на масата и подкани Началника на мечовете да седне вдясно от него. Барон Лангахан понечи да седне вляво от Пайроджил, но грозният мъж поклати глава.

— Бих предпочел да седнете по-натам, милорд. Ако не възразявате.

В Голямата зала бяха само той и благородниците. Приятелите му бяха някъде другаде — Пайроджил нямаше ясна представа къде, — а

джуджето и наемникът с воднистите очи, които бе принудил да му служат, трябваше да са долу в тъмницата с капитаните и войниците.

Дори слугите бяха освободени и пратени в кухните под зоркото око на иконома, със заповед да ги държи там, докато не ги повикат.

Стивън Арджънт не знаеше какво точно е намислил Пайроджил, но каквото и да беше, смяташе, че ще е добре, ако от това помещение не изтече и дума, докато не реши какво трябва да се каже и на кого.

— Следващият въпрос... — Пайроджил се обърна към него. — Началник на мечовете, бъдете така добър да извадите оръжието си. Боя се, че може да последва опит да бъда прекъснат, и ще се доверя на вашия авторитет и умения да решите дали това да се толерира и как да се справите с него.

— Сигурен съм, че... — почна Визтрия, но Арджънт го прекъсна.

— Сигурен съм, че ще мога да се справя с всяко прекъсване. — Надигна се от стола и извади рапирата си. — И ако някой се окаже толкова глупав, че да стане от стола си и да посегне на капитан Пайроджил, сигурен съм също, че ще го посека на място, преди да е направил и три крачки.

— Интересна фраза, „ще го посека“ — каза Пайроджил. — Не е най-лесното нещо с рапира, макар че никога не съм виждал фехтовач като вас, сър, и не се съмнявам, че можете да нанижете всекиго в тази зала на острието си, преди да е направил и една крачка.

Арджънт кимна.

— Благодаря ви, сър. — Пайроджил се обърна към бароните. — Ще ни отнеме известно време, затова бих искал да се настаните удобно, макар да съм убеден, че тук има едно лице, което няма да се чувства удобно, и по тази причина, за да се чувствам аз по-удобно, бих искал всички да свалите оръжейните си колани и да ги поставите на масата пред себе си. Още сега, ако обичате — или дори да не обичате.

Няколко души извърнаха очи към Стивън Арджънт, но повечето вече разкопчаваха коланите си и след няколко мига върху старата дъбова маса вече лежах дванадесет колана.

— Благодаря — каза Пайроджил. — Ще говоря доста дълго — мисля, че скоро всички ще разберете защо — и нещата ще свършат побързо, ако не бъда прекъсван, макар че, разбира се, тук командва

Началникът на мечовете и аз ораторствам пред вас само по негово благоволение.

— Нека да започнем от края и бързо да се върнем към началото — продължи той. — Краят: снощи някой уби барон Морей и лейди Мондегрийн. Началото: преди по-малко от една неделя, непосредствено след няколко странни „злополуки“, за които някой подозрителен човек би могъл да реши, че съставляват поредица от опити за убийство, граф Вандрос Ламътски назначи трима наемници — моя милост и моите отдавнашни бойни другари Дърайн и Кетол — да пазим барона. Което ние направихме, без да се случи нещо необичайно, освен онази засада в Мондегрийн.

— Смятам, че тези подозрения бяха логични, но както се оказа, не доведоха до нещо особено. През войната барон Морей е прекарвал много време в Ламът и мисля, че ако някой тук наистина е искал смъртта му, щеше да го е убил тогава. — Той огледа бароните. — Не вярвам в съществуването на някакъв заговор, свеждащ се до няколко безплодни опита тук — падащо от прозорец гърне, което би могло да е причинено от вятъра; лед по стъпалата, нещо обичайно през зимата; дори протритите каиши на седлото му — и цуранско нападение. Ето защо стигам до извода, че нападението няма нищо общо, а злополуките са си били просто злополуки. Такива неща стават, в края на краищата. Макар че злополуките и подозренията, които те повдигнаха, очевидно са дали идея на някого... На някой много умен и много бърз.

— Стига вече, капитане. Ако имаш да казваш нещо, казвай го направо. — Устните на Верхайен бяха преbledнели.

Преди Стивън Арджънт да успее да се намеси, Пайроджил кимна.

— О, имам много за казване, милорд, и ще стигна до него по-бързо, ако бъда прекъсван по-малко. Но все едно, тази зала е пълна с умни хора, много от които биха могли да се окажат в по-добро положение, след като барон Морей е мъртъв. — Извърна се към барон Фолсон.

— Само като пример, да вземем вас, милорд. Един от вашите капитани — капитан Бен Кели, ваш беше, нали? — смята, че от вас може да се получи много добър граф на Ламът, след като граф Вандрос стане херцог; и допреди барон Морей и барон Верхайен да сключат

мир помежду си, за вас все още имаше шанс. — Вдигна ръка да предотврати възражение, макар Арджънт да забележа, че Фолсон остана да си седи кротко и не отвори уста да възрази. — Кое то е съвсем вярно и за барон Бентийн, и за останалите местни поземлени барони, всеки от които, убеден съм, чувства, че благородното му седалище ще украси подходящо графския стол — и може би съвсем основателно в много от случаите.

— Това не ме прави убиец — каза Бентийн.

— Не, милорд, разбира се, че не ви прави. Би могло обаче да ви направи подстрекател на убиец и не е нелогично, както ми се струва, да се предположи, че макар мнозина тук да са имали причина да убият и да не са изпълнили това си желание, самият убиец си е имал своя причина, а не просто се е събудил посред нощ и е решил да среже две гърла просто така, за удовлетворение. Може ли да продължа?

След като не чу възражения, Пайроджил продължи:

— Барон Верхайен като че ли е единственият от местните барони, който няма мотив — най-малкото вече няма мотив. В края на краищата, както всички знаем, снощи той и барон Морей постигнаха споразумение и аз поне смятам, че барон Морей държеше на думата си и щеше да окаже пълна подкрепа на бившия си противник, както се закле.

Верхайен се отпусна на стола си.

— Да, той държеше на думата си, това никой няма да оспори.

Пайроджил се усмихна.

— Казано от вас, може би е повече за лична изгода, отколкото от куртоазия, милорд. В края на краищата, ако сте помислили, че барон Морей би могъл да прошепне в ухото на графа нещо различно от онова, което е заявил публично... е, това би ви поставило донякъде в неизгодно положение, милорд.

— Или ако сте били убеден, че лейди Мондегрийн може да реши, че нейният бъдещ съпруг ще е по-подходящият избор — да не пренебрегваме факта, че баронът бе намерен мъртъв в нейното легло, моля — то тя би могла да упражни значителните си сили в убеждаването на граф Вандрос, и то не във ваша изгода. — Сви за миг устни. — Мисля, всички можем да се съгласим, че лейди Мондегрийн, наред с другите неща, беше ужасно убедителна.

Стивън Арджънт се надяваше, че ушите му не са толкова зачервени и горещи, колкото ги усещаше, но все едно, очите на всички бяха приковани в Пайроджил, а не в него.

— Така че нека да не ви изключваме засега, милорд Верхайен, и да насочим вниманието си към бароните Визтрия и Лангахан. Или да се заемем първо с Началника на мечовете? — Кимна сякаш на себе си и се обърна към Стивън Арджънт. — Да го направим. Всички сме чували слуховете, че Стивън Арджънт имал връзка с лейди Мондегрийн, и аз няма да смущавам Началник мечовете с въпрос дали тези слухове са верни. При създалите се обстоятелства на едно отрицание може и да не се повярва, както с основание бихме очаквали някой, който е убил, да лъже; а едно признание би го унизило. Един благородник, поне доколкото знам, не говори за такива неща.

— Не можеш да вярваш, че Началникът на мечовете го е направил, освен ако не си не само надут пуяк, но и глупак — изсмя се Визтрия. — Ако смяташ, че Стивън Арджънт е убиецът, значи си пълен тъпак — да го оставиш единствения въоръжен в залата!

Пайроджил сви рамене.

— А може би се опитвам да го предизвикам да ме нападне и по този начин да потвърди вината си. Напълно способен съм на подобна хитрост, а колкото до това дали е единственият въоръжен в залата, не съм убеден, че е вярно.

Откъде се появи, Стивън Арджънт така и не разбра, но изведнъж в ръцете на Пайроджил блесна нож — приличаше на нож за мятане.

— Както и да е — продължи Пайроджил, навел глава, и прокара върха на ножа по палеца си, все едно че го чисти. — Нека да не се отвличаме, а да се обърнем към бароните Визтрия и Лангахан, които имат всички причини да желаят всеки барон в Ламът да бъде дискредитиран — както и самият граф, впрочем — с което още повече да се усили влиянието и авторитетът на вицекраля, за сметка на херцога на Ябон, който според схващанията на вицекраля е твърде близък с херцог Боррик Крудийски, спрямо когото, както се знае, Ги дьо Батира храни немалка неприязън.

— Ако един от бароните на граф Вандрос бъде убит от друг барон, под собствения му покрив, и убиецът не бъде заловен, не доказва ли това, че той не е компетентен да бъде херцог, независимо за коя ще се ожени? — Пайроджил кимна. — Да, не е рядкост един

херцог да махне от служба некомпетентен барон и макар да знам, че един принц или неговият вицецрал биха свалили един херцог с голяма неохота, никак не би било невъзможно Ги дьо Батира просто изобщо да не допусне граф Вандрос Ламътски да стане херцог Вандрос Ябонски, ако се повярва, че някой от подчинените му барони се е измъкнал с убийство, нали?

Лицето на Лангахан се беше изопнало.

— По-късно, капитан Пайроджил, двамата с вас може би ще имаме възможност да обсъдим проявата ви на неуважение към вицецрала. Той никога не би простил подобно поведение.

Пайроджил сви рамене, без да откъсва очи от върха на ножа, който лазеше по пръстите му.

— Да, навярно не би простил. Ако научи. Но щеше да е наистина странен владетел, ако не се възползва от предложената му възможност, нали? — Вдигна глава. — Така. Разбираме, че всеки в тази зала има поне някакво основание да смята, че е в по-добро положение, след като барон Морей е мъртъв, а засега дори не сме обсъдили възможността същинската цел да е била лейди Мондегрийн и че един от любовниците ѝ — стига наистина да е имала други любовници — е решил, че е по-добре да е мъртва, отколкото топла и жива в леглото на друг мъж, нали?

Арджънт не каза нищо. Не предприе нищо.

Да, във връзката му с Карла бе имало напрегнати моменти, но той винаги беше знаел, че не е единственият, и колкото и да я обичаше, нямаше основание да негодува, че е избрала Морей, както знаеше, че ще направи. Не беше сигурен дори дали тяхната връзка ще приключи с брака ѝ с Морей; Карла Мондегрийн споделяше много източния възглед, че бракът е по-скоро пътепоказател, отколкото граница.

А дори и да щеше да му липсва, дори никога повече да не вдъхнеше парфюма ѝ, докато лежи топла в прегръдката му, дори да го беше измъчвала представата, че е в леглото на друг мъж (макар че нямаше), щеше ли да я убие заради това?

Никога.

— Така че да продължим и да обсъдим въпроса за възможността и само в името на разсъжденията да допуснем, че самият Началник на мечовете е този, който е решил да убие двамата, и се е промъкнал долу

от покоите си в Орлово гнездо със скрит под дрехите нож и с мисълта за убийство.

— Изглежда доста странно съвпадение да види пазача заспал, нали? Освен ако, разбира се, самият той не го е уредил с войника на пост и тези приказки, че Ерлик е заспал, са просто заговор между тях двамата. Но случаят не е такъв. — Пайроджил поклати глава. — Моят приятел Дърайн може да е много убедителен по свой си начин, а той е сигурен, че Ерлик, който сега е заключен долу в тъмницата, е по-смаян от всички от тези две убийства.

— Тъкмо заспалият страж е превърнал желанието във възможност, а убиецът трябва да е видял този заспал страж и бързо — много бързо; до това ще стигна след малко — се е възползвал от тази рядка възможност. — Пайроджил замълча за миг. — Стивън Арджънт може би? Той отговаря за замъка и за цялото графство, докато граф Вандрос отсъства, което означава, че няма да изглежда не на място да обикаля крилото за гости... и да чака веднъж в живота падналия му шанс да завари постовия заспал.

— Барон Визтрия беше прав — знам, че не е бил Началникът на мечовете, и всъщност дори съм доволен, че той е единственият мъж тук, освен мен с извадено оръжие... Не, убиецът е бил един от вас, бароните, отседнали в крилото за гости, някой, чието присъствие там не би привлякло особено внимание, просто защото неговото място — като на всички вас — е там. — Кимна. — В моята професия винаги съм смятал за важно да се възползваш от изненадващи възможности и в известен смисъл се възхищавам как убиецът е направил това. Не е могъл да е сигурен, че спящият войник на пост ще си остане спящ, забележете, така че е бил готов да убие и него — и то бързо, преди виковете му да доведат някого, а после да се скрие в стаята си, за да се появи след това с останалите барони, привидно не по-малко изненадан от тях. — Пайроджил вдигна глава. — Представете си го, господа, както аз си го представях цял следобед. Убиецът чува Морей в коридора и наднича през вратата. Вижда как баронът влиза в стаята на баронесата. Замисля се за избора си. Двамата са сами и уязвими. Изчаква. По-късно отново надниква през вратата и забелязва, че пазачът е заспал. Възползва се от удобния момент, бързо се облича...

— Облича се?

Пайроджил кимна.

— Няма да крачи из коридора по долни дрехи, в края на краищата, не и с нож в едната ръка и меч в другата — мечът в крайна сметка може да му е трябвал, за да убие бързо пазача на излизане, в случай че се е събудил или са го събудили. Ако преди убийствата го видят в такова странно състояние, на всички ще им стане ясно, че намеренията му са кървави, макар може би не толкова ясно какво точно възнамерява, тъй че защо да рискува преждевременно? Той е едно зло говно, с извинение към всички ви, освен към един, но не е идиот.

— Тъй че, както казвах, той се облича, възползва се от възможността да отиде до стаята на лейди Мондегрийн и може би за миг се вслушва отвън, за звуци от спане, в смисъл хъркане или... е, други звуци. А след това отваря вратата, вижда ги спящи в леглото, пристъпва вътре и затваря вратата. От този момент вече действа и макар да е бърз с ножа, не може да е съвсем сигурен, че ще успее да пререже първо едното гърло, а след това другото, без мятането на първата жертва да събуди втората. — Пайроджил направи многозначителна пауза.

— Ето защо вади меча си и го държи с върха може би над окото на втората си жертва, готов да го забие през окото и в мозъка, за да усмири втората си жертва, ако смъртта на първата се окаже по-шумна, отколкото се надява.

— Но има късмет, а също така е бърз и добър в работата си, и ножът му е много остър, а ръката много спокойна, и след няколко секунди от гърлата на барон Морей и лейди Мондегрийн шурти кръв... И той вече е припрян, сърцето му бие силно, блъска в гърдите му. Извършил е деянието си и трябва да излезе и да се прибере в стаята си. Духва лампата — ако някой е чул нещо и влезе, иска да влезе в тъмно и да се наниже на меча му; освен това иска стаята да е тъмна, когато отвори вратата, по очевидна причина — след което отива до вратата, открехва я съвсем леко, за да види дали пазачът още спи, а той спи... Така че той излиза в коридора с меча в ръка — стражът би могъл внезапно да се събуди дори от тихите му стъпки — и се връща в стаята си. — Пайроджил най-сетне вдигна глава и ги огледа с усмивка. — Но пропуснах нещо, нали?

Обърна се към барон Лангахан.

— Извинете, милорд, но ще бъдете ли така добър да хлъзнете насам оръжейния си колан?

Лангахан го направи, леко намръщен, но без ни най-малко колебание.

— Какво вадиш, Пайроджил? — попита Стивън Арджънт.

— Ами, ножа, милорд — отвърна той, и измъкна ножа на Лангахан от канията. Вдигна го. Най-обикновен боен нож с по-изящно резбована дървена дръжка, отколкото би предпочел Арджънт. Острието блесна. — Когато се пререже гърло — а мога да ви уверя, че съм прерязвал доста гърла в живота си — кръвта не просто капе. Тя швирва. Трябва да е извадил късмет, ако кръвта не е окъпала цялото острие, а може би и ръката му.

— Та значи трудно би могъл да излезе в коридора с оръжие, от което капе кръв, нали? — заключи Пайроджил. — Искам да кажа, че ако не е бил много припрян, е можел да отдели няколко минути, за да почисти грижливо ножа — може би с чаршаф от леглото, или като откъсне парче от чаршафа, макар че това би вдигнало шум.

— Но моят приятел Кетол огледа стаята много грижливо и ми докладва, че не са останали никакви кървави дрипи — само някакви петна по чаршафа, там, където убиецът може би е почистил набързо оръжието си, колкото е могъл, за няколко секунди. Но дали после не е застанал до лампата да почисти грижливо оръжието си, та да не останат никакви следи, след което да е взел и окървавеното парче плат? — Пайроджил поклати глава. — Не мисля. Не мисля, че е излязъл в коридора с ножа зад гърба си или долепен до ръката, и с меча в дясната ръка. Според мен би искал лявата му ръка да е свободна. И пак според мен просто е избърсал ножа два пъти бързо в чаршафа, в тъмното, след това го е прибрал в канията, а по-късно грижливо — много грижливо, господа — е почистил този нож в стаята си до последното петънце кръв, като може би след това е изгорил парцалите, или по-вероятно просто го е измил в каната с вода и е излял кървавата вода в нужника — или може би дори я е изпил, колкото и отвратително да изглежда, за да скрие уликата. Кръвта е толкова... мръсна, господа.

Стивън Арджънт поклати глава.

— Но...

Пайроджил взе ножа и започна да реже канията.

— Моля за извинение, че ви съсипвам канията, барон Лангахан. — Разпери ръце. — Ако е бил барон Лангахан, ще видим тук следи от кръв. Всъщност, ако погледнете тези кафяви петна ето тук...

— Това е старо петно — каза Лангахан. — Не прибира ли всеки понякога нож, който не е почистен? — Сви рамене. — Веднъж например бях на лов с вицекраля, преди години, и убихме един глиган и...

— Да, милорд, кръвта наистина е стара, или поне донякъде стара. — Пайроджил се обърна към Визтрия. — Мисля, че се налага да съсипя и вашата кания, милорд. Освен ако имате някакво възражение?

Този път поне Визтрия остана безмълвен и само хлъзна колана си по масата, а Пайроджил повтори процеса.

— Тук няма петна, милорд. Барон Верхайен да е следващият, мисля.

Верхайен изсумтя и направи същото, а Пайроджил срязва канията му и я разтвори, както беше направил с другите.

— Интересно, барон Верхайен — рече той, докато разтваряше кожата, за да я видят всички. — Тези петна изглеждат доста... пресни. — Дебелите устни на Пайроджил се изкривиха в зла усмивка. — Мръсна престъпна свиня!

Верхайен вече беше скочил и вадеше рапирата от ножницата на Фолсон.

— Мръсен лъжец...

— Спри, Верхайен — заповяда Стивън Арджънт. — Арестуван си, в името на графа на Ламът.

Верхайен поклати глава, лицето му бе зачервено от гняв.

— Невинен съм! — изрева той. — Не знам какво е скроил твоят човек, Арджънт, но ще го разбера, след като го намушкам няколко пъти!

Скочи към Пайроджил, който бързо излетя от стола си и заобиколи масата.

Стивън Арджънт се озова между двамата и изби настрана рапирата на барона със своята.

Пайроджил загледа изправилите се един срещу друг двама мъже, изчакваше възможност да драсне към вратата. Не страхът го подтикваше, а предпазливостта, защото беше чул разказа на Дърайн за двубоя между Арджънт и Верхайен и знаеше, че Началникът на

мечовете ще извади голям късмет, ако излезе жив от този сблъсък. Добереше ли се до вратата, щеше да извика стражите, за да усмирят разгневения барон.

Единственият проблем с плана му бяха бароните, струпали се между него и вратата. Опиташе ли се да ги заобиколи, щеше да се озове в обсега на оръжието на Верхайен.

Докато обмисляше следващия си ход, дуелът вече бе започнал.

Пайроджил беше впечатлен. Беше виждал много боеве, от кръчмарски до сражения на бойното поле, с всякакво оръжие, каквото можеше да си представи човек, но барон Верхайен бе най-бързият фехтовач, когото бе виждал. Пайроджил беше убеден, че ако той самият се беше оказал срещу барона, щеше вече да лежи мъртъв на пода. Дори не беше сигурен дали можеше да му се противопостави с Дърайн и Кетол зад себе си, и тримата с извадени мечове.

Арджънт и Верхайен вече си разменяха удари с бързина, която той не можеше и да си помисли, че е възможна. Съсредоточеното лице на Началника на мечовете говореше, че самият той разбира, че е по-слабият. Но продължаваше натиска си. Можеше и да не е толкова бърз като барона, нито толкова ловък с оръжието, но беше много по-опитен, а опитът значи много, когато залогът е смъртта.

Нападаха и парираха, но почти не се отместваха от първоначалните си позиции, правеха по стъпка-две във всяка посока... а Пайроджил продължаваше да наблюдава и да търси възможност да побегне, за да доведе стражите.

Три високи атаки на Верхайен бяха контрирани от Арджънт, който отвърна с два рипоста и откри, че противникът му е готов за тях. След това Началникът на мечовете предприе своя, привидно отчаяна атака, но баронът ловко я отблъсна.

И тогава Пайроджил долови промяна у Арджънт.

Началникът на мечовете като че ли бе забелязал нещо, което Пайроджил бе пропуснал да види. Открояваше се шаблон и Пайроджил изведнъж забрави за викането на стражите, омагьосан от майсторската фехтовка.

Двамата мъже бяха плувнали в пот въпреки студа — единственият звук в залата беше от тупането на ботушите им по студения каменен под, ека на стоманата и тежкия дъх на двамата дуелисти. Удар, парирание, рипост, парирание; двубоят продължаваше.

И тогава Пайроджил го видя. Арджънт залагаше капан. С всяко кръстосване на рапирите остриетата все по-дълго се задържаха в контакт, с малко повече натиск върху оръжието на противника. Арджънт почти влезе в шаблон, три високи удара и един нисък, подвеждаше Верхайен да търси в това удобна възможност. Промени го в два удара, после отново в три, принуждаваше барона да се поколебае в рипоста си.

А после Арджънт натисна напред и Верхайен посрещна удара. Арджънт пристъпи вляво, отпусна рапирата си и Верхайен залитна напред и само за миг се откри...

И в следващия миг Стивън Арджънт вече стоеше над мъртвец, а кръвта на Верхайен се стичаше по рапирата му. Началникът на мечовете погледна мъртвия барон, след което много бавно и много хладнокръвно извади от куртката си кърпа и много грижливо почисти острието, преди да го прибере в ножницата.

— Знаеше, че ще свърши така, нали, Пайроджил? — каза Арджънт.

Грозният мъж кимна.

— Изглеждаше възможно. Притиснеш ли един плъх в ъгъла, ще се бие; а исках този плъх да бъде притиснат, милорд. Заслужаваше го. И предпочитам да не ме знаят като човек, убил барон, каквото и да е основанието или причината. Барон Верхайен има роднини и доста приятели, както знам, и съм сигурен, че някои ще обвинят колкото него за убийствата, толкова и мен, че съм го разкрил.

— И остави на мен неприятното, за да се опазиш от възмездие? Пайроджил поклати глава.

— Честно казано, милорд, не бях го мислил чак дотам. — Сви рамене. — Колкото до „защо“, на бойното поле ще изляза с приятелите си срещу почти всекиго — правили сме го достатъчно много пъти, — но знам, че не мога да се меря с благородник в дуел, а вие бяхте единственият тук с шанс да се изправите срещу барона. — Погледна тялото на пода и добави: — Казвам ви, изобщо не ме притеснява, че един убиец си получи заслуженото.

Лорд Визтрия погледна изстиващото тяло на Верхайен. Кръвта се просмукваше в дебелия килим.

— Но защо?

— Милорд?

— Защо ще убива Морей и лейди Мондегрийн? Нали Морей се съгласи да отстъпи в полза на Верхайен.

Пайроджил сви рамене.

— Само защото Морей е казал нещо, не значи, че е истина. Има ли тук някакво споразумение между барони, обвързващо ги пред графа? Или пред херцога на Ябон? Или пред краля?

— Е, не — отвърна лорд Визтрия. — Но изглежда логично.

— Съюзът между Мондегрийн и Морей дава най-могъщото баронство в херцогството — добави Арджънт. — А самият самоотвержен акт на отстъпване в името на по-висшето благо можеше да се окаже точно това, което да накара граф Вандрос да препоръча Морей пред херцога за свой наследник.

— След като привидно вече няма причина да убие съперника си — обясни Пайроджил. — Верхайен е искал да си осигури, щото Морей без съмнение да не се окаже отново негов съперник за графството. Няма мотив, следователно никой няма да мисли, че го е направил той.

— Толкова просто — отрони Стивън Арджънт.

Пайроджил повдигна вежди.

— Началник на мечовете? Ако позволите...

— Какво да позволя?

— Да се обърна още веднъж към бароните, само за миг?

Стивън Арджънт кимна.

— Моля.

Пайроджил се обърна към всички.

— Искам само да ви благодаря за вежливото внимание и да се сбогувам с вас. Както казах, не съм съвсем сигурен дали някой няма да обвини мен и приятелите ми за разкриването на убиеца, човече, отколкото самия убиец, тъй че ние се оттегляме от службата си на графство Ламът и утре сутринта си тръгваме.

— В снега? — възкликна лорд Визтрия, с обичайно вдигнатите си вежди и кривата усмивка.

— Снегът се топи, лорд Визтрия. Ще се оправим. — Обърна се отново към Началника на мечовете. — Може ли да задържим стаята си за през нощта, милорд? Или да си търсим друга квартира в града?

Стивън Арджънт не го разбра.

„Защо?“

Тези мъже бяха доказали цената си, и то при най-рисковани обстоятелства, и той се канеше да им предложи постоянна служба с потвърждението на графа. Може би не бяха точно онова, което смяташе за офицерски материал, но компетентността и лоялността трябва да се възнаграждават.

Но тук, пред бароните, с лежащия мъртъв на пода Верхайен, не знаеше точно какво да каже, тъй че не каза нищо, а само кимна.

— И лек ден на всички ви — каза нелепо грозният мъж. После се обърна и излезе.

Без да погледне назад.

ГЛАВА 16

ИСТИНА

Навън беше тъмно.

Но това беше навън, а те бяха вътре и запалените лампи правеха стаята уютно светла.

Седяха до огъня в квартирата си, бутилката вино от стаята на лейди Мондегрийн бе на масичката до Кетол, който се беше улисал, в преплитането на кожените каишки на една дървена рамка.

Малкото им вещи като че ли се бяха увеличили по време на службата им в Ламът и се беше наложило да си осигурят още четири пътни торби от склада, за да вземат онова, което не искаха да оставят тук. Товарен кон щеше да им свърши работа, но Пайроджил някак не можеше да си представи кон на брезенедени.

С характерния си скептицизъм Дърайн бе решил да изхвърли част от багажа, но Кетол набързо импровизира нещо като шейна от една стара врата, още няколко парчета дърво и въже — би трябвало лесно да я теглят по снега.

— Няколко дни клатушкане с тези нелепи на вид брезенедени и след това...

След това трябваше да си купят коне, макар че това можеше да се окаже скъпо. От друга страна, имаха достатъчно пари.

Всякакви коне щяха да свършат работа — нали след това трябваше да ги продадат в Ябон, а мъже, които все едно се канят да вземат кораб — за далече, толкова далече, колкото могат да стигнат — едва ли щяха да са в най-добрата позиция за пазарене. Щяха да им трябват пет коня най-вероятно...

Някой почука и отвори, без да изчака да го поканят. Беше Макин, разбира се.

— Влизай — каза Кетол. — Тъкмо говорехме за вас.

— Майло каза, че тръгваме заедно.

— Добре сте дошли да напуснете града с нас — каза Дърайн бавно, много предпазливо. — Макар че ако ще идвате с нас, има някои

неща, с които трябва да сме наясно още отсега.

— Тъй ли? — Джуджето се ухили, изпъна дебелиите си ръце и изпука пръсти. — Чакам с нетърпение.

— След като ги обсъдим. Ние решаваме нещата с обсъждане и гласуване, тримата, не с бой. Боя си го пазим за когато ни плащат.

Макин сви рамене.

— Добре, може да го обсъдим. Ако не се получи, вие тримата може да си тръгнете по своя път, а ние с Майло — по своя. Стига да не ми се налага да те наричам „капитане“ и да казвам „да, сър“, може и да се получи. Или пък не. Казва ли ти някой?

— Аз не съм капитан — каза Кетол. Беше първият, който съблече сивия офицерски табард: сега и трите лежах спретнато скатани на стола до вратата. — Пък и не бях кой знае какъв капитан.

— Аз също. — Дърайн кимна. — Ние сме просто трима мъже, които убиват хора за пари — добави той, сви яките си рамене и погледна Кетол и Пайроджил.

Може би вече щяха да им стигнат парите да намерят някое място за кръчмата „Трите меча“? Или вече трябваше да са „Петте меча“?

Макин кимна.

— Тогава май ще се разберем. Призори ли тръгваме?

— Вълчата опашка — отвърна Пайроджил. Така я наричаха в Долината сивкавата светлина преди разсъмване.

Макин кимна и каза:

— Значи няма да е зле да му ударя няколко половници ейл и да поспя, а?

И излезе, без да дочака отговор.

— Мислите ли, че ще се получи нещо? — попита Кетол. — Защо да взимаме още двама?

— Можем да намерим работа за петима толкова лесно, колкото и за трима — рече Пайроджил. — А и на Майло му се налага да напусне Ламът. За това можем да поговорим утре обаче.

Кетол се върна към работата си.

— Нищо против.

Пайроджил не беше готов да отреже Майло и джуджето, не и без да са си откупили дяла с кръв и пари, но пък човек никога не знае колко пари има един наемник, не и ако не го претърси грижливо, а беше напълно възможно двамата да разполагат с достатъчно за дяла си.

А и вече имаше намесена кръв, макар той да не искаше дори да мисли за това, не и сега, и нямаше да поиска да говори за това — никога.

Отрязването им обаче щеше да е тема за обсъждане. Дори само за да се избегне обсъждането на други неща. „Тайни“, помисли си той. „Мамка му“.

Двамата с Майло си имаха тайна.

Пайроджил беше почти сигурен, че убиецът е Верхайен, и беше планирал да притисне барона в ъгъла и да го принуди — знаеше се, че е избухлив — да направи нещо, което да разкрие вината му.

Но не беше съвсем сигурен.

Можеше да обвини Началника на мечовете, че ги е поставил в невъзможно положение. Или можеше да обвини себе си, че не се е доверил на инстинктите си.

Или просто можеше да забрави за това.

Последва ново чукане на вратата и този път, който там беше отвън изчака достатъчно, докато Дърайн каже: „Влез“.

Оказа се Майло, с равнодушно изражение и с пет кожени кесии в ръце.

— Началникът на мечовете ме изпрати, със заплатите ви.

— Заплатите ни? — Кетол го изглежда озадачено. — Но как са влезли в хранилището?

— Не обичам да питам много за хранилища — отвърна Майло и се ухили. — Но, доколкото разбирам, Стивън Арджънт ги е събрал от бароните: ще им ги върнат, като се върне графът. Недостатъчно, за да се разплатят с всички, забележете, но достатъчно за нас петимата, тъй че по-добре никой друг да не разбере, а? — Прибра двете по-малки кесии в джоба си и им връчи другите три. — Може да поискате да си ги преброите и да си поговорите с него, ако решите, че някоя монета е изпаднала по пътя.

Дърайн кимна и каза:

— Със сигурност ще ги преброим. Срам ще е да започнем с гаф, след като с джуджето ще пътувате с нас, както ми казаха.

— Да — отвърна Майло и очите му зашариха от Пайроджил към Дърайн. — Срамота ще е да почнем с недоразумения, тъй че по-добре да гледаме да не стане така.

— Спокойно. — Пайроджил вдигна ръка. — Няма да имаме никакви проблеми. Вие ако имате, просто си тръгнете по вашия път, а ние — по нашия.

Майло кимна и излезе.

Кетол остави последния чифт брезенедени на купчината при другите и се протегна.

— Е, като ще тръгваме утре рано, да вземем да поспим тая нощ. Залостваме вратата, редуваме се на три часа или и двете?

— И двете — каза Дърайн.

Пайроджил кимна.

Съвсем разумно си беше. Скоро щеше да се разчуе, щом всички барони поговореха с капитаните си, а това означаваше, че щяха да знаят, че имат доста пари, макар и съвсем не толкова, колкото имаха наистина — а човек никога не може да е сигурен дали няма да се изкушат разните там крадци.

— Аз ще поема първата смяна — каза Пайроджил. Отново към обичайното, поне в това.

— Де да знам. — Кетол погледна с копнеж към вратата. — Май ми се ще да се кача горе в Орловото да кажа довиждане на Фантус.

Дърайн се засмя.

— По-добре недей. Началникът на мечовете сигурно ще те уговори да останем, което ще значи, мен ако питаш, че ще останеш ти, защото аз държа да се махна оттук.

— И аз — каза Пайроджил. — А и никога не съм си падал много по сбогуванията.

— Да де, но това е с хора — отвърна Кетол, все едно имаше някаква разлика. — Драконите са друго нещо. В някой друг свят може би щеше да ми хареса да се запозная с някой, знаете ли.

— В този свят, излезеш ли навън, не се връщай да ни кажеш, че оставаме — твърдо заяви Дърайн.

Кетол се предаде, в лоша имитация на добро благоволение.

— Още нещо... — каза все пак, докато наливаше остатъка от виното в трите глинени чаши, и погледна с очакване Пайроджил. — Твой ред, е, мисля.

— Всички познавахме барона еднакво добре, но лейди Мондегрийн като че ли имаше особена слабост към теб — каза Пайроджил. Освен това си беше играла с него като с лютня, но

вероятно го харесваше също така. А и на Кетол също му се беше завъртяла главата по нея. Както и на Пайроджил, по свой начин. Само защото го плашеше ужасно, не означаваше, че не я беше харесвал — просто предпочиташе да я харесва от разстояние, заради склонността ѝ към манипулиране, съчетана с дарбата ѝ да манипулира.

Което обаче в края на краищата не беше направило гърлото ѝ устойчиво на рязане.

Кетол помисли за миг.

— За барон Морей и лейди Мондегрийн: един истински благородник и една истинска дама. — И изгълта виното си на една бърза глътка, също като Дърайн.

Пайроджил отпи леко от своето, последен.

Не беше най-лошото, което бе пил, макар да бе леко горчиво и стипчиво. Не че един мъж с неговата професия трябваше да е, придирчив за такива неща. Все пак „Трите меча“ — или навярно „Петте меча“ — щеше да си има винарска изба, както и добър джуджешки ейл, и свястно човешко пиво, и може би трябваше да се сдобие с известни познания за такива неща, въпреки че сигурно изобщо нямаше да може да си позволи придирчивост.

Кетол угаси лампите ѝ двамата с Дърайн легнаха на наровете си и почти моментално заспаха.

Пайроджил опря стола си на залостената врата и си позволи за миг да склопи уморените си очи.

Да, за много неща имаше да помисли и за малко — да говори. Но да поотдъхне първо. Отпи отново от виното. Твърде горчиво всъщност. Може би се криеше нещо във всичко това, нещо, което му се губеше.

Сигурен беше, че не е пропуснал много. Верхайен вероятно щеше да се измъкне с убийството, макар че в края на краищата нямаше да свърши като граф на Ламът, не и след като убийството останеше неразкрито и след като всички останеха под постоянно подозрение. Нямаше да са и двамата дебнеци барони на Батира, макар че накрая Ги дьо Батира сигурно щеше да извлече изгода, като постави начело на графството някой свой васал. Вандрос едва ли щеше да може да устои на натиска на вицекраля, не и при такива обстоятелства. Жалко, че се беше оказал прав.

Беше се надявал да се намерят следи от прясна кръв в капията на Лангахан. Визтрия бе прекалено надут и свадлив, за да е убиец, но

Лангахан бе от по-кротките и вероятно по-опасен.

Отпи още от виното. Не много, но защо да не му се понаслади.

Не, Верхайен си беше. Верхайен по свой си начин бе изпитвал също толкова респект към лейди Мондегрийн, колкото и Пайроджил. Щеше да е хубаво, ако беше погледнал предварително канията на Верхайен, но нямаше да има същото въздействие.

Да накара Майло да свие ножа на Верхайен, да пореже собствения си пръст и да го разтрие в канията на Верхайен, преди да върне ножа, беше правилното решение и макар Пайроджил да не знаеше със сигурност дали кръвта на Майло беше покрила тази на барон Морей и на лейди Мондегрийн, можеше да го преживее някак. Може би Верхайен беше просто малко по-деликатен, отколкото си беше мислил за него.

А може би не.

Най-добре беше проблемът да се реши и той го беше направил. На Стивън Арджънт едва ли щеше да му хареса, ако научеше как точно го е решил, но...

По дяволите всичко.

Кажи на някой войник да ти реши проблема и той ще направи точно това, и ще го направи със стомана и кръв, и ще направи всичко, за да не е собствената му кръв, и най-добре беше началниците на Пайроджил просто да не разберат как е решил проблема. Това беше в сила и за Кетол и Дърайн също, поне засега, макар че след време щеше да им го каже, когато бъдеха далече-далече оттук.

Далече-далече... звучеше добре.

Следващото, което осъзна, беше, че Кетол го разтърсва, за да го събуди. Сивата предутринна светлина вяло се процеждаше през зацапаното стъкло на прозореца.

И веднага щом се събуди, осъзна, че ужасно е сбъркал.

Намери убиеца в кухнята. Дори в този ранен час тя гъмжеше от готвачи и помощници, миризмата на печаш се хляб надделяваше над всичко друго.

— Добро утро, Иривън.

— Добро утро и на вас, капитан Пайроджил — отвърна икономът навъсено както винаги, ни повече, ни по-малко. — Разбрах, че напускате — искате ли да ви опаковам малко провизии за път?

— Не. Няма нужда. — Пайроджил поклати глава. — Искам просто да ми отделиш няколко минути — сметнах, че е редно да се сбогувам с теб. И вече не съм капитан — не че съм искал да бъда.

Иривън кимна.

— Времето ми е ваше, разбира се, капитане. За какво ще говорим?

— Ела с мен навън, само за малко.

Парадният плац все още беше покрит със сняг, но започваше да се топи и беше хлъзгаво.

— Знам — каза Пайроджил.

Изражението на Иривън не се промени.

— Какво знаете, капитане?

— Знам, че в бутилката вино, която си дал на барон Морей, е имало опият. Както и, предполагам, във вечерята на бедния Ерлик.

— Представа си нямам за какво говорите, сър.

— О, мисля, че знаеш точно за какво говоря, Иривън. Мога дори да рискувам с предположение за „защо“, но „как“ е съвсем ясно. Колкото до „кой“, изкусен съм да кажа, че хората, заговорничили с покойния барон Верхайен, сте ти и дъщеря ти.

Това вече стигна до ума на Иривън и той пребледня.

— Капитане, аз...

— Но дори не знам дали Верхайен наистина е бил замесен. Той мразеше Морей и беше достатъчно умен, за да съзре хитрината в договореното от лейди Мондегрийн споразумение, но дали е бил убиецът заедно с вас? — Пайроджил сви рамене. — Това не знам. А искам да го науча. И ако не получа отговора тук и веднага, бележката, която съм оставил — все едно на кого, — ще се озове в ръцете на Началника на мечовете. И тогава той ще ти зададе същия въпрос. Освен ако...

— Ако какво?

— Освен ако не ми обясниш, тук и сега. Частта с „как“ е лесна и трябваше да се сетя и сам. Пазач, заспал на пост? Благонадежден мъж, до въпросната нощ. И изведнъж заспива на пост. Много удобно.

— Странно съвпадение обаче — продължи той. — Освен, разбира се, ако в храната му не е било сложено нещо, както и в бутилката вино, което обяснява как си успял да им прережеш гърлата, без да се събудят. Един добър кухненски нож, добре наточен, както би

трябвало да са всички добри кухненски ножове, внесен в стаята на покрит с кърпа поднос. Изобщо не би било странно, че икономът измива някакъв нож в кухнята, нали? — Пайроджил кимна. — Смятам, че дъщеря ти ти е помогнала.

— Тя не знае нищо. Моля ви, не я въвличайте в това. Не е...

— Не е справедливо? В смисъл, че да се прережат гърлата на двама души не е справедливо? Или...

— Той се държа с нея като с играчка — отвърна Иривън без никаква промяна в тона. Добитият през целия му живот навик да държи изражението и гласа си под контрол не го напускаше дори сега. — Примами я в леглото си и ѝ даде какви ли не обещания — не е съвсем необичайно благородник да вземе жена от простолюдието и един джентълмен, направил копеле, да го признае за законно дете.

— Но баронът не го направи.

— Не го направи. Излъга я, а тя си мислеше, че я обича. Беше добро момиче и не беше познавала мъж преди барона. Надявах се да я омъжа за сина на Григсби, търговеца на зърно. Той е заможен човек и синът му един ден ще поеме търговията му. Но кухненска пачавра с копеле на благородник? Тя си мислеше, че Морей я обича, но той не каза нищо, когато коремът ѝ се наду, сър. Мисля... — Гласът му затрепери. — А след това да се ожени за жена, която носи негово бебе — не е тайна, че Мондегрин беше болен и дамата му беше много пъти с Морей. — В гласа на Иривън се долови горчивина. — Що за мъж би отрекъл своето? Да не признае, че е баща на детето на дъщеря ми, а после да позволи друг мъж да обяви за свое друго дете от жената, с която ще се женят? Двамата с лейди Мондегрин бяха зли хора.

— И това беше последният ти шанс да ги накажеш, нали? Верхайен нямаше да го остави за ковчезник, то си е ясно. И Морей и лейди Мондегрин щяха да си заминат и да правят всичко възможно, за да не стъпват повече в Ламът, от страх Верхайен да не си помисли, че събират подкрепа срещу него, каквото и да се е закълел Морей.

— Да, сър.

Пайроджил кимна.

— Този опиат или отрова, каквото си сложил във виното и в храната. Имаш ли още?

Иривън се поколеба за миг.

— Да, сър.

— Тогава имам предложение. Теб няма да спася, но...

— Но дъщеря ми?

Пайроджил кимна.

— Ще оставя тя да се измъкне от това, ако ти го поемеш на гърба си. Изгълтай цялата отрова, която имаш, и ако мислиш, че може да не е достатъчно, за да те убие със сигурност, намери нещо друго и изгълтай и него. Отмий го с бутилка от най-хубавото вино на графа — но преди да направиш това, напиши бележка, че ти си сложил опиат в храната на Ерлик — можеш да кажеш, че си го направил по заръка на Верховайен, ако искаш, но ако кажеш, че си го направил по моя заръка... всичкото зло ще се струпа на главата ти, можеш да си сигурен. Всичкото — плюс как дъщеря ти те е накарала да убиеш бащата на бебето й.

— Но тя не ме е карала! Тя дори не знае!

— И какво от това? Думата на дъщерята на самопризнал се убиец срещу тази на капитана, който е разкрил загадката около убийството на Мондегрийн и Морей? На кого ще повярва графът? Може да я изчака да роди, преди да я обеси. Избирай, икономе. Но го направи веднага и го направи мъдро. Друга възможност няма да имаш.

Безстрастното изражение на Иривън се върна.

— Предложението ви е приемливо, капитане. — Кимна отсечено. После, само за миг, маската падна от лицето му. — И моята кръв ще полепне на ръцете ви наред с кръвта на барон Верховайен.

Пайроджил сви рамене.

— Много кръв лепне по ръцете ми, Иривън. Свикнал съм.

Иривън не беше единственият, който можеше да контролира изражението си, в края на краищата.

Пайроджил можеше да се опита да се оправдае пред себе си. В края на краищата въпреки сключеното примирие Верховайен беше враг на Морей и барон Морей изобщо нямаше да има нещо против Верховайен да е мъртъв и никога да не стане граф на Ламът. Можеше да обвини и Стивън Арджънт, че го беше поставил в положение, с каквото не можеше да се справи. Той беше войник, в края на краищата, а не някакъв си пристав, нито съдия.

Но това нямаше да свърши работа. И ако имаше начин да се върне кръвта в едно мъртво тяло, Пайроджил щеше да го е използвал много пъти досега.

Кръвта на Иривън обаче все още беше в тялото му и Пайроджил поне можеше да ограничи щетите.

Иривън кимна.

— Ще го изпълня точно, сър. И ако ми обещаете, че ще кажете добра дума за дъщеря ми, ще напиша, че е бил Верхайен.

Пайроджил поклати глава.

— Никакви обещания. Ако мина насам отново някой ден — едва ли, но човек не знае — ще се погрижа за нея. Това е най-доброто, което мога да направя.

— Достатъчно добре е, сър. — Иривън се стегна. — Ако нямате нещо повече...

— Не. Нищо повече.

— Тогава мен ме чака малко писане и бутилка вино, с която да отмия прашеца, и не е зле да се залавям, преди да сте решили нещо друго.

— Да.

Икономът се обърна и се прибра в кухнята. Пайроджил също се обърна и си тръгна.

Много неща имаше да свърши, а искаше да ги свърши, преди да намерят мъртвото тяло на иконома и бележката. Ако описанието на Дърайн на онези — как ги наричаше там, снежните обуца — беше вярно, щеше да им отнеме време да свикнат с тях, докато се измъкват от Ламът. А при мисълта, че един съвсем невинен барон — или поне толкова невинен, колкото можеше да е един барон — е умрял ненужно, Пайроджил предпочиташе да не е наоколо при непрестанните приказки за убийствата, за които бе убеден, че ще се дрънка още много дни от всеки благородник в херцогството. Предпочиташе да го запомнят като „онзи ужасно грозен капитан“, вместо твърде много хора да помнят името му. Дори никой никога да не откриеше истината, Верхайен имаше приятели, които можеха да си помислят, че донякъде ще е справедливо Пайроджил да изчезне.

Пайроджил искаше да изчезне от Ламът, но при свои условия, и искаше да се озове някъде на топло, но не и на погребална могила.

Трябваше да хващат пътя — и петимата, — колкото се може по-скоро. Пайроджил мина бързо по коридора, изкачи се по стъпалата и хвърли поглед през един прозорец към град Ламът. Не беше лошо място, като за град. Беше попадал и в по-лоши места, а и в няколко по-

добри. Слънцето се канеше да изгрее и градът скоро щеше да се съживи. Замисли се разсеяно колко много други неща бяха объркали. Не че имаше значение. След няколко години всичко щеше да се забрави, с новия граф в Ламът и с Вандрос в Ябон.

Единственият въпрос, които го глождеше малко, бе как онзи огнедрейк, Фантус, непрекъснато успяваше да се добере до кабинета на Началника на мечовете. Трябваше да има таен проход някъде в замъка, за който дори икономът не знаеше. Все пак животът беше пълен с нерешени загадки и като така, това беше дреболия.

Пайроджил погледна отново през прозореца към новия ден, щастлив, че е жив, за да му се наслади.

Някъде отвън лаеше куче.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.